

Giới thiệu Đồ Tỏi, Tôi Yêu Anh

Đây là một câu chuyện tình cảm tươi đẹp được xuất phát từ tình bạn mỏng manh giữa hai người bạn họ từ lúc mới gặp nhau, tuy là mỏng manh nhưng họ vẫn không ngừng tiến đến...

Cô là một con người bình thường như bao người, xinh nhưng không quá đẹp, học khá chứ không giỏi nhưng tính cách lại rất cứng đầu không như những cô gái khác. Anh là một công tử giàu có, đẹp trai nhưng thay vào đó lại là một tính cách xấu xa và kiêu ngạo, anh là đồ tồi...

Tuy hai con người họ chẳng có điểm gì ưa nhau nhưng có lẽ định mệnh đã bắt họ phải dính lại với nhau. Liệu hai con người cứng đầu và kiêu ngạo xấu xa kia có thể làm nên một câu chuyện tình lãng mạn???

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tỏi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nó một con nhóc đại bình thường, chẳng xinh đẹp mỹ miều, chẳng học giỏi thông minh (nếu ko nói quá thì đúng là dốt đặc), cha mẹ cũng chẳng giàu có gì. Nói tóm lại tất cả đều bình thường nhưng có một điều nó giống tất cả những cô gái ko bình thường khác, đó là sự bướng bỉnh đến vô đối!

***

Đang say sưa thưởng thức cốc soda nóng (giữa cái tiết trời mùa đông lạnh cóng đến tận xương tủy này mà có được một cốc soda nóng thì đúng là ko còn có gì tuyệt hơn!), bỗng cốc soda trên tay nó rơi cái bịch xuống đất. Nhưng trước khi rơi được xuống đất nó đã kịp ghé thăm chiếc áo len trắng đang đi ngược hướng.

- Cái gì thế này? – Giọng nói đầy tức tối của tên con trai – Chủ nhân của chiếc áo.

- Tôi... tôi.

- Cô ko có mắt hay sao? – Hắn nói như hét vào tai nó.

- Anh có cần phải bắt lịch sự như thế ko? – Nó nói cũng như hét vào tai hắn.

- Bắt lịch sự? Cô nói hay thật. Bây giờ cô tính sao với cái áo này của tôi hả, con nhóc đáng ghét kia?

- Tôi sẽ bắt đền anh là được chứ gì? Đồ tồi!

- Bắt đền? Tôi có nghe nhầm ko đấy? Một đứa con gái nhà nghèo như cô thì lấy đâu ra tiền mà đền?

- Anh đừng có khinh người quá đáng như thế! – Nó hét lên với tất cả mọi tức tối trong lòng. – Anh tưởng chỉ có mỗi cái loại công tử thối như anh mới có tiền hay sao? Cái áo đó bao tiền tôi sẽ đền anh?

- Được, một triệu.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA – Nó hét còn to hơn lúc nãy. – Anh đùa đấy à? Áo gì mà một triệu chứ?

- Sao ko có tiền đền hả? Tôi đã bảo rồi mà, còn dám to mồm nữa ko? Nói cho cô hay, đây chỉ là một cái áo bình thường thôi, một triệu đã là gì, đồ nhà quê!

- Anh... anh! – Nó đuối hòng

- Thôi tôi cho cô thời gian là một tuần. Nhớ thu xếp tiền mà trả cho tôi. Lúc đó tôi cho cô cái áo này mà tặng cho bạn trai.

HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Hắn to cười to rồi bỏ đi, mặc cho nó tức đến nghẹn cổ họng.

Trương Vĩnh Quân – Hắn là công tử của tập đoàn khách sạn xuyên quốc gia lớn nhất cả nước, do mẹ hắn đứng đầu (Bố hắn đã mất khi hắn mới 10 tuổi). Vĩnh Quân nổi tiếng là một tên công tử xấu xa, bản tính kiêu căng, khinh người như rác, thay người yêu như thay áo... nói chung là hắn chả được cái điểm gì ngoài cái mã đẹp trai ra. À ko, khác hẳn với cô nàng của chúng ta, hắn học cực đỉnh, luôn đứng đầu bảng xếp loại của trường (Đời nhiều khi cũng bất công thật!).

***

Nó lang thang trên đường ko biết làm thế nào để trong một tuần mà có nổi một triệu. Vĩnh Quân nói đúng, một triệu với hắn ta chả là gì nhưng với cô thì

thật lớn. Xin tiền bố mẹ là điều ko thể. Mà tiền tích kiệm của cô thì cũng chỉ được có vài chục xu lẻ, chẳng bõ ngồi đếm. Đang buồn bã, chợt nó nhìn thấy một người phụ nữ sang trọng bước ra từ một chiếc ô tô đen bóng lóng cũng sang trọng chả kém. Chả hiểu sao nó cứ chú ý đến người phụ nữ này hoài.

- Alo! – Giọng người phụ nữ đầy lo lắng.

Sao lại vào đúng lúc này chứ? Ngày mai tôi đã phải bay rồi. Chị mà xin nghỉ lúc này, thì một tuần tôi đi ai lo cơm nước cho chúng nó chứ! – Người phụ nữ lo lắng nói vô đt.

- Xin lỗi bà, nhưng mẹ tôi ốm quá, tôi sợ ko về nhờ bà làm sao thì tôi...

- Thôi, tôi nói thế chứ dù thế nào chị vẫn phải về xem bà cụ thế nào. Chiều nay chị về luôn àh?

- Dạ vâng ạ!

- Vậy thì đợi tôi, tôi gửi ít tiền mua thuốc biểu cụ.

- Dạ, cảm ơn bà chủ ạ.

- Ủ, sao chị khách sao thế!

-...

Người phụ nữ mở túi cất điện thoại, sợ ý thế nào đánh rơi cả chiếc ví tiền ra ngoài nhưng chẳng may để ý. Đang tiến vào siêu thị để mua ít đồ thì:

- Bác ơi! – Nó cất tiếng gọi và chạy nhặt chiếc ví rồi lại chỗ người phụ nữ. – Bác rơi ví tiền này!

- O, ... Trời, cảm ơn cháu, bác đúng là đầu óc để trên mây, rơi ví tiền mà cũng ko hay!

- Dạ. xin lỗi cháu đã nghe hết cuộc nc điện thoại của bác, bác đang cần một người giúp việc nấu cơm phải ko ạ?

- Uhm. Người giúp việc của bác xin nghỉ mấy tuần, mà ngày mai bác lại phải bay sang Mỹ công tác một tuần mới về. Ko có ai lo cơm cháo, chăm sóc nhà cửa cho hai đứa con bác.

- Bác ơi bác thuê cháu được ko ạ? – Nó đặt vấn đề nhanh quá khiến người phụ nữ hơi bất ngờ.

- Cháu ư? Cháu vẫn còn đi học mà. – Bà ấy nhìn vào chiếc ba lô nó đang đeo.

- Dạ vâng, nhưng cháu cũng 16 rồi, đủ để làm được nhiều việc lắm ạ. Nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa cháu làm được mà!

- Thế cháu cần tiền để làm gì?

- Cháu... Bác nghĩ cháu là người xấu ạ?

- À ko. Bác biết cháu là một cô bé tốt.

- Vì sao ạ?

- Vì cháu đang cần tiền mà vẫn trả lại bác chiếc ví.

- Vậy bác nhận cháu nhé?... – Nó nghĩ một lúc rồi nói – Cháu cần tiền vì danh dự bác ạ!

- Được bác sẽ nhận cháu.

- Vậy bác trả cháu một triệu nhé?

- Một triệu? Bác biết đó ko phải là số tiền quá lớn nhưng bây giờ lo cơm nước mà lấy một triệu thì hơi nhiều quá!

- Cháu biết!... Nhưng cháu có thể làm thêm nhiều việc khác như dọn dẹp nhà cửa. Hay bác có con nhỏ ko cháu có thể trông trẻ vào buổi chiều, nấu cháo, bón ăn và dẫn đi chơi... – Nó hồ hởi nói.

- Hiiiiiiiiiiii. Bác cũng có con nhỏ nhưng ko nhỏ đến nỗi phải ẵm bẻ hay bón cháo gì đâu. Nó đang học lớp hai. Cháu chỉ cần ngày đưa nó đi học và chiều đón nó về là được rồi. À còn một điều nữa, tối cháu phải ngủ với nó vì nó rất sợ ngủ một mình!

- Dạ? Tức là cháu phải ở nhà bác suốt bảy ngày?

- Ủ, trừ lúc cháu học ở trường. – Người phụ nữ cười nói. – Bác đồng ý trả cháu một triệu, cháu có còn muốn làm nữa ko?

- Dạ, tất nhiên là có rồi! Cháu cảm ơn bác ạ.

Chương 2

Chiều ngày hôm sau, theo tờ chỉ dẫn nó cũng tìm đến được địa chỉ nhà người phụ nữ. Một ngôi nhà to đẹp sau cánh cửa sắt lớn đập vào mắt nó. “Chà đẹp và rộng quá! Chắc mình chết vì mệt rồi đây. Lau chùi cũng chết vì còng lưng! Một triệu cũng đáng mà!” Nó tiến lại ấn chuông.

“Reng reng reng...” Cánh cửa tự động mở, nó bước vào, cánh cửa từ từ đóng lại (hiện đại thật!) bỗng từ đâu một con chó to như con gấu cũng nên sủa ra cắn sủa. Nó đang sợ xanh mặt thì một cô bé tầm 7,8 tuổi chạy ra.

- Mi lu ngoan nào, ko được cắn. – Con bé vừa rút lời thì con chó thôi cắn luôn. Đúng là một con chó khôn!

- Chị là người mẹ em bảo sẽ đến giúp việc nhà em àh? – Con bé khề hỏi.

- Uhm. Thế chỉ có mình em ở nhà thôi àh? – Nó nhìn quanh nhà rồi hỏi.

- Không ạ, anh trai em đang ở trên phòng. Chị vào nhà đi! – Nói rồi nó quay lại vuốt ve con chó – Mi lu nhớ nghe, từ giờ ko đc cắn chị ấy nữa nghe ko? – Nó phì cười khi nhìn thấy con chó bé tí bên cạnh con chó to đùng, nhưng cũng từ giây phút ấy ko hiểu sao nó ỉu con chó đó thế nhất là cái giọng nói ngọt ngào và đáng ỉu của nó.

Con bé dắt nó vào nhà, chọt nó giật nẩy mình bởi giọng nói của một tên con trai nhưng kó vẻ rất quen.

Hoá ra là cô!

- Ô... sao... lại là anh? – Nó nói cứ như gà mắc tóc.

- Trái đất tròn thật! Trời cũng khéo trêu người ghê! – Hấn cười nham nhở y như bản tính vốn có của hấn.

- Hai anh chị quen nhau ạ? – Cô bé tròn xoe mắt hỏi.

- Ko! Anh ko có quen người này! – Hấn trả lời nhẹ như ko.

- Anh tưởng tôi muốn quen anh chắc? Đồ công tử hắc xì dầu!

- Cô!... – Quay ra phía em gái – Bé Tũn vào trong nhà trc đi, anh có chút chuyện muốn nói với bà chị này!

Bé Tũn lững thững bước vào nhà theo yêu cầu của ông anh.

- Tôi cũng ko ngờ chỉ có một triệu thôi mà cô cũng phải đi làm thuê sao? – Hấn hỏi m** nó.

- Làm thuê thì sao? Còn hơn cái loại ăn ko ngồi rồi! – Nó vênh mặt đáp trả.

- Cô vẫn còn to mồm thế sao? – Hấn ghé sát mặt nó mà nói khiến mặt nó nó bùng – Những ngày sắp tới cô sẽ biết tay tôi! Mà cũng hay thật sao mẹ tôi lại có thể thuê cô nhí, lại còn cho ăn uống và ở luôn đây nữa chứ! Nói thật nghe, hôm qua trong mắt tôi cô là một con nhà quê, giờ thì lại giống một con ở đợ rồi đó! – Hấn nói như tát vào mặt nó. Đau.

- Anh sữa đũ chưa? Đến con Mi Lu nhà anh nó còn biết lúc nào cần sữa và lúc nào thì ko! Chả nhẽ anh ko bằng nó. Mà anh sữa có kém gì nó đâu! – Nó trả đũa lại hấn ngay lập tức.

- Cô...! – Vĩnh Quân giận tím mặt ko nói được gì.

Nó ung dung bước vào nhà, mặt cười tươi roi rói, cái bản tính hiếu thắng của nó lại được dịp xuất hiện rồi đó.

***

- Chị đang nấu com ạ? – Con bé hớn hờ hỏi.

- Uhm. Bữa nay chị nấu nhiều món ngon lắm, em nhớ ăn nhiều nghe!

- Vâng! À mà chị tên gì vậy? Em là Trịnh Ngọc Hân, nhưng mọi người toàn gọi em là bé Tũn.

- Bé Tũn! Lúc nãy nghe anh trai em gọi chị đã thấy hay hay rồi. Còn chị là Hà An Ly.

- Tên chị nghe hay ghê! À chị có biết tên anh trai em ko?

- Anh trai em ở trường nổi tiếng thế ai mà chả biết!

- Vâng công nhận, anh em học giỏi lắm. Mà anh ấy có nhiều chị thích lắm. Cô Ba bảo anh ấy trông đẹp trai sáng sủa.

“Công nhận là hán ta sáng sủa tối cũng sủa” – Nó thâm nghĩ.

- Thế chị có thích anh trai em ko? – Trời đất con bé hỏi “duyên” thật.

- Ko! Ko bao giờ nhóc ạ! – Nó quả quyết. Nhưng ko hiểu sao nó lại nóng hết cả người. Khó hiểu thật!

- Trời! Lần đầu tiên có người con gái nói ko thích anh Quân. Thôi em phải lên báo tin buồn cho anh ấy đây. Chắc anh ấy sốc lắm!

Nó phì cười bởi những lời con bé nói. Con bé còn nhỏ mà ăn nói như người lớn vậy. Nó đâu biết con bé chính là vị thần ái tình của nó sau này chứ.

Sau một hồi vật lộn với đồng thực phẩm chất đầy tủ lạnh, nó cũng hoàn thành xong bữa cơm tối thịnh soạn và tuyệt cú mèo.

Waaa, nhiều món ngon quá! – Bé Tũn quay sang anh nó – Anh ơi chị Ly nấu cả đây!

- Có mỗi ba người ăn thôi mà cô nấu nhiều thế? Định mở tiệc à? Hay tại ko mất tiền của mình nên ko biết xót? – Vĩnh Quân lớn giọng nói (đây có phải là lời của một tên công tử tiêu tiền như nước ko?).

- Tôi... tôi... – Nó luống cuống.

- Anh ơi, nhà mình vẫn nấu nhiều như thế này mà! – Bé Tũn ngây thơ nói mà ko biết rằng đã mắc tội với anh mình.

- Ồ thì... – Vĩnh Quân xấu hổ.

- À hóa ra anh định làm lớn chuyện để mắng tôi? Anh trẻ con thật! – Quay sang phía bé Tũn – Cảm ơn bé Tũn nha. Hai chị em mình ăn thôi, chắc anh hai em ko ăn đc nhiều thức ăn ngon như thế này!

- Ai bảo tôi ko ăn? Ko ăn để cho kẻ chết đói như cô ăn hết à? – Vĩnh Quân nói mà ko suy nghĩ.

- Chết đói? Anh nói thế mà nghe được àh? – Nó gất lên vì tức giận.

- Cô đang làm cho bé Tũn nhà tôi sợ rồi đó! Cô nghĩ đây là đâu mà có thể lớn tiếng như vậy? Nói cho cô rõ: Đây là nhà tôi, tôi là ông chủ của cô, cho nên đừng có lớn tiếng nói với tôi. Hiểu chưa? Tôi đã bảo rồi, cô chỉ là con ở thôi!

- Anh...! Nó ko kìm nổi mình nữa, nước mắt cứ chảy hoài, nặn đắng! Nó ôm mặt chạy ra ngoài. Lòng nó đau nhói, có cái gì cứ mắc ở cổ nó, khó thở đến kinh khủng. Đau lắm! Nó tuy chỉ là một con bé bình thường nhưng nó có lòng tự trọng mà!

***

- Sao anh lại nói chị Ly như vậy? – Bé Tũn lúc này mới dám lên tiếng.

- Còn em nữa, hỏi nhiều quá! Ăn đi! – Vĩnh Quân mắng em rồi quay ra ăn như chẳng có chuyện gì. Nói cách khác là hán chà thêm bận tâm mình vừa làm điều xấu xa gì! Con người hán tột tệt thật!

***

- Cô khóc đủ chưa?

- Chưa! – Nó gạt hai hàng nước mắt ngược thẳng lên nhìn Vĩnh Quân (Cái nhìn này bắn đầy tia lửa điện chết người đấy).

- Chưa thì vẫn phải vào dọn dẹp! – Hán cũng tròn mắt nói lại (Tên này cũng ghê thật!).

- Tôi biết rồi! – Nó toan bước vào thì:

- À khoan! Cho tôi hỏi nhỏ một câu nhé! Chuyện cô đi làm thuê thế này bố mẹ cô có biết ko?

- Anh... anh nói gì vậy? ... Tất... tất... tất nhiên là biết rồi! – Nó cuống quýt mà vấp lên tầng!

- Sao cô lại sợ hãi thế? Tôi chỉ hỏi đùa thôi mà! Bố mẹ cô tất nhiên phải biết rồi nhưng nếu ko biết thì sao nhi...? – Hán nói nửa vờ khiến nó sợ hãi vô

cùng. Cũng phải thôi có cho tiền nó cũng ko dám nói với bố mẹ nó là nó đi làm thuê. Bố mẹ nó nghèo thật nhưng ko bao giờ bắt nó phải đi làm nụng vất vả nói gì đến chuyện đi làm thuê kiếm tiền. Nó phải nói dối là đi đến nhà bạn ở để tiện ôn bài cho mấy bài kiểm tra sắp tới (nói đến học là bố mẹ nó đồng ý ngay, các bạn biết nó học hành kém thế nào rồi đấy).

- Anh... Anh đừng nói gì với bố mẹ tôi nhá! – Giọng nó ngọt ngào đến phát sợ!

- Ôi trời sập! Lần đầu tiên thấy cô ăn nói ngọt ngào phát ón thế này! Trông cô giống con dog đang cầu cạnh người lắm! – Hấn nói còn hay hơn hát!

- Ồ có sao? Cũng giống anh cả mà! Đều là dog cả! – Nó đổi lại giọng ngay. – Nhưng dù gì vẫn hơn cái kẻ mách lẻo phải ko? – Nó hát hàm hời m****.

- Cô nghĩ tôi là đàn bà chắc! Ko thèm nói chuyện với những người như cô chỉ có nước thừa hơi! – Vĩnh Quân nói rồi tức giận bỏ đi.

- Thế mà có người thừa hơi rồi đấy! – Nó nói với theo.

Nó bước vào phòng, dọn dẹp đồng thức ăn, chợt thấy trên bàn có một bát thức ăn đầy ắp được đặt diêm cẩn thận. Hình như là phần nó. ” Hấn ta cũng ko đến nỗi tệ như mình nghĩ!”

- Chị ơi chị ăn đi, thức ăn em phần chị đó! – Bé Tũn từ đâu chạy vào.

- Sao là em phần à? – Nó hơi thất vọng. “Biết ngay mà, hấn ta đâu tốt như thế!”.

- Chị ko thích à?

- Ko, cảm ơn em nha!

- Hiiiiiiii. – Con bé cười tít mắt. – À chị ơi, chị đừng giận anh Quân nhá! Anh ấy thực ra rất tốt!

- À... ừ, chị ko giận đâu! – Nó miễn cưỡng cười. “Chả qua là nhóc chưa biết anh ta ở trường xấu tính thế nào đâu! Anh ta mà là người tốt thì chắc công an đến phải thất nghiệp!”

***

- Chị ơi em chưa muốn ngủ giờ này! – Bé Tũn phụng phịu.

- Đã chín giờ rồi, mẹ em dặn chị phải cho em ngủ trc chín giờ mà!

- Em chả buồn ngủ tẹo nào cả! Hay hai chị em mình chơi đồ hàng đi! – Bé Tũn hớn hờ! (Trời, nó 16 hơn rồi còn chơi đồ hàng gì nữa, bé Tũn đúng là trẻ con. Ở hình như câu này nói hơi thừa, con nhóc ko là trẻ con thì là người lớn à?!!)

- À... Chơi đồ chơi phải để đến mai, bây giờ em phải ngủ để mai còn đi học chứ! (Thực ra nó buồn ngủ quá rồi!) – Bé Tũn ngoan nào, nằm xuống chị xoa lưng cho. – Nó luồn tay vào áo con nhỏ nhẹ nhàng xoa, dịu dàng ối là dịu dàng.

- Chị ơi em vẫn chả ngủ đc! (Ôi trời! Nó toát cả mồ hôi!)

- Vậy chị kể chuyện cho em nghe nhé! – Nó đề xuất ý kiến. – Mà thôi chắc em chả thích đâu! – Nó lác đầu gạt phất ý kiến của mình.

- Ko! Chị kể chuyện cho em nghe đi!

Nó tròn xoe mắt nhìn con nhỏ, lạ thật con bé bướng bỉnh thế mà lại thích nghe kể chuyện. Ờ mà nó là trẻ con còn gì, nó vẫn thường thấy người lớn đọc chuyện cho trẻ đó mà.

- Thế em thích nghe chuyện gì?

- Em cũng ko biết!

- Thế thường ngày mẹ đọc cho em chuyện gì?

- Mẹ ko bao giờ đọc chuyện cho em cả! – Con nhóc buồn rười rượi. (Nó quên phết mất, bà Hiền bận tụi bụi thế mà! Con bé cũng đáng thương ghê!)

- Thế chị kể cho em nghe chuyện “Nữ hoàng Ai Cập” nhé! Thôi chết chị quên! Nó là chuyện tranh thì kể làm sao được. Hay chị kể chuyện “Cô bé quàng khăn đỏ” vậy. Ôi chuyện này chỉ chẳng nhớ bắt đầu nó thế nào nữa...” “Đê đen và đê trắng” có được ko nhĩ? Thôi đúng rồi “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”. Chị bắt đầu kể nhé! – Nó sung sướng quay ra phía bé Tũn thì ko ngờ con nhóc chả ngủ từ lúc nào rồi! Nó chợt phì cười, nếu có cuộc thi dành cho người ru ngủ trẻ vụng về nhất thì chắc nó phải đoạt giải quán quân!

***

“Tít tít tít... tít tít... tít tít...” – Tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu inh ỏi.

- Điếc tai quá đi, có cho người khác ngủ ko? – Nó ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở với tay tắt cái đồng hồ, rồi lại ôm bé Tũn ngủ tiếp. Chợt vài giây sau nó mở to mắt bởi một ý nghĩ vụt qua đầu nó, đánh thức bộ não chỉ bằng quả nho đang ngái ngủ: Máy đang ở đâu? Nhiệm vụ của mày là gì? – Trời ơi, chết tôi rồi, bữa sáng! – Nó hét toáng lên, quẳng cái chăn ấm ra khỏi người và nhảy cái tót ra khỏi giường. Và nó đã ko quên đánh thức luôn bé Tũn thức dậy khi mới 5 rưỡi sáng.

- Chị ơi, có chuyện gì vậy? – Bé Tũn nhăn nhó trông đến là thảm hại.

- Hiiiiiiiiiiii. À ko Tũn... – Nó chưa kịp nói hết câu thì con nhỏ lại đã ngủ tiếp từ lúc nào rồi, y như tối hôm qua. Nó kéo chăn đắp cận thận lại cho con nhỏ rồi phi thẳng xuống bếp! (Chưa cả đánh răng rửa mặt nữa, ko biết nấu nướng thế này có hợp vệ sinh ko!)

Đúng 6h nó đã nấu xong cơm sáng, bé Tũn cũng đã dậy sẵn sàng ngồi vào bàn ăn. Chỉ duy nhất có tên trời đánh là chưa có mặt.

- Chị phải lên đánh thức anh ấy! Nếu ko anh ấy ko biết đường dậy đâu!

- Trời! Lại còn thế nữa! – Nó ngoa ngán bước lên tầng vô phòng kẻ đáng ghét nhất quả đất!

“Cốc cốc... cốc... cốc” – Nó gõ hoài mà chẳng có động tĩnh gì. Tên này ngủ say quá trời. Nó tự mở cửa bước vào. “Ôi cha, (đừng hiểu lầm) hán ngủ trông đẹp quá!” (Bỏ tay với nó).

- Này, này dậy đi học đi! – Nó lay người hán.

- Cô Ba ơi, cho cháu ngủ thêm một tí nữa đi! – Vĩnh Quân mồm nói mà mắt vẫn nhắm nghiền!

- Đồ mèo lười! Hứ, giám nhảm mình là cô Ba, giọng mình già thế àh! – Nó lay mạnh người Vĩnh Quân một lần nữa – Có dậy ko thì báo? – Vẫn vô ích. – Ko dậy thì thôi cho muộn học chết đi!

Nó bỏ ra đến cửa, chợt nó:

- Ôi, bé Tũn em nào sao thế? Bé Tũn, bé Tũn! ... Bé Tũn ơi! – Nó kêu thất thanh.

- Bé Tũn bị làm sao? – Vĩnh Quân vực dậy lao ra cửa.

- Hiiiiiiiiiiii. Nó đang ăn sáng ở dưới nhà! – Nó cười khoái chí.

- Cô... Cô đùa kiểu gì đấy! – Vĩnh Quân giận dữ

- Ko thế thì sao anh biết đường mà dậy được! – Nó lại cười tươi – Mà ko ngờ anh cũng biết thương em đấy! Chuyện lạ đó nghe!

Nó dắt bé Tũn ra cổng chuẩn bị đưa tới trường.

- Này! – Vĩnh Quân gọi nó.

- Có chuyện gì? – Nó cau mày hỏi.

Dắt con SH lại gần nó:

- Cô nghe tôi nói đây, đến trường cảm cô nói chuyện cô đến nhà tôi làm thuê, rõ chưa? (Quên chưa giới thiệu, hán và nó học chung một trường, hán hơn nó một lớp! Gái hơn hai trai hơn một hợp ghê!)

- Biết rồi! Tự hào gì mà khoe!

- Tôi cứ nhắc để cô nhớ, chứ đến trường tôi mà nghe ai xì xào gì thì đừng có trách tôi! – Nói rồi Vĩnh Quân leo lên SH rú ga phi thẳng.

- Xí, tưởng mình nổi tiếng lắm chắc? Lại còn tinh vi, cứ như mỗi mình mình có SH ko bằng. Câu cho ra ngoài kia bị công an tóm cho chết cái tội oai. – Nó cứ thao thao bất tuyệt một mình.

- Chị ơi mình ko đi học ạ? – Bé Tũn đánh thức con mơ ngủ giữa ban ngày của nó.

- Ôi, thôi chết muộn học mất! – Nó hét toáng lên. – Bé Tũn lên xe chị đèo đến trường mau.

- Chị ơi mình đi xe đạp ạ? Sao ko đi taxi? – Bé Tũn tròn mắt hỏi.

- À đi xe đạp để bảo vệ môi trường! (Chứ ko phải là nó ko chịu đc mùi xăng xe đấy chứ?)

- Vậy ạ? Cô giáo cũng dạy em phải biết bảo vệ môi trường. Thế hai chị em mình cùng bảo vệ môi trường nhé! – Bé Tũn hớn hờ.

- Uhm. – Nó phì cười vì con nhỏ dễ mắc lừa quá! (Ô mà cũng có lừa gì đâu, đi xe đạp bảo vệ môi trường thật mà! Vậy thì học sinh chúng mình cũng biết yêu môi trường ghê các bạn nhĩ? – Cái này hơi ngoài lề, sorry bà con!)

Nhìn hai chị em chúng nó vừa đùa nhau vừa nghêu ngao hát trông đến là buồn cười, đến cả những người đi ngoài đường cũng phải ngoái nhìn. WAAAAAAAAA, ngày thứ hai đi làm thuê đã bắt đầu!

Vừa về đến nhà nó đã quăng cái xe đạp “phịch” một cái xuống sân, rồi phi thẳng vào phòng bếp nấu cơm. Khổ thế, tan học bằng giờ với Vĩnh Quân nên nó phải chạy đua tốc độ để kịp về nấu cơm trưa cho hân. Nếu ko bụng đói hân lại sinh sự!

- EEEEEEEEEEEEEEEEEEE, xong chưa? Đói lắm rồi! – Vĩnh Quân gõ bát gọi nó.

- Sắp xong rồi! Chỉ còn vài món nữa thôi! – Nó nói với ra

- Thôi đi bà cô, nấu nhanh lên, đói mề mất rồi!

- Muốn nhanh sao ko vào giúp tôi một tay? – Nó bực dọc.

- Đó là lí do tại sao mẹ tôi phải bỏ tiền thuê cô! – Hân ta nói ngon ơ.

“Đồ tôi! Chỉ biết ngồi đó mà kêu, đã thế ông cho thật nhiều hạt tiêu cho mề chết vì cay!” – Nó nghĩ vậy và làm luôn. Cuối cùng sau một lúc (chính xác là 30 phút các bác ạ!) nó cũng dọn đc cơm ra.

- Trời, đợi đc bữa cơm của cô tôi đến chết! – Vĩnh Quân than thở.

- Chết sao vẫn còn nhe răng ra mà nói? – Nó nói móc.

- Thôi, ko thêm nhiều lời với cô, phải ăn đã, đói rã họng rồi!... AAAAAAAAAAAAAAAAAA. – Vĩnh Quân la thất thanh.

Nó trợn tròn mắt vì ko ngờ tác dụng nhanh quá. KEEEEEEEEEE.

- Hạt... hạt... .hắt... hắt xì! Có... hắt xì, hắt xì! Có hạt... hạt tiêu! – Vĩnh Quân hắt xì hơi liên tằng, nước mắt nước mũi chảy dòng dòng.

- Uí anh sao thế? Cay quá à? Con trai gì mà kém thế có mỗi tí hạt tiêu thôi mà. Có đến mức ấy ko? – Nó đưa miếng thịt lên miệng thử – Chỉ hơi cay lưỡi quá thôi mà! (hơi với quá nghe có điều ko các bạn?)

- Hắt xì!... Tôi... tôi bị... hắt xì... dị... dị ứng hạt tiêu! Hắt xì. – Vĩnh Quân mặt mũi đỏ như quả gấc trông đến là tội.

- Hả? – Nó trợn mắt còn to hơn trc. – Dị ứng hả? Sao anh ko nói sớm. Chết tôi rồi. – Nói rồi nó chạy lại chỗ Vĩnh Quân – Nước đây, uống đi. Nhiều vào! – Nó vừa nói vừa tống cả một bình nước đây vào miệng Vĩnh Quân. Sau một hồi vật lộn, hai đứa cùng khiến cho nước mắt nước mũi Vĩnh Quân thôi ko chảy.

- Tôi... Tôi thực sự ko biết là anh bị dị ứng hạt tiêu! – Nó phân bua.

- Tôi nghi ngờ đó! – Vĩnh Quân vừa lau nước mũi vừa nói.

- Ko, tôi thề đấy, nếu biết tôi đã ko cố tình bỏ nhiều hạt tiêu đến thế! – Nó vội ôm tay bịt miệng vì nhớ lời.

- Đó, tự cô tố cáo cô rồi đấy! Khít khít ... – Vĩnh Quân vừa nói vừa khịt mũi (tác dụng phụ vẫn chưa hết. Và tác dụng chính thì chưa bắt đầu.)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Nhắm mắt vào ko tôi bôi dính vào bây giờ – Nó nhắc Vĩnh Quân.

- Biết rồi! – Vĩnh Quân nhăn nhó vì những chiếc mụn đỏ to tướng mọc đầy mặt. (Tác dụng chính mà tôi nói đó!)

- Xong rồi, cởi áo ra xem ở lưng có ko?

- Ko! Tôi ko cởi áo đâu! – Vĩnh Quân quả quyết.

- Tôi là con gái còn chả xấu hổ thì anh còn xấu hổ cái nỗi gì.

- Tôi khác tự bôi đc!

- Ở lưng anh bôi bằng niềm tin à? Cởi ra đi, ko tôi đi thì hồi ko kịp đấy! Chả qua là lỗi tại tôi nên tôi mới bôi cho anh chứ ko thì còn lâu! – Nó lớn tiếng làm cao.

- Cởi thì cởi!- Vĩnh Quân buộc phải nghe theo.

Ko hiểu sao nó như bị hút hồn bởi cái lưng trắng như da con gái được phủ một lớp mụn dày đặc. Nói thế chứ vẫn đầy nam tính lắm. Nó cứ ngẩn to te chả nhúc nhích gì cả.

- Sao cô ko bôi? Đứng im đấy làm gì?

- Hà... à à... – Nó giật mình, lắc đầu nguội nguội. Rồi bàn tay nó nhẹ nhàng xoa thuốc khắp lưng Vĩnh Quân, ko hiểu sao tay nó run run kiểu gì ấy, còn Vĩnh Quân cũng chả kém, nóng hết cả người.

- Xong chưa? Sao lâu thế? – Vĩnh Quân phá tan bầu ko khí.

- Rồi! – Nó đáp gọn lỏn. Đóng tít thuốc lại, bước ra đến cửa. – À này, mụn mọc nhiều thế chắc ở mông cũng có đấy chứ? – Nó cười đều hỏi.

- Cô vô duyên nó vừa thôi! Tôi ko cho cô bôi đâu! – Vĩnh Quân cuống cuống.

- Haaaaaaaaaaaa, hóa ra là cũng có ở mông thật à? – Nó cười ngặt nghẽo – Vậy thì để...

- Tôi nói rồi, tôi ko cho cô bôi đâu! – Vĩnh Quân vội vàng lấy hai tay che chắn bảo vệ mông mình.

- Haaaaaa, anh nghĩ là tôi sẽ bôi chỗ đấy cho anh ư? Có cho tiền cũng ko bao giờ nghe chưa? Ý tôi là để cho bé Tũn vào bôi cho anh, hiểu chưa? – Nó lại ôm bụng cười vì bộ dạng của Vĩnh Quân – Nhìn anh trông nực cười quá, haaaaaaaaaaaaaa.

Bỗng,.....

Reng reng.... reng”

- Alo – Vĩnh Quân vừa nhấc máy vừa xít xoa mấy cái mụn đau khắp mình.

- Vĩnh Quân à con? Mẹ đây. Mà con sao vậy?

- Dạ ko sao? Con mèo hoang nó cào xước ra con thôi mà. – Vĩnh Quân vừa nói vừa liếc nhìn nó.

”Hà? Mẹ Vĩnh Quân, thôi mình tiêu rồi! Mà cái tên công tử thối này, sao dám bảo mình là mèo hoang. Có hẳn là mèo hen ý.”

- Nhớ bôi thuốc vào nghe con, mà sao lại có mèo hoang ở đâu chứ! ..... Ở nhà thế nào, mẹ bận quá bữa nay mới gọi về đc. À cô bé Ly đến giúp việc tốt cả chứ!

- Trời! Tốt đẹp gì chứ mẹ! Cô ta vừa.... – Vĩnh Quân chưa nói hết câu mà nó chân tay đã bủn rủn, mặt cắt ko còn một giọt máu và..... ạch! Nó ngã lăn quay ra đất! Vĩnh Quân há hốc mồm chứng kiến cảnh tượng hay nhất trong ngày. Nó lồm nhồm bò dậy, tất nhiên ko quên vuốt lại tóc và chỉnh sửa lại quần áo. “Má mi ơi, xấu hời quá đi mất!” Mặt nó đỏ y như quả gấc chín cây cộng thêm vị cay rất của ớt (Độ nóng của khuôn mặt lên đến đỉnh điểm đó mà!) Dẫu vậy, nó vẫn ko quên miễn phí cho Vĩnh Quân một nụ cười duyên đến là duyên với thông điệp: ”Hiiiiiiii, tôi chả sao cả! Làm ơn hãy coi như chưa nhìn thấy gì nhé!”

- Có chuyện gì vậy? Mẹ nghe thấy tiếng động lạ.

- Dạ ko, con mèo hoang nó vồ éch ý mà! Đáng ghét thật ko biết bao giờ nó mới phẩn khỏi nhà mình chứ!

- Con nói gì vậy? Mẹ chẳng hiểu gì cả. Mà con đang nói dở gì mà, cô bé Ly làm sao?

- Cô ta á! Xấu! – Hẳn nói mà nhìn thẳng vào nó. Nó xít té xỉu. “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, hẳn nói gì thế, mình mà xấu sao? Mình tuy ko xinh nhưng ối thằng phải ngóai nhìn đấy!” Cái đầu nó như muốn nổ tung và cái tay nó thì chỉ muốn ngay bây giờ làm bạn với bộ hàm của hẳn. Nhưng thực tế thì ko cho phép điều đó.

- Con nói thế là sao?

- Lần đầu tiên con thấy một đứa con gái xấu đến thế. Đã xấu người lại còn xấu cả nét. Con gái gì mà đánh đá như sư tử hà đông. (Ồ hay ko đánh đá thì sao là con gái!)

”Cái tên kia sửa gì mà thối vậy? Mình mà là sư tử hà đông đc thì hẳn ta giờ xương chẳng còn!”

- Con trai mẹ ơi, làm mẹ hết cả hồn. Cứ tưởng có chuyện gì cơ. Mà con nói thế là ko đc đâu nghe. Với lại mẹ thấy cô bé Ly cũng dễ thương mà. Biết đâu con trai lại thích cô bé ấy cũng nên! – Bà Hiền cười châm chọc thẳng con.

- Mẹ!..... Mẹ nói gì vậy? Con lâu! Ko bao giờ! Mãi là ko? Có nằm mơ cũng ko! – Vĩnh Quân bắn lia lia.
  - Mẹ chỉ đùa thôi mà, sao con phải nóng vậy? Hay mẹ nói đúng?
  - Mẹ! Con ko nói chuyện với mẹ nữa.
  - Thôi mẹ biết rồi, mà bé Tùn đâu cho mẹ gặp cái. – Bà Hiền chưa nói hết câu thì bé Tùn từ đâu chạy vào la inh ỏi:
  - Cho em gặp mẹ, anh hai oi. Mẹ oi con muốn gặp mẹ, mẹ oi! (Con bé cho vào hội cổ vũ thể dục thể thao thì đúng là ứng cử viên số một!)
  - Đây thưa công chúa mồm to – Vĩnh Quân đưa máy cho con em.
  - Ano, mẹ ạ? (Alo đó các bác. Chắc tại con bé sượng quá lại hét cũng kinh nên giờ mới bị nói ngịu thế này chứ chẳng phải ngọng nggiec gì đâu.) – Mẹ oi con nhớ mẹ lắm. Khi nào mẹ về mẹ nhớ mua nhiều quà cho con nhà.
  - Con gái mẹ hư thật. Vừa gặp mẹ chả hỏi thăm mẹ gì cả đã đòi quà rồi.
  - Ui con quên mất, mẹ cho con lại từ đầu nhé: Alo mẹ ạ, mẹ oi con nhớ mẹ lắm. Mẹ có khỏe ko? – Trời oi con bé nói như học thuộc lòng rồi ý.
  - Mẹ khỏe, thế còn con yêu.
  - Con khỏe lắm mẹ ạ! Chị Ly nấu ăn ngon oi là ngon, con ăn đc hai bát liền. Chị ấy còn kể chuyện đi ngủ cho con nghe. Mẹ oi con thích chị Ly lắm, nhưng anh hai toàn bắt nạt chị ấy thôi. – Quay ra lãnh ngay một cái lườm chấy mặt của ông anh, nó cười toe. (ghét thế nhỉ!)
  - Vậy để mẹ mắng anh hai nghe.
  - Ko cần đâu, đã có con bảo vệ chị Ly rồi, anh hai mà làm gì thì con... mách mẹ nhé! (bó tay) À mẹ oi, con còn đc chị Ly đưa đi học bằng xe đạp nữa ạ! – Bé Tùn vừa dứt lời Vĩnh Quân quay phắt ra nhìn nó như đang đặt câu hỏi: “Cái gì? Cô đeo em tôi đi học bằng xe đạp? Cô giỏi thật!” Và nó thì mồ hôi ko ngớt, và gần như muốn ngã thêm cú nữa. Bé Tùn lần này hại nó thật rồi.
  - Con đi học bằng xe đạp sao?
  - Đi xe đạp thích lắm mẹ ạ. Gió mát oi là mát, trời xanh oi là xanh. Con còn đc hát rõ to vui oi là vui cùng chị Ly, chị ấy hát hay lắm mẹ ạ. Đi xe đạp ko ngọt ngọt như đi ô tô đâu mẹ, thích hơn nhiều. Khi nào mẹ về con sẽ đưa mẹ đi làm bằng xe đạp, mẹ ko phải đi bằng ô tô nữa.
  - Con biết đi xe đạp?
  - Dạ chưa! Chị Ly hứa sẽ dạy con!
  - Uhm mẹ biết rồi! Cho mẹ gặp chị Ly.
  - Chị Ly mẹ em muốn gặp chị – Bé Tùn quay sang nói với nó.
  - Gặp chị? “Tiêu rồi, tiêu thật rồi!” – Alo bác ạ? – Nó rụt rè.
  - Cảm ơn cháu!
  - Dạ? – Nó mồm chữ O miệng chữ Ô (nói chung là mồm nó đang trong tình trạng há hốc, to nhất có thể và ko biết có bao nhiêu con vi khuẩn đã đc ghé thăm miệng nó.)
  - Lần đầu tiên bác thấy bé Tùn nó vui đến thế. Bác ít có thời gian quan tâm đến nó. Nó còn nhỏ đã gặp nhiều thiệt thòi. Cháu giúp bác chăm sóc nó nhé! Bác nhờ cả vào cháu đấy. Cháu nhớ dạy cho bé Tùn biết đi xe đạp để còn đeo bác nhé! – Bà Hiền cười nhưng sao cứ phảng phất một nỗi buồn!
- Nó đang miên man suy nghĩ những điều bà Hiền nói chợt Vĩnh Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:
- Này! – Vẫn cái giọng to – thô – khó nghe của hấn.
  - Tôi có điếc đâu mà anh gọi to thế? – Nó bực mình lém con mắt đầy tức giận vào Vĩnh Quân.
  - Ko điếc nhưng đang đơ trên cành mơ. – Hấn thán nhiên buông lời mặc ánh mắt hình viên đạn đang sầm mờ soi vào mình. – Mà mẹ tôi vừa nói gì với cô đấy?
  - Ko nói.
  - Sao mà ko?
  - Mệt! Tốn calo nước bọt!

- Cô làm sao thế? Nói thêm vài câu thì chết à?
- Tóm lại là ko! Muốn biết đi mà hỏi mẹ anh ý. Hỏi tôi làm gì? (Một câu hỏi ko còn gì để hỏi!)
- Cô..... Hỏi đc tôi đã chả thèm hỏi cô.
- Vậy thì tốt! – Quay sang phía bé Tũn – Đi ngủ thôi nhóc!
- Này! Cô đứng lại, sao cô bướng thế? (Hỏi quá hay!)
- Sinh ra đã thế! – Nó đáp gọn lòn.
- Cô..... Đúng là con nhỏ xấu xí! (Đụng chạm rồi đây!)
- Anh..... Anh nghĩ mình đẹp lắm hay sao? Soi gương lại đi! Đồ công tử mặt mụn ăh! – Nó lại nhếch mép cười đều.
- Cô nói gì? – Vĩnh Quân tức giận.
- Anh hai ơi! – Bé Tũn lay tay anh nó – Anh hai đừng nóng. Vì chị Ly nói đúng mà! Trông anh hai xí trai lắm! – Con bé nhăn mặt khịt mũi nói với anh nó. Rồi cả hai chị em chạy biến về phòng để tránh hậu quả tai hại khi khuôn mặt Vĩnh Quân đã chuyển màu và cái đầu đang bắt đầu bốc khói.

***

- Tôi ko đeo cái này.
- Sao mà ko?
- Ko thích rọ mõm đc chưa?
- Anh làm sao thế? Đeo khẩu trang chứ rọ mõm gì!
- Tôi đã nó là ko!
- Tuy anh! Mà anh định để cái mặt mụn này mà đi học sao?
- Hôm nay tôi nghỉ.
- Anh điên à? Sao mà nghỉ chứ? Đừng nói với tôi chỉ vì mấy cái mụn này nhá!
- Phải đó!
- Bỏ học chỉ vì mặt mọc mấy cái mụn! Anh chảnh nó vừa thôi!
- Cô ko biết dùng từ à? Chảnh là dùng cho con gái đó!
- Thế anh tưởng mình là con trai à?
- Cô.....!
- Chả đúng thế! Có mấy cái mụn thôi mà cũng sợ ra ngoài! Sợ xấu hình tượng? Đúng là đồ “tranh ảnh”!
- Này sao cô toàn dùng mấy cái từ khó hiểu thế?
- Thích thì dùng! Có sao ko?
- Thôi tôi ko nc với cô nữa. Tóm lại là ko đi.
- Anh.....@#\$\$%&*.....@#\$\$%^&*.....

***

- Uà, kia có phải là Vĩnh Quân ko?
- Chắc đúng rồi! Mà anh ấy làm sao ý nhỉ?
- Sao lại bị mặt kín thế kia?
- Hay anh ấy bị cúm?

- Đúng rồi! Thời tiết lạnh thế này dễ bị cúm lắm.

- Ôi khổ thân anh hotboy quá! Sao trời ko để tao cúm thay cho anh ấy nhỉ? Ôi trời bất công quá đi!.....&^*%\$#@

Vĩnh Quân vừa bước đến trường, mọi người đã vội xì xào bàn tán. Kinh khủng thật! Làm sao cũng mệt quá đi.

- Anh Vĩnh Quân, anh bị cúm ă? Em có thuốc đây anh dùng đi!

- Ko, dùng của em đi! Em vừa mới mua đó, vẫn còn hạn sử dụng đây nè! (Bó tay. Chắc nàng này từ trc đến giờ chuyên sai hàng hết hạn!)

- ...

- KO! Tôi ko cần! Các người tránh xa tôi ra đi. – Vĩnh Quân gắt lên khiến tất cả các cô nàng: “Anh ấy giận càng đẹp trai hơn”, “Ôi trông anh ấy nam tính thật!”.... (Đây gọi là hết thuốc chữa!)

- Anh đã đi học về rồi à? Bữa nay thu đc bao nhiêu thuốc cảm rồi? Đủ mở một tiệm thuốc chưa? – Nó vừa cười vừa hỏi m** Vĩnh Quân.

- Cô cười duyên nhì? “Nhìn mà đã ghét!”. Cũng may nhờ hồng phúc của cô tôi ko chết vì mụn thì cũng chết vì bị làm phiền.

- Anh cứ nói quá! Toàn fan hâm mộ anh cả đấy!

- Thôi đi, nấu cơm xong chưa mà đứng đó chém gió?

- Tôi nấu xong rồi!

“Nhìn cô ta nhăn nhó sao mà đáng ghét thế? Sao trên đời này lại có một đứa con gái xấu tính đến như vậy? Mình thật đại dột khi nghe theo lời của con nhóc. Thề chzét chữ từ sau cách ko dám tin lời con nhỏ.

Mà mình sao ngốc thế, để cho một con nhỏ nó lên mặt chứ! AAAAAAAAAA, tức muốn đâm cho nó một nhát. Nhưng.....”

- Ê, ko thay quần áo đứng đó ngấm tôi say đắm thế làm gì? – Nó nói mà làm Vĩnh Quân xít té ngửa.

- Cô đang mơ giữa ban ngày àh? Có cho tiền tôi cũng chẳng thèm. Đồ con nhỏ xấu xí.

- Nè, **ng chạm rồi đó nha. Tưởng anh đẹp trai lắm àh. Cho tiền đây đây cũng chả thèm nghe.

- Muốn cũng chả đc.

- Anh! Ai thèm mà muốn. Chỉ có mấy con nhỏ ngốc nghếch kia mới suốt ngày bám theo anh thôi. Chứ riêng loại anh tôi cho rớt từ vòng gửi xe.

- Cô cũng cao giá quá à nghe!

- Chuyện! Tôi chứ ai! – Nó hếch mặt tự đắc.

- Thôi đi bà cô. Xách dép cho người ta ý! – Nói rồi hần thân nhiên bước lên cầu thang về phòng, mặc cho nó tức đến sôi máu. “Tên con trai đáng ghét, anh tưởng anh cũng cao giá lắm sao?”

- Này!

- Gì? – Vĩnh Quân ngoái cổ lại nhìn.

- Rồi sẽ có một ngày anh phải quỳ dưới chân tôi!

- Uh, sẽ có trong giấc mơ. Chúc đêm nay ngủ ngon cổ gặp ác mộng, sẽ thấy tôi!

***

Vĩnh Quân nằm trong phòng nghe nhạc và online. Nhưng ko hiểu sao tâm trí của cậu cứ nghĩ mãi về con nhỏ đáng ghét. Càng nghĩ cậu càng tức, thử đặt vào địa vị cậu thì sẽ thấy, một con nhỏ kém cậu tới một tuổi, ấy thế mà chả coi cậu ra gì. Lại còn dám chơi xỏ cậu nữa chứ, dám lấy cậu ra làm trò cười, ... Vì con nhỏ đó mà cậu phải gặp biết bao nhiêu là rắc rối. “Con nhỏ đó càng nhìn càng thấy ghét, ấy thế mà mẹ có thể nói nó là dễ thương! Có mà như quý đoạ xoa thì có. Suốt ngày nhe răng cười, con gái gì mà ăn nói bốp chát, chả nề ai cả, cãi nhau với con trai như đúng rồi! Ôi càng nghĩ càng phát sợ! Con nhỏ này ai yêu nó đúng là hâm. ... Mà sao càng nghĩ càng tức thế? Mình phải cho con nhỏ một bài học mới đc. Cho chừa cái tội dám gây vào mình!.....”

***

- Này, sao quần áo anh nhiều thế? Lôi hết cả tủ ra giặt àh?

- Ko. Mà nếu cô chê ít thì tôi lôi hết cả tủ ra cho cô giặt thêm
- Lôi hết cả tủ thì anh coi chuồng à?
- Này, cô có phải là con gái ko đó? – Mặt Vĩnh Quân đỏ ửng
- A, có người xấu hổ kìa?
- Ai thèm xấu hổ.
- Thui, nói thế chứ giặt máy giặt nhanh ko àh? Anh có lôi hết cả tủ ra tôi cũng ko sợ àh nhen. Chỉ tốn công phơi phóng thôi!
- Là cô nói đó nghe! – Vĩnh Quân đắc chí.
- ***
- Ko hiểu sao cái máy giặt này nó ko hoạt động đc!
- Nó hỏng rồi! – Vĩnh Quân đáp gọn lỏn sau khi xem xét máy giặt có vẻ tí mỉa mai.
- AAAAAAAAAAAAAAAAAA, anh nói đùa phải ko? Hôm qua còn chạy tốt sao hôm nay đã hỏng
- Cô đi mà hỏi nó ý, hỏi tôi làm gì? (trả đũa vụ bữa trc đây)
- Anh! Vậy thì phải gọi thợ vào sửa thôi, chứ ko có máy phải giặt tay đồng này để mà tôi chzét à? – Nó nhăn nhó trông đến là thảm hại.
- Máy nhà tôi là máy xịn, thợ lành tinh ko sửa đc đâu. Thôi đành phải đợi mẹ tôi về rồi xử lí sau vậy. Còn từ bi giờ, cô chịu khó làm đũa con gái đảm, chăm chỉ giặt tay vậy.
- Bao nhiêu thế này giặt tay làm sao đc.
- Lúc trc cô to mồm lắm mà. Sao bảo cả tủ quần áo lôi ra cũng giặt đc?
- Nhưng lúc đó tôi làm sao biết đc là máy giặt bị hỏng.
- Đó mới là điều đáng bàn cho cái tật to họng của cô. Thôi đừng nói lằng nhằng nữa, giặt đồ đi, kéo lại ko kịp!
- Trời ơi, sao bất công vậy? Sao trời ko trừng phạt kẻ xấu xa mà lại đổ tất cả nên đầu con? Con tốt bụng và ngây thơ lắm mà? (Đúng là ngây thơ vô số tội). Sao ở hiền chẳng gặp lành vậy trời? Cuộc đời này nghiệt ngã vậy sao?.....” – Nó vừa hí hục với đồng quần áo vừa than vãn, kêu trời, chửi đất. Xung quanh nó là cả một bãi chiến trường với la liệt quần áo, xà phòng lênh láng như nước sông Tô (cái này là chim điêu mong bà con thông cảm), Vĩnh Quân thì chốc chốc lại vào “ngắm” xem nó làm việc ra sao. Cũng phải thôi, câu đàng phải dăm sát xem nó có chịu giặt quần áo thật hay chỉ dấp qua hàng nước! (Cần bản quần áo của cậu sạch sẵn rồi mà!)
- Ko thấy chóng mặt à – Nó văng nguyên bàn tay toàn xà phòng là xà phòng vào người Vĩnh Quân.
- Này, bắn hết vào người tôi rồi.
- Sợ bắn sao cứ rúc vào đây làm gì? Trông ngứa cả mắt!
- Phải dăm sát cô chứ sao? Mà đây là nhà tôi, đi đâu, ở đâu, đứng đâu là quyền của tôi.
- Còn một cái nữa đó.
- Cái gì?
- Nằm đâu, ngồi đâu, vệ sinh ở đâu cũng là quyền của anh! (bó tay thật sự!)
- Tôi cũng phải phục cách ăn nói của cô đó. Ko có chút tế nhị gì cả.
- Tế nhị để anh ăn tươi, té sống tôi àh?
- Thôi, lo mà giặt đi! Miệng lưỡi của cô tôi ko thèm chấp! (đau có, ko chấp đc mới đúng chứ!) – Nói rồi Vĩnh Quân lại trở lại phòng ngồi xem TV và chắc chắn vài phút nữa lại trở lại viếng thăm nó lần nữa.

Hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng nó cũng “thanh toán” xong đồng quần áo chất đầy như núi. Một mẻ, bỏ phờ, chân tay rã rời, cái mông thì đau ê ẩm (hậu quả của hơn hai tiếng phải ngồi ỉ ả mông đây!)

- Cuối cùng cũng xong. Đứng là ngang với tra tấn! Bì giờ mà phải làm thêm việc gì chắc mình đến xỉu mất! Còn giờ phải đánh một giấc lấy lại sức lực mới đc.

- Chưa xong việc đâu nhóc! – Lại giọng nói quen thuộc và vô cùng đáng ghét vang lên! (mới đc có vài ngày mà đã thân quen rồi sao? keeeeeeeeeeeeeeee). – Thế cô ko chịu lau chùi nhà cửa àk?

- Anh đùa đấy àk? tôi vừa mới phải giặt một đồng quần áo mệt gần chết đây.

- Mới gần chết chứ chưa chết . Khi nào chết hẳn hẵng hay.

- Anh nớ thể mà cũng nghe đc àk? Với lại hôm qua tôi vừa lau chùi rồi thấy, vẫn còn sạch màk.

- Hôm qua cô ăn cơm thế hôm nay có ăn ko? (Nói như mấy bà mẹ ý nhì!)

- Anh.....!

Vĩnh Quân nhìn quanh nhà – Với cô là sạch nhưng với tôi là bẩn, rõ chưa. Thôi đi làm đi đừng có đứng đó mà nói nữa! Mệt. – Vĩnh quân bước quay trở lại phòng khách.

- Nay, tôi còn chưa nói song cơ màk! Anh bỏ cái tính chưa nói song đã bỏ đi đi nhé...! “Cầu cho mi vấp ngã chết đi!” – Nó vừa giút lời, Vĩnh Quân đang đi ko hiểu sao chân loạng quạng mất thăng bằng suýt nhào người về phía trước ” đo mặt với đất “, trước con mắt tròn tròn mồm há hốc của nó: ” ối trời sao linh vậy ta! hê”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Aaaaaaaaa – tiếng nó la vang khắp cả nhà.

- Cô la cái gì mà kinh thế? – Vĩnh Quân từ dưới nhà cũng phải chạy lên.

- Anh xem đi, cái máy hút bụi này, vừa hôm qua còn chạy tốt thế mà hôm nay lại giống cái máy giặt “đơ toàn tập” thế này!

- Tôi nghi ngờ lắm, hay cô làm hỏng.

- Anh nói gì thế? Tôi ko phải là một con ngốc, càng ko phải là một con đại nhà quê như anh nghĩ mà ko biết dùng hai cái thứ này nhé! Mà rõ ràng là hôm qua chúng ta làm sao cả!.... Hay nhà mình có MA!

- Cô điên àh? Ma ở đâu ra! Thôi tự cô lo liệu đi, miễn là lau chùi sạch sẽ nhà cửa cho tôi là đc! – Vĩnh Quân mỉm cười đắc chí bước ra khỏi phòng.

***

Nó hi hục xách nước, giặt rẻ lau và phải lê lét lau chùi từ tầng ba xuống tầng một, từ phòng ngủ ra phòng khách. .... Và giờ nó đang có mặt ở phòng của Vĩnh Quân. Chà, căn phòng to, rộng và đẹp quá luôn. Gọn gàng và sạch sẽ! (trái ngược hoàn toàn với bản tính bừa bộn của nó. Cái này nó giống mình!). Đập ngay vào mắt nó là tấm poster hình Vĩnh Quân to tướng đc treo ngay trên đầu giường ngủ. Vẫn cái khuôn mặt lạnh như tiền, nhưng bù lại là một đôi mắt long lanh, sâu thăm thẳm và đẹp đến mê hồn. Cái mũi dọc dừa thon thả, và nước da thì trời ơi... trắng như trứng gà bóc. Ngắm hình của hần mà nó thấy ngậm ngùi cho bản thân mình. Hần cao, nó đại thấp (nó cao có 1m53 thôi các bạn àh, mà chỉ số này chắc các bạn biết tôi lấy từ ai rồi phải ko? buồn ghê ta!), hần mũi cao, nó mũi hồng cao, hần trắng, cái này nó ko thua. Nhưng tóm lại là nó thấy âm ỉc vô cùng! Hần có phải là con trai hay ko mà sao ông trời lại ban cho nó toàn những nét đẹp của con gái vậy? Tức!..... Nhưng rồi, nó vẫn phải quay trở lại với công việc cao cả của mình: “lau chùi!”. Nó cặm cụi lau chùi từng đồ vật trong căn phòng của Vĩnh Quân, chợt nó trông thấy một khung ảnh nhưng bị úp mặt xuống bàn, như kiểu phủ định sự tồn tại của nó. Tò mò nó lật lên xem. Một tấm hình con gái rất đẹp. Mái tóc ngắn dễ thương, và nụ cười đẹp tựa thiên thần. “Con nhỏ này là ai mà đẹp quá vậy?”

- Ai cho cô động vào đồ đạc của tôi! – Vĩnh Quân ko biết từ đâu chạy vào, giút ngay cái khung ảnh trên tay nó với đôi mắt vô cùng giận dữ.

- Tôi.....

- Cô vào phòng tôi làm gì? – Vẫn đôi mắt ấy.

- Tôi..... lau chùi như anh bảo mà!

- Ko cần, cô ra ngoài đi! Đi ra khỏi phòng tôi! – Nó sợ đến tím mặt. Lần đầu tiên nó thấy Vĩnh Quân giận dữ đến thế! Và cũng lần đầu tiên nó đc trông

thấy đôi mắt đỏ ngầu vì giận dữ của hắn, khác hẳn với đôi mắt đẹp nó vừa trông thấy. Nó vội vàng chuồn lẹ ra khỏi phòng. “Anh ta làm sao ý nhỉ? Có chuyện gì mà phải giận dữ thế? Có mỗi một tấm ảnh thôi mà!”

Vĩnh Quân trong phòng nắm chặt lấy khung ảnh trong tay, tấm hình cô gái cười đẹp như ánh nắng mặt trời nhưng ko hiểu sao trong lòng cậu lại lạnh buốt thế này? Phải chăng là tại cái tiết trời lạnh giá ngoài kia? (chỉ ở bên ngoài thôi vì bên trong đã có..... điều hoà rồi mà!)

Nó lại phải tiếp tục với công việc của mình. Nhìn nó vừa làm vừa thờ trông đến là khổ thân. Cuối cùng, nó cũng lau chùi xong cả cái căn nhà rộng thênh thang cùng bao nhiêu đồ vật nội thất trang trí. Đôi tay nó tê cứng, trắng bệch vì bị ngâm lâu trong nước lạnh, toàn thân nó rã rời, cái lưng thì như sắp muốn còng rồi, và đôi chân thì chỉ trực ngã khụy xuống mà thôi.

- Tôi... làm xong... rồi! – Nó vừa giũt lời thì cũng là lúc nó ngã khụy xuống nền nhà, ngất xỉu. Vĩnh Quân lao như bay từ chiếc ghế sofa ra đến chỗ nó. Cậu vội vàng bế nó chạy lên phòng, đặt nó lên giường, đắp vội cho nó tấm chăn dày thật ấm. Nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của nó, cậu chợt thấy lòng nhói lên một cảm giác lạ kì khó tả. Đau! Cậu vội vàng xoa dầu nóng khắp tay chân, chán cổ cho nó. Trong lòng cậu cứ nóng ran như có lửa đốt. Cậu nắm chặt lấy tay nó như để ủ ấm hơn, ko hiểu sao cậu thấy mắt mình cay xè. Có phải chăng là dầu cao dính vào mắt? “KOOOOOOOOOOOOOOO” – Cậu cố xua tan đi những ý nghĩ tệ hại trong cái đầu đang trực muốn nổ tung của mình.

- Con nhỏ này, tỉnh lại đi! Đừng có đùa nữa, tỉnh lại đi! Ly ời, Ly ời cô đừng có sao nhé! Đừng có chết nhé! Tôi sợ lắm! Xin cô đó! Tỉnh lại đi.....!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, sao anh dám cầm tay tôi? – Nó chợt mở mắt và la toáng lên khi thấy Vĩnh Quân đang nắm chặt lấy tay mình! Nó vội vàng giũ tay ra khỏi đôi bàn tay to rộng và ấm áp vô cùng của cậu. – Đồ biến thái, đồ dâm dê dê tiện! Sao anh dám giờ trò bì ời ra với tôi?

- Cô nói gì vậy?

- Nếu ko sao anh dám cầm tay tôi?

- Tôi..... tôi sợ cô bị lạnh!(thực ra cậu cũng chả hiểu sao cậu lại cầm tay nó nữa!)

- Có anh lạnh thì có! Đồ dê xòm!

- Này! Cô đừng có quá đáng nghe!

- Mà sao tôi lại ở trong phòng anh thế này? – Nó tá hoả nhận ra là mình đang nằm trên giường của Vĩnh Quân.

- Đừng nói với tôi là cô ko nhớ gì hết đấy nhé! Cô vừa mới bị.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – lại tiếng hét kinh hồn của nó vang lên khi nó trông thấy chiếc đồng hồ treo trên tường – Đã 5h hơn rồi hay sao? Thôi chết tôi rồi! Muộn mất giờ đón bé Tùn rồi! – Đánh con mắt hình viên đạn về phía Vĩnh Quân – Sao anh thấy tôi ngủ say mà ko gọi dậy hả? (ồ trời có nghe nhầm ko đó, nó biểu là ngủ say các bác ăh!) Tí về tôi sẽ tính sổ với anh! – Nó nhảy phắt xuống giường lao thẳng xuống dưới nhà trước con mắt tròn tròn vì ngạc nhiên quía cỡ của Vĩnh Quân. Cậu ko biết có phải là mình vừa gặp ác mộng hay ko? Véo tay đến tím bầm cả mà cậu vẫn ko tin đây là sự thật! “Có đúng là cô ta vừa ngất xỉu hay ko?” – Cái này thì chắc phải đợi đến lúc nó đi đón bé Tùn về mới hay.

***

- Ủh! Tôi nhớ rồi. Mà cũng tại anh đó, tôi đã báo là rất mệt rồi mà anh vẫn cứ cố tình bắt tôi làm

- Xin lỗi!

- Á! Anh cũng biết cũng biết xin lỗi người khác cơ ăh? – Nó cười toe toét nhìn Vĩnh Quân.

- Tôi..... tôi.....

- Anh ko phải xấu hổ. Sai thì nhận lỗi có sao!

- Biết rồi! Mà cô xoa nhanh lên, lâu quá.

- Thì sắp xong rồi. Mà thuốc này hiệu nghiệm ghê, mới có từ hôm qua đến hôm nay, mà mụn đã đỡ hẳn, có khi gần khỏi rồi cũng nên.

- Thì thuốc mẹ tôi mua ở tận bên Ý mà.

- Eò....., ko phải khoe!

- Ai khoe, tôi chỉ nói thế thôi mà.

- Hix! “biết nhà anh giàu rồi!” – Mà này, sao anh ít cười thế?

- Hả?

- Anh cười trông đẹp trai cực!
- Thật sao? Từ trc vẫn thế mà! (kó kẻ đang sướng ron kia!)
- Ko, từ trc trông anh cứ kiêu căng đáng ghét làm sao ý. Cái mặt lạnh như tiền. Nói chung là rất đáng ghét. Mà có kười thì cười đều kinh khủng.
- Vậy ư? Nhưng phải có gì vui mới cười đc chứ!
- Vậy ha! Tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé!
- Ko! Tôi ko phải con nít đâu mà nghe chuyện cười!
- Ai bảo anh con nít mới nghe chuyện cười? Nghe đi mà. Hay tôi đồ anh nhé!
- ...
- Có một con trâu mẹ và một con nghé con đi qua một cây dừa, quả dừa rơi trúng đầu trâu mẹ tiêu luôn. Đồ anh biết con nghé con nói gì với trâu mẹ!
- Cô điên àh? Trâu thì biết nói gì?
- Ko! Sao anh máy móc thế? Cứ cho là nó biết nói đi!
- Thì nó buồn chứ sao?
- Ai chả biết là buồn, nhưng nó nói gì cơ?
- Thì mẹ ơi có sao ko?
- Haaaaaaaaaaaaaa, sai rồi!
- Thế nó nói gì?
- “Tại mẹ có bao giờ chịu đội mũ bảo hiểm đâu!” Keeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee, có hay ko?
- Lãng xẹt!
- Giỏi anh đồ câu khác đi.
- Chỉ sợ cô ko giải ra đc thôi. Đầu óc cô bã đậu lắm mà!
- Anh! Có giỏi đồ thử coi!
- Được, nhưng nếu ko giải đc thì sao?
- Thì tôi sẽ làm theo bất cứ điều gì anh muốn.
- Cô nhớ đó.
- Đừng vội mừng thế chứ, còn nếu tôi giải đc, ngày mai anh phải làm hết tất cả việc nhà cho tôi? OK?
- Thì OK.
- Vậy đồ đi!
- Nghe cho rõ nè!

Vinh Quân giờ ngón tay trở ra rồi hỏi:

- Đồ cô, tại sao các vị thủ tướng ko dùng ngón tay này để chỉ người khác?
- Anh đùa đấy àh? Ai mà chẳng dùng tay trở để chỉ người
- Thế tôi mới đồ cô chứ! – Vinh Quân đắc chị – Ko giải đc àh? Tôi bảo rồi mà!
- Thì.....
- Thôi, cô nhận thua đi!

- Anh phải đề từ từ cho người ta nghĩ cái đã chứ! Tôi có phải là thiên tài đâu mà vừa hỏi đã trả lời đc!

- À, tất nhiên, điều này tôi biết rõ nhất mà!

- Anh.....!

Chợt bé Tũn bỗng dưng chạy vào, líu lo:

- Anh hai ơi, giảiùm em bài này với, khó quá! Em chả làm đc gì cả

- Đâu?- Vĩnh Quân lấy quyển bài tập của bé Tũn lật dở ra xem, tình cờ thấy sau vở có mấy hình ảnh vẽ lung tung, nguệch ngoạc. – Tũn! Sao vẽ bậy ra vở thế này?

- Đâu có anh hai! Sáng nay, trên lớp, chính tay thằng Tít nó vẽ bậy vào vở em đó, ko phải em đâu. Với lại xấu mù thế này ko phải tay em vẽ mà! (con bé nó có ý khoe là nó vẽ đẹp ý mà.)

- Biết ko phải là tay nhóc vẽ rồi, mà là thằng Tít đc chưa?

- “Ko phải tay em vẽ”. A đúng rồi! Tôi tìm ra rồi! – Nó la lên sung sướng, kéo bé Tũn lại hôn chùn chụt lên má con bé – Iu là iu bé Tũn nhất đó! Ôi chị iu Tũn thế ko biết! Cảm ơn nhóc ná!

- Nay, có thật là cô giải đc ko đó? – Vĩnh Quân nghi ngờ nhưng vẫn lo lắng nhìn nó.

- Anh nghe tôi giải đáp án ná. – Nó nắm lấy ngón tay trỏ của Vĩnh Quân – Các ông thủ tướng ko bao giờ dùng ngón tay này để chỉ mọi người, vì đây là “tay anh” chứ ko phải là tay của bọn họ! Đúng ko ta? – Nó cười tươi rói.

- Cô..... cô cũng đc lắm. Thôi tôi mệt rồi, cô về phòng cho tôi ngủ.

- Ấy khoan, tôi sẽ về ngay đây, nhưng chỉ muốn nhắc anh rằng, ngủ sớm vào dành sức mai làm việc nhà nghe.

- Tôi.....

- Tôi tôi gì nữa! Định xù hả? – Quay ra phía bé Tũn – Thôi chị em mình về phòng đi, chỗ nào ko hiểu cứ hỏi chị, chị em cũng thông minh lắm đó! – Nó sung sướng quá đi luôn. Bởi lần đầu tiên có người đồ nó mà nó giải ra đc (thì các bạn cũng biết nó thông minh cỡ nào rồi mà! keeeeeeeeeee).

***

- Đó, chỉ đơn giản thế thôi!

- Chỉ đơn giản vậy thôi àh chị?

- Uhm, hình như là thế! Mà có phải thế ko em?

- Dạ..... – Bé Tũn xoe mắt nhìn bà chị tự nhận là thông minh của mình.

***

- Ủa sao cái máy giặt lại giặt đc rồi? – Nó ngạc nhiên nhìn Vĩnh Quân đang bình thản bỏ quần áo vào máy giặt.

- Thì hôm qua nó hỏng hôm nay lại ko hỏng nữa.

- Anh gọi người vào sửa lúc nào vậy?

- Chả có ma nào vào đây sửa hết trơn! – Vĩnh Quân thân nhiên bật máy giặt lên rồi quay đi lên phòng lấy máy hút bụi.

- EEEEEEEEEEEEEEEEEEE, sao đến cả cái máy này cũng ko sao hết vậy? Rõ ràng là hôm qua hỏng hết cả hai rồi mà!

- Thì tại cô đáng ghét quá nên chúng mới biểu tình bãi công thế chứ sao!

- AAAAAAAAAAAAA, tôi biết rồi, anh đã làm gì đó với chúng rồi đúng ko?

- Cô..... cô tránh ra chỗ khác cho tôi làm, nếu ko muốn thì vào mà làm đi nè! Tôi ***** cần phải giữ lời hứa thua cuộc nữa.

- Ấy ko đc, hiếm khi anh đc lao động là vinh quang, tôi đâu dám tranh công anh! – Nó bước vội ra ngoài nhưng trong đầu vẫn lăm lăm bảm “Chắc chắn mình đã bị hấn chơi xỏ rồi đây! Hấn ta là một tên tôi mà!”

Vĩnh Quân cứ vừa dọn sạch đc chỗ nào là lại thấy nó bày bữa hết ra đấy. Vĩnh Quân phải bò người ra lau nhà thì nó ngồi chễm chệ trên ghế sofa xem phim, ăn bánh, vứt vỏ bừa phứa.

- Tôi hết chịu nổi rồi đó nhé! Cô ko thấy tôi vừa mới lau xong àh?

- Sorry nhé! Tôi mãi xem phim ko để ý! Mà lau lại có sao đâu, anh thích sạch lắm mà! Thế mới biết đc nỗi khổ của tôi ngày hôm qua! – Nó nhếch mép kười đều kinh khủng. Vĩnh Quân tức giận bỏ đi..... lau chỗ khác!

Một lúc sau, Vĩnh Quân thấy nó thay quần áo rồi dắt xe ra cửa.

- Cô định đi đâu đấy?

- Thì mấy hôm nay bận tối mắt tối mũi chả đc đi đâu chơi cả! Nhân tiện hôm nay có anh làm tất cả việc nhà nên tôi phải đi “đánh bóng mặt đường” cái, nhớ đường, nhớ phố quá trời! – Nói rồi nó dắt xe lao thẳng ra cổng chẳng để cho Vĩnh Quân kịp nói điều gì. Nói là đi chơi chứ thật ra là nó về thăm nhà. Vắng nhà biệt tích mấy hôm thế, nó biết bố mẹ cũng lo cho nó lắm.

- Ông ơi, con nó về này! – Thấy nó về mẹ nó mừng lắm, vội chạy ra đón nó – Cái con nhỏ trời đánh này! Mày đi lâu thế mà chẳng liên lạc gì cho bố mẹ. Làm ở nhà, bố mẹ ai cũng lo cho mày đó!

Nó sụt sịt – Thật ko mẹ? Tại con bận học quá nên ko có tg gọi điện về (điều chưa kia!). Vội lại hôm nay con về tận nhà rồi còn gì!

- Cha bố cô – Mẹ nó đi đâu yêu nó – Thôi dừng xe vào nhà, bố mày đang nấu chè bí – món mày thích đó (nó thừa hưởng tay nghề nấu ăn từ bố nó đấy. Khác hẳn các gia đình khác, mẹ nó buôn bán nhỏ, còn bố nó thì ở nhà làm nội trợ, cho nên mới có chuyện nó tuy nhà chẳng khá giả gì như mấy cô tiểu thư cùng trường nhưng cũng đc bố nó cưng lắm, chả bắt làm gì, việc nhà bố nó làm tất tươm.) – Dạ có chè bí ạ? – Nó dựng xe lao như bay vào nhà. Cùng lúc đó, bố nó bung nồi chè bí ra ngoài, miệng xít xoa: – Con gái rượu của bố cũng biết đường mò về nhà cơ àh? Tưởng đi biệt tăm biệt tích rồi há? – Nó choàng tay lên cổ bố nó, hôn cái chụt vào má rồi kêu – Bố nè, con gái rượu của bố ko bao giờ biết quên đường về nhà nghe! Ai bảo có ông bố nấu ăn ngon quá cơ!

- Thôi đi cô, lại nịnh bố rồi. – Nó cười rõ hiên, múc cháo ra bát cho nó – Vào rửa tay rồi ra ăn.

- Ừ, con ăn luôn cơ! Tay con sạch mà, tắm từ hôm qua rồi đó bố!

- Con nhỏ này thật là! – Bố nó lắc đầu nhìn nó cười. “Con bé này ko biết đến bao giờ mới lớn?!”

Nó xi xụp húp bát cháo một cách ngon lành cứ như đã bị bỏ đói bao ngày rồi.

- Ngon... ngon thật bố àh – Nó vừa ăn vừa xít xoa.

- Ăn từ từ thôi, cẩn thận bỏng. – Bố mẹ nó nhắc liên hồi.

- Bố ơi, còn thừa bố nhớ bỏ vào ngăn đá cho con nhé, ăn lạnh mới ngon! (nói thế mà chè nóng nó chả đang bận như gì rồi còn gì!).

- Uhm, nhưng cô ăn thế này thì liệu còn mà để tủ lạnh ko? – Bố nó cười chọc nó.

- Đâu có, con ăn hơi bị ít mà! Ngon thật!

- nó ngẩng đầu lên nói đc vài câu lại cúi xuống xi xụp húp tiếp.

- Thế con ở nhờ nhà bạn tốt chứ?

“Sặc!” – Mẹ nó vừa hỏi mà đã khiến nó ho sặc ho sụa. Nó lắp bắp:

- Tốt... tốt cả mẹ ạ.

- Uhm, nhưng ở nhờ nhà bạn có ảnh hưởng đến nhà người ta ko?

- Dạ..... ko, ko sao mà mẹ.

- Thế bố mẹ bạn con có nói gì ko? Ở nhờ như vậy, có lẽ mẹ cần đến gấp để có đôi lời nói cảm ơn họ chứ!

- Ko..... Ko cần đâu mẹ! – Nó cuống cuống.

- Sao lại ko, bữa nay mẹ phải đến gấp họ. Ai lại cứ để con ở đó mà ko có lời nào chứ!?

- Nhưng hai bác ấy đi công tác ở Mỹ cả rồi!

- Vậy hóa ra chỉ có hai đứa thôi àh?

- Dạ vâng!

- Vậy thì mẹ càng phải đến xem chúng mày ăn ở ra sao! Tối nay mẹ đến.

“Á, mẹ đùa đấy à?”

***

- EEEEEEEEEEEEE, con nhỏ kia?

- Ô, mày đi đâu đấy?

- Tao phải hỏi mày mới đúng! Đạo này mày làm sao mà hể tan học là đã chả thấy mày đâu? Hay có bỏ rồi nhóc?

- Mày điên à? Ma nó thêm tao!

- Thế đạo này mày đi đâu?

- Tao.....

- Ô hay từ lúc nào mày quen con bạn này rồi hả? Mà sao trông mày bờ phờ thế? Chắc chắn đang lo nghĩ chuyện gì! Khai mau.

- Tao.....

- Sao mày cứ “tao” mãi thế? Nói vào chủ đề chính đi! Biết đâu tao lại có thể giải quyết dùm mày.

- .....

- AAAAAAAAAAAAA, mày ko đùa tao đấy chứ?

- Ko, đùa làm gì!

- Như phim truyền hình ý, ko thể tin nổi. Một đứa như mày mà lại ngày lại ngày đc cận kề ở bên anh hót boy, chăm sóc anh và biết đâu.....

- Kái con hâm này, tao đang bực mình đây, mày còn đùa cái nỗi gì! Giúp tao giải quyết vấn đề đi.

- Uhm, tao biết rồi. Vấn đề bi giờ là mày ko biết làm thế nào với chuyện tối nay mẹ mày sẽ đến thăm nơi “ở nhờ” của mày chứ gì? Và càng nghiêm trọng hơn khi mày ko thể để mẹ mày gặp Vĩnh Quân và hẳn thì cũng ko bao giờ đứng về phía mày chứ gì? Và.....

- Thôi đi bà cô! Tao đau hết cả đầu rồi, mày phân tích nghe cứ như một mớ hỗn lộn vậy!

- Rồi, vậy thì tóm lại là mày ko biết làm thế nào xử lý đc tên Vĩnh Quân chứ gì? Yên tâm, gặp đc “quý nhân phù trợ rồi đó”

Vừa về đến nhà, thấy Vĩnh Quân đang lau chùi cửa kính, nó vội vàng:

- Áy, sao anh lại phải làm mấy việc này chứ? (hỏi điều chưa kia!) Cứ để đấy tôi làm. Anh đi nghỉ đi! – Nó đẩy Vĩnh Quân ra rồi lấy khăn lau chùi rất chăm chỉ khiến cho Vĩnh Quân rất đỗi ngạc nhiên. Cậu chả hiểu nó đang làm gì nữa.

- Cô có bị sao ko đấy?

- Ko, ko sao mà. Chả qua tôi thấy mình thật sai khi bắt anh phải làm việc này! – Tôi về ân hận mới sợ chứ!

- Thái độ và hành động của cô thay đổi như chong chóng! Nói thật chắc để hiểu đc cô cả đời ko hết! – Vĩnh Quân chép miệng, vờn vai – Đi tắm cái đã, mệt chết đi đc!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

- Vĩnh Quân nè, anh đã xem bộ phim “mặt nạ quý” chưa?

- Chưa, nhưng thấy bảo hay lắm.

- Đúng đúng đó. Hay lắm! Tôi đang có một vé đi xem ở rạp đây nè. Nhưng tối nay tôi bận ko đi đc. Bỏ đi thì thật phí!

- Ý cô là bảo tôi đi xem chứ gì?
- Uhm, anh đi đi!
- Sao hôm nay tốt đột xuất vậy?
- Đâu có, chẳng qua tôi có tính tiết kiệm. Bỏ cái vé này thì thật phí. Mà anh lại chưa xem thì cho thôi. Ko đi thì thôi lại còn nghi ngờ lòng tốt người ta.

***

- Anh đi thông thả nhé! – Nó cười tươi rồi tiễn Vĩnh Quân ra cửa. Vừa nghe thấy tiếng con SH chạy khỏi cổng, nó đã cuống cuống đóng cái “sầm” cửa lại. Rồi cứ như một đoạn phim tua nhanh, nó lao vào dọn dẹp tất cả tàn tích có liên quan đến sự tồn tại của Vĩnh Quân, àh quên có cả sự giúp đỡ của bé Tũn! Đừng ngạc nhiên vì bé Tũn luôn là đồng minh tốt bụng của nó mà. “Phù! Cuối cùng cũng xong”. Chuông cửa chọt kêu!
- Waaaaaaaaaaaaaaaaa, nhà anh Vĩnh Quân to thật! – Nhỏ bạn nó vừa bước vào nhà đã la lên sung sướng. Nhỏ vừa nhìn thấy bé Tũn đã véo cái vào má con bé.
- Á!... – bé Tũn kêu khê khê bởi cái véo của nhỏ.
- Ờo, em anh Vĩnh Quân đây hả. Trông yêu thế.
- Sao ai cũng thích véo má em thế? Yêu sao cứ làm đau em thế? – Bé Tũn nhăn mũi nói.
- Hiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, yêu cho roi cho vọt mà! – Nó và con nhỏ bạn cùng đồng thanh. Cùng lúc đó, chuông cửa lại reo. Cả ba cùng nhìn nhau lo lắng. (liệu có phải là Vĩnh Quân về đó ko ý mà!) Cả ba rón rén bước ra cửa và..... Nó mở cửa thế thôi.
- AAAAAAAAAAAAAAAAAA, là mẹ! – Nó reo lên sướng!
- Cái con nhỏ này, đừng nói gặp đc mẹ mà sung sướng như thế.
- Chúng cháu chào bác ạ! – Con nhỏ bạn nó và bé Tũn cùng đồng thanh.
- Uhm, bác chào hai cháu. Mà cháu bé này là ai vậy? (thôi chết bữa nọ nc với mẹ nó quên mất là còn có bé Tũn)
- Dạ, em gái cháu ạ.
- “Trời ơi, cái con này!” – Nó nhăn mặt nhìn con bạn.
- Bác tưởng chỉ có hai đứa ở với nhau thôi. – Quay sang phía con – Con bé Ly này thật là, chả nói trước gì cho mẹ là ở nhà còn có em nhỏ thế này, để bố mày làm thêm nhiều thức ăn mang tới. (Phù, hết cả hồn!)
- Bác vào nhà đi ngồi đi ạ! – Con bạn nhanh nhẩu đỡ lấy đồng thức ăn.
- Nhà cháu to và rộng thật!
- Dạ vâng, cháu cũng thấy rộng và đẹp thật, nhà này chắc mang phong cách châu Âu bác nhỉ? – Nó vừa nói, cả ba người còn lại quay ra nhìn nó. – À, dạ dạ... cháu..... – Con nhỏ liếc mắt cầu cứu nó.
- Mẹ à, cái Trang (tên con bạn nó đấy) nó có bao giờ để ý đến nhà nó đâu. Mẹ xem đấy, hỏi một câu rõ ngớ ngẩn. Hiiiiiiiiiiiiiiii, chắc vậy mới hợp đc với con.
- Cha bố nhà các cô, chỉ chơi thôi có quan tâm gì đến nhà cửa đâu. Thế mà kòn ko lo học thì đúng chịu các cô!
- Dạ vâng, chúng cháu biết vậy mới phải chăm chỉ học thế này đấy ạ.
- Uh, tôi đợi xem bài kiểm tra tôi là biết ngay mà!
- À,... dạ... dạ vâng! – Nó và nhỏ Trang cùng đồng thanh.
- À, nhà vệ sinh ở đâu nhỉ, mẹ hơi buồn một chút! (trời àh!)
- Dạ, ở kia mẹ ạ!
- Uh.
- “Phù”. – Hết cả hồn, may mà mẹ bà dễ tin người, “ý như bà đó”.

- Này, ý gì đó hả. Bà đó, cẩn thận cái mồm dùm tôi!

- Biết rồi!

- Nhưng mẹ chị vui tính giống chị nhỉ? – Bé Tũn cười tươi nhìn nó.

- Uhm, yêu bé Tũn nhất, chả nói cần nói gì cả, lúc nói lại toàn lời hay, ko như cái người này ăn nói linh tinh!

- Á á, tôi lại oánh bà bị giờ, cái tội giám nói xấu tôi này. – Chúng nó cười đùa nhau vui như hội. Chợt mẹ nó bước ra vẻ mặt ko bình thường.

- Sao lại có cái lọ OX “tuốt lại về đẹp trai” thế này? (oái mẹ nó mà cũng biết cái này hay sao? Chắc chắn là một fan ruột của quảng cáo rồi đây! keeeeeeeee).

- Dạ..... – Lần này thì nó lấp bắp ko biết nói sao cả.

- Dạ, àh bác ơi đó là của bố cháu đây!

- Cái gì? – Lần này ko phải chỉ có mẹ nó mà đến cả nó cũng phải trở mặt trc câu vừa nói

của nhỏ bạn.

- Cháu nói gì vậy? Sao bố cháu lại dùng cái này chứ?

- Dạ bác xem đó! – Quay sang phía bé Tũn – Chả biết con em cháu nó nghĩ gì mà ngày mừng 9 – 9 vừa rồi nó tặng bố cháu cái này đây ạ! Lại còn bắt bố cháu phải dùng. Mà bố cháu thì yêu nó nhất mà. Chiều con gái út lắm nên mới có chuyện để trong phòng tắm đó bác.

“Cái gì, sao lại đồ cho mình chứ”

- Trời, trẻ con đó mà. Chắc cháu yêu bố lắm?

- Dạ.....? Bố ạ? Dạ..... vâng. – Giọng nó thoáng một nét buồn mà chẳng ai nhận ra!

- Bác uống cafe nhé.

- Ấy, bác thì cafe gì chứ! Có nước cam thì cho bác một cốc.

- Dạ có đây bác, ở trong bếp nhà cháu đây. – Bé Tũn hôn hờ.

- Đứng đây bác ạ, bác cứ ngồi đây nc với nhỏ Ly để cháu đi pha ạ! – Nói rồi nó bước đi hùng hỏ.

- Ấy, bác tưởng chỗ đây là nhà vệ sinh chứ!

- Ôi chết, cháu nhầm!

- À, mẹ xem đây, cái con này nó chỉ ăn quen thôi mà, nhà rộng quá, mà đầu óc nó thì kém quá, toàn nhầm lẫn lung tung.

- Dạ chắc tại mấy hôm nay cháu học bài nhiều quá, đầu óc nó cứ loạn hết cả lên. – Quay ra đánh mắt như để hỏi: “Phòng bếp ở đâu mà?”

“Ồ kia con nhỏ ngốc à!” – Nó cũng đánh mắt trả lời.

- Đúng là chịu hết nổi các cô! – mẹ nó cười hiền từ.

***

- Bác uống nước cam đi ạ!

Mẹ nó vừa uống một hớp nước cam đã phải nhăn mặt, cổ nuốt ực cái hụm nước cam “mặn chết” trong miệng.

- Sao..... nước cam mặn thế cháu!

- Dạ mặn ạ? Rõ ràng là cháu bỏ đường mà! – Nhỏ Trang đưa cốc nước cam lên miệng thử. – Mặn thật!

- Trời, cái cô bé này đến cả muối với đường cũng ko phân biệt đc sao?

- Cháu.....

- Bác ơi, tại từ trc đến giờ bọn cháu toàn đc cô Ba giúp việc làm cả. Mọi thứ gia vị toàn theo sự sắp xếp của cô Ba, chỉ cô ấy mới biết rõ mọi thứ thôi. Để nhầm lẫn bác ạ. – Bé Tũn đỡ lời cho bà chị hờ!

- Uhm, nhà các cháu lớn thế này, có giúp việc cũng phải. Cái con nhỏ Ly này cũng kém gì, ở nhà cũng chỉ chơi thôi àh, cũng có biết làm gì đâu. – Mẹ nó lại cười hiền từ. Bà tuy nhiều lúc hơi nghiêm khắc nhưng cũng vui tính và tâm lý lắm! Chứ ko như mấy bà mẹ khác chắc giờ ba đứa chúng nó đã đc nghe một bài “cái lương miến phở” rồi!

Có gì cho [...pỒỒh...] xin lỗi nha Nó, mẹ nó, bạn nó và bé Tũn cùng ngồi quây quần ăn những món thức ăn do bố nó nấu.

- Ngon... Ngon quá! Bác ơi... còn ngon hơn cả mấy món mà chị Ly đã nấu! – Bé Tũn vừa nói vừa nhai miếng thịt ròn rột trong miệng. Đấy bố nó toàn nấu những món ăn quái đàng. Từ một miếng thịt bò bình thường mà bố nó chế biến kiểu gì ăn ròn tan mới sợ!

- Hiiiiiiii, nếu thích bữa nào bảo chị Trang cho đến nhà bác chơi, bác trai còn nhiều món ngon hơn nữa.

- Bác ơi thế còn có những món kì kì như thế này ko – Bé Tũn giờ miếng thịt bò – miếng thịt cuối cùng trong đĩa, ra hỏi. Ngay lập tức nhỏ Trang cướp luôn miếng thịt của nó. – Còn nhiều lắm, đưa đây chị ăn hộ để bụng bữa khác cho ăn bù!

- Huuuuu, trả em đi, trả em đi! Chị ăn tham thế, ăn mấy miếng rồi còn kướp của em! Trả đi! Trả đi. .... – Mọi người vui vẻ cười, không khí đang thoải mái chợt tiếng con SH đổ cái “xịch” trc cửa. “Vĩnh Quân về! Sao hán về sớm thế? Giờ vẫn chưa hết phim mà!” Sáu con mắt nhìn nhau sợ hãi. Nó nhìn ra cửa, chuyện gì sẽ xảy ra khi Vĩnh Quân từ cánh cửa bước vào? “Làm gì bi h?” – Nó liếc mắt cầu cứu con bạn. ”Ồ hay mày hỏi tao thì tao biết hỏi ai?”. ”Còn em mà!”. ”Thôi nào, đừng đùa nữa nhóc, nghĩ cách gì đi!”... Chúng nó đang bày binh bố trận tính kế thì chợt tiếng nói của mẹ nó vang lên cắt ngang:

- Có người đến, sao mấy đứa ko ra xem ai?

- Dạ.....

- Để em ra mở cửa! – Bé Tũn lon ton chạy ra mở cửa trc 4 con mắt đầy kinh hoàng của chúng nó. Cánh cửa từ từ mở, Vĩnh Quân vừa bước vào.

- A! Anh Quân đến – Vui y như đón khách quý đến chơi.

Như hiểu ý đc bé Tũn, nhỏ Trang cười toe toét:

- Anh họ, anh đến chơi đó à? – Quay sang phía mẹ nó – Dạ đây là anh họ cháu.

- Gì vậy?

- Vậy à, vào nhà đi cháu.

Quá ngỡ ngàng trc hai vị khách lạ đang có mặt tại nhà mình, lại cộng thêm một con nhỏ hâm hấp nào đang gọi mình bằng anh họ, lại dùng từ đến chơi, cứ như là bảo đây là nhà nó ko bằng, đang định lên tiếng thắc mắc, chợt.....

- Anh Quân, lên đây em nhớ cái, bài này khó quá, em mãi ko giải đc! – Bé Tũn vừa nói vừa cố lòi xềnh xềch anh nó lên phòng.

- Nè, từ từ... Anh bảo từ từ rồi mà! Sao mày cứ kéo anh kinh thế!...

***

- Hiiiiiiiiiiiiiiii, con bé Tũn nhà cháu nó thế ý mà, nó quý anh họ lắm.

- Uhm, cậu trai này cũng xinh trai gớm – Mẹ nó buông một câu xanh rờn như trúng tim đen hai cô gái “non nớt”. – Mà ba đứa ngủ chung hay riêng?

- Dạ? – Nhỏ Trang đơ ra (khổ máu lên não chậm! vẫn chưa hiểu câu hỏi đơn sơ giản thể của mẹ nhỏ bạn!)

- Dạ tất nhiên là chung rồi! Ba chúng con cùng ngủ chung một phòng mẹ ạ!

- Vậy à? Uhm, mua đông ngủ ôm cho ấm! À mà, cho mẹ lên tham quan phòng học tập của các con xem học hành thế nào?

- Dạ? – lần này thì là cả hai đứa cùng đơ luôn!

***

- Phòng con đây!

- Thế đây là phòng của ai? – Mẹ nó chợt đứng lại hỏi khi thấy bé Tũn và ông anh họ của nhóc.

- Dạ..... phòng..... Mẹ ơi phòng linh tinh ý mà! Mẹ vào xem phòng con đi, anh họ Trang đang dạy bé Tũn học mà!

- Thì mẹ cũng chỉ hỏi thôi mà, nhưng hình như nhà ko có con trai mà! Sao phòng này trang trí lạ thế?

- Dạ.....” Mày ơi đỡ hộ tao đi!”. ” Tao chịu thôi!”

- Đây là phòng của cháu!

- HẢ! – Cả ba cái miệng cùng mở to.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thôi mẹ về đây, các con ngủ ngon nhé! Nhớ dậy sớm mai đi học. Chăm chỉ học vào đó. À mà Quân, trăm sự nhờ vào cháu đấy! Hai cái đứa này là học hành vớ vẩn lắm!... – Mẹ nó nhắc nhở một hồi rồi tươi cười ra về. Mẹ nó vừa rời khỏi, nụ cười tươi ới là tươi trên môi Vĩnh Quân tất luôn, trở lại với khuôn mặt lạnh tanh.

- Ba người giỏi lắm! – Vĩnh Quân toan quay đi, chợt:

- Còn cô kia, chưa định về sao?

- Hả? À vâng em... em về ngay đây ạ! Mày ơi tao về! – Nói rồi nhỏ Trang chuồn còn nhanh hơn chạy khỏi căn biệt thự.

...

” – Thế là thế nào? – Mẹ nó trợn mắt hỏi.

- Bác đừng hiểu lầm! Cháu hè nào cũng về đây ở, dạy học cho hai nhỏ em. Nên căn phòng này hai chú gì cháu dành riêng cho cháu. Lâu lắm rồi, sau đợt hè cháu mới trở lại đó. Vẫn thế, chẳng thay đổi tí nào!...

- Vậy à? Tại bác cứ đa nghi. Mà cháu học tốt lắm à?

- Vâng, anh trai cháu đứng đầu trường đó bác.

- Vậy sao? Thế thì cần nhờ sự giúp đỡ của cháu rồi. Con Ly nhà bác nó xin ở hẳn đây để ôn bài. Bác mong cháu có gì thì giúp nó. Nó ở lớp học hành lẹt đẹt lắm. Cô giáo toàn phê bình thôi....

- Mẹ này.....

- Dạ vâng, bác cứ yên tâm ạ – Vĩnh Quân cười rõ tươi! – Đó diễn biến của sự việc trc đấy. Có còn tò mò vì sao mẹ nó lại có thái độ như trên ko? HHHHHHHHHHHH.

- Chị Ly ơi kể chuyện cho em đi! Hôm nay chị kể nhiều vào nhé! Mai em đc nghỉ ko phải dậy sớm

- Uhm, thế Tũn có thích nghe chuyện “gấu con ko nghe lời bố” ko? Chuyện này hay lắm! Gấu con sống cùng với mẹ và ba. Ba mẹ gấu yêu gấu con lắm. Nhất là gấu bố!.... – Nó mải mê với câu chuyện, chợt nó giật mình bởi tiếng khóc nức của bé Tũn. – Tũn em làm sao thế?

- HUUUUUUUUUUU, chị ơi em là một đứa trẻ hư đúng ko?

- Tũn nói gì vậy? Tũn là cô bé ngoan nhất mà!

- Thế sao ba Tũn ko bao giờ về với Tũn, Ba đi làm lâu thế rồi mà, có phải ba vẫn chưa thấy Tũn là một cô bé ngoan ko? Các bạn của Tũn ai cũng có ba sao Tũn ngoan thế mà ba ko chịu về?

- Ko, ko mà! Tũn ngoan mà! Ai bảo với Tũn là Tũn ngoan thì ba sẽ về?

- Mẹ, cô Ba và cả anh hai nữa! Tũn là một cô bé hư! Tũn phải là một cô bé ngoan nên ba mới ko thương Tũn, ko chịu về cho Tũn gặp mặt!...

- Tũn, ko phải đâu! Tũn nghe này, ba em đã.....

- Cô im ngay đi! Cô biết gì mà xen vào chuyện của nhà tôi. Cút ra khỏi đây ngay! – Vĩnh Quân từ đâu chạy vào ôm lấy bé Tũn và mắng tới tấp nó. Quá bất ngờ, lòng tự trọng bị tổn thương, nó ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

- Tũn, nín đi em. Rồi ba sẽ về mà. Đừng khóc nữa....

- Anh hai ơi, ba sẽ về chứ?

- Uhm! – Mắt cậu đượm buồn.

- Anh hai ơi, Tũn ko khóc nữa! Anh hai ra đỡ chị Ly đi!

***

- Này! – Vĩnh Quân giờ chiếc khăn tay ra cho nó.

- Tôi ko cần!

- Lau đi! Khóc trông xấu lắm!

- Tôi xấu kệ tôi! Tôi lúc nào mà chả xấu. Có bao giờ anh coi tôi ra gì đâu!

- Tôi xin lỗi! Coi như lúc này tôi đã sai, đã hơi nặng lời với cô!

- Nhưng tôi nói có gì sai đâu! Ba anh đã mất lâu rồi, sao anh và mọi người trong gia đình anh lại lừa dối nó? Lại còn bảo nó phải ngoan thì ba nó mới về! Lừa dối trẻ con thế mà đc sao?

- Nhưng chúng tôi sợ nó mặc cảm ko có bố!

- Thế để cho nó mặc cảm vì mình là một đứa trẻ hư thì đc hay sao?

- Tôi... tôi....

- Tôi hiểu rồi! Anh ko phải nó gì nữa. Dẫu sao thì mọi người cũng chỉ muốn tốt cho bé Tũn.

- Cảm ơn cô!

- Há? Hiiiiiiiiiiii. Tôi phải cũng phải cảm ơn anh vì chuyện ban này. Chuyện mẹ tôi đến chơi đó.

- À, cô cũng giỏi thật! Tôi biết mà có bao giờ cô lại tốt bụng thế.

- Nhưng sao anh lại về sớm thế? Anh mà về như đúng kế hoạch thì sẽ chẳng có chuyện gì cả! Kế hoạch của chúng tôi sẽ thành công mỹ mãn!

“Cốp” – Vĩnh Quân gõ đầu nó. – Á!

- Còn nói đc à? Tại cái vẻ của cô đó. Đúng là đồ kiệt xi, mua thì mua vé hạng đầu, bắt tôi ngồi hàng cuối cùng, chả xem đc gì, lại chen chúc! Mẹ! Về ngủ cho rảnh.

- Thì có tiền đâu mà mua vé sịn!

- Cô thật là..... – Mắt cậu lại đượm buồn nhìn về phía căn phòng bé Tũn.

- Ê theo tôi! – Nó kéo Vĩnh Quân trở lại phòng bé Tũn!

- Bé Tũn có thích chơi trò đồ hàng ko?

- Dạ?

***

Nó là mẹ, bé Tũn là con và tất nhiên Vĩnh Quân là bố rồi! Ba người chúng nó chơi trò gia đình!

- Con đi học đây, con chào mẹ, con chào bố! – Bé Tũn nhảy lên hôn chụt cái vào má anh nó, (kiểu giống tạm biệt bố như trong phim nó vẫn xem ý mà! Mọi lần là lý thuyết giờ đã đc thực hành! keeeeeeeee).

- Uhm, đi đi nhóc.

“Bộp” – Nó đáp gối Vĩnh Quân – Con chứ ko phải là nhóc!

“Bốp” – Vĩnh Quân đáp trả nó. – Biết rồi!

”Bốp, bốp..... Bốp.....” – Ba đứa chúng nó thi nhau đáp gối, la hét vui như tết. Bé Tũn cười tít mắt.

- Ba mẹ ăn cơm nè, ba ăn thịt gà đi! – Bé Tũn gấp hẳn con gà nhựa đồ chơi cho anh nó, ý lộn giờ là ba nó.

- Hiiiiii, ngon quá à? Con gái ba thảo ghê !

- Ba gấp cho mẹ đi!

- Hà? À uhm – Vĩnh Quân quay sang gấp hần con tôm hùm nhựa to tướng cho nó – Vợ yêu anh nhiều cho bồ nè!

- HHHHHHHHHH ” Nói như đúng rồi ý! Có nhất thiết phải gọi ngọt ngào dễ sợ thế này ko?” Cảm ơn mình! Mình ăn từ từ kéo nghen nhé!
keeeeeeeeeeeeeeeeeee.

***

- Thôi muộn rồi! Đi ngủ thôi!

- Cả nhà mình cùng ngủ chung đi! Con muốn ngủ cùng ba mẹ!

- Hà? – Nó, Vĩnh Quân.....

Bé Tũn kéo hai đứa chúng nó xuống giường. Bé cười toe toét kéo tay anh hai và nó lại, đặt lên bụng mình ngủ khì. (ko phải nói cũng biết là bé Tũn đòi nằm giữa rồi đúng ko! Mà nhỏ đó ko đòi thì hai đứa chúng nó cũng bắt phải thế ý chứ! keeeeeeeeeee). Tay Vĩnh Quân đặt lên tay nó, một cảm giác như một luồng sóng điện đi qua hai đứa. Vĩnh Quân ko hiểu sao mình lại như vậy! Đây ko phải là lần đầu tiên cậu nắm tay nó, càng ko phải là

lần đầu tiên cậu nắm tay con gái. Có lẽ nào là do đây là lần đầu tiên cậu đc ngủ chung với một đứa con gái! Trước khi nhắm mắt đánh một giấc, bé Tũn còn cổ nói:

- Anh chị nửa đêm đừng bỏ nhóc một mình nhé! Sáng mà tỉnh dậy ko có hai người kẻ bên thì Tũn ko chơi với hai người nữa đâu!

Nó và Vĩnh Quân ngao ngán nhìn nhau bằng ánh mắt “phải nghe nó à?”! Nó đánh đôi mắt sắc như dao về phía Vĩnh Quân đe dọa “Anh mà làm trò gì bí ổi thì đừng trách tôi đó!”. “Cô nằm mơ ban ngày đó à? Ngủ đi đừng ở đó mà tưởng bở!”. ” Biết đâu đấy, anh đang ở tuổi dậy thì mà! Keeeeeeeeeeeeeeeeee!” – Nó cười nham nhở rồi lăn ra ngủ liến! Cả một ngày vất vả rồi mà! Giấc ngủ đến với nó thật nhanh!

Nửa đêm, Vĩnh Quân chợt tỉnh giấc. Cậu bật đèn ngủ, định đứng dậy, nhưng ko thể. Ko phải chỉ có tay bé Tũn nắm chặt tay cậu, mà sức kéo chính lại ở đứa con gái đáng ghét kẻ bên kia. Cậu định đưa tay ra gỡ chợt cậu lặng người. “Con nhỏ này ngủ đẹp quá!” Đây ko phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nó lúc ngủ say. Nhưng khác với lần trc, nó bị ngắt còn lần này nó đang say sưa tận hưởng một giấc ngủ ngon lành. Cái mắt nó nhắm nhẹ nhàng, để lộ cặp lông mi cong và đen, đẹp đến lạ kì. Cái miệng nhỏ xinh, mùa đông mà đỏ mọng cứ như là đc phủ một lớp son bóng dưỡng vậy! Nhìn nó ngủ bình thản, hình như còn hơi mỉm cười nữa! Đẹp như một thiên thần. Vĩnh Quân bị cuốn hút thực sự. Ko hiểu sao, khuôn mặt cậu cứ thấp dần thấp dần..... gần như sắp chạm đến mặt nó, àh ko gần hơn nữa là đôi môi nó! “Kooooooooooooooooo đc! Làm cái gì đó Quân? Mày bị điên rồi! Con nhỏ đó ko hợp với mày! Mày ko đc làm trò bí ổi này! Mày ko đc phép!...” Tự trấn tĩnh mình thế, nhưng cái đầu thông minh của cậu vẫn ko ngăn nổi bản thân cậu nữa. Khuôn mặt cậu một lần nữa lại thấp xuống, và..... “KOOOOOOOOOO!” Cậu giật mạnh cái đầu lên trc khi kịp chạm đôi môi hồng mọng của nó! Cậu nằm phịch xuống giường. Nhắm chặt mắt lại, cố xua đi hình ảnh con nhỏ thiên thần đang ngủ. Con bé nói đúng, cậu đang là một thằng nhóc ở tuổi dậy thì!

****

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA, 7h rồi! Muộn học rồi! – Nó la toáng lên khi chiếc đồng hồ vừa điểm đúng 7h sáng. Vĩnh Quân cũng choàng dậy! Hai đứa chúng nó cuống cuống lật tung chăn rời khỏi giường. Bé Tũn cũng bị đánh thức luôn. Và nó nghiêm nhiên đc chứng kiến cảnh tượng hai anh chị nó hấp tấp, vội vàng, luống cuống. Người sang ngang, kẻ rẽ trái, người đi thẳng, kẻ đâm vô, hai chúng nó cứ **ng nhau đến đau điếng cái đầu.

- Anh đi đâu vậy? Sao cứ va vào tôi hoài vậy?

- Cô va vào tôi chứ bộ! Cứ loạn xạ hết cả lên!

Hai đứa chúng nó cùng lao vào phòng tắm, hai cái miệng, tranh nhau cái bồn rửa mặt, tranh nhau tuýp thuốc đánh răng, vừa đánh răng lại phải vừa tranh nhau nước. Khăn mặt với lấy lộn lung tung cả!

- Áo đồng phục đâu? Hôm nay là thứ bảy!

- Ở đâu nhì, tôi cũng ko biết nữa!..... A đúng rồi, vẫn ngoài dây phơi! Nhanh lên! – Hai chúng nó lại cùng lao ra cửa. “Cốp” – Lại **ng trúng nhau. Vừa xao trán vừa lao lên tầng thượng lấy đồ. Trông chúng nó chạy đua với thời gian thật thảm hại!

****

- Tũn ơi, ở nhà ko đi đâu nhé, lấy tạm bánh gối trong tủ lạnh ăn hộ chị nhé!

- Có lên xe ko? Muộn rồi, cứ ở đó mà liên thiên nữa!

- Rồi! – Nó ngồi vội lên xe Vĩnh Quân, vớ lấy cái mũ bảo hiểm cậu đưa. Ôm ghì lấy eo cậu. Giờ chúng nó chả bận tâm gì cả. Ko cần biết mình đang ôm ai và mình đang đc ai ôm. Mà bao lâu nữa thì đến trường. Liệu có gặp phải ông thầy giám thị “hắc xì dầu” ko!

Chiếc xe SH đồ cái phịch xuống nhà dân. Vớ cái vé xe, hai đứa nó tức tốc lao lên trường. (Đừng ngạc nhiên sao lại ko gửi xe trong nhà xe của trường. Bởi đơn giản chúng mới học cấp III chưa đủ tuổi lái xe. Toàn phải gửi xe chui thế thôi.

- May quá ko có thầy!

- Chắc thầy lại vô nhà vệ sinh nữ kiểm tra rồi! – nó cười toe nói.

....

- Cô kia, nói lại nghe coi!

Nó sợ xanh mặt khi thấy thầy giám thị từ đằng sau bước tới.

- Em... em chào thầy ạ! – Nó cười một cách khổ sở!

- Cô cũng biết lễ phép thế sao? Tôi nhắc lại, một lần nữa mà tôi nghe thấy ai nhắc tới cái chuyện vệ sinh nữ thì... đừng có trách tôi! – Ông thầy nói mà tái tê nổi lòng.

*** Bữa là thế này, hum đó, thầy giám thị đi kiểm tra chuyện mấy anh nhóc chuyên gia vô nhà vệ sinh để hút thuốc trộm. Nhưng kiểm tra mãi mà ko thấy nhân nào, mà cái bản tính đa nghi, hiểu thắng của thầy thì ko thể tin là hôm nay “học sinh ngoan đột suất”! Ngay lúc đó, lại thấy phòng vệ sinh nữ có khói bốc ra. Đoán chắc là tụi này đang chôn vô đây hút thuốc. Lầy hết sức bình sinh đập cửa nhà vệ sinh nữ xông vào!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – Tiếng la thất thanh của hai cô nàng trong nhà vệ sinh. Trong đó một nàng đang kéo quần và một nàng đang đốt thư tình – nguồn gốc của đám khói mà ông thầy của chúng ta tưởng là học sinh mình hút thuốc trộm! keeeeeeeee.

Và từ hôm đó, truyền thuyết về thầy giám thị đc lưu truyền rộng rãi như chúng ta đã biết! keeeeeeeeeee. (cái này hơi ngoài lề, trường bạn nào có phi vụ giống thế này ko? Nói trc tui bịa đó, đừng nghĩ là tui lấy từ trường nghe. Chít tui đây! keeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee)****

- Hai cô cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi ko?

- Dạ tại bữa nay em có chút chuyện....

- Vĩnh Quân? – Lúc này thầy giám thị mới nhận ra sự có mặt của học trò cung. – Sao em có việc bận àh? Ừ thôi thầy tha cho lần này. Lần sau còn tái phạm là sẽ xử lý nghiêm đó!

- Chúng em cảm ơn thầy ạ! – Nó cười toe toét nhìn ông thầy yêu ơi là yêu! (lần đầu, nó thấy thầy giám thị hắc xì dầu dễ tính thế!)

Chợt....

- Sao áo cô rộng thùng thình thế kia? Hình như ko phải áo của cô.

Nó và Vĩnh Quân vội nhìn nhau, tá hoả nhận ra hai đứa mặc lộn đồ.

- Cả Vĩnh Quân nữa, sao áo cộc thế kia?

- Em... em...

Hai đứa chúng nó cuống cuống cởi áo, đổi lại cho nhau trc con mắt kính ngạc của thầy giám thị

- Hai cô cậu ..... sao lại mặc nhầm áo của nhau?.... Có phải đem qua.... hai người....

- Ấy ấy, thầy.... đừng có mà.... nói bậy nhé! Thầy ko có nhìn thấy.... thì đừng có suy đoán lung tung! – Nó gân cổ lên nói như để chặn lại dòng suy nghĩ trong cái đầu “tệ hại, đa nghi” của ông thầy.

”Cốp” – ông thầy cốc đầu nó đau điếng. – Cô giỏi nhờ? Dám bảo tôi nói bậy! Cô tưởng tôi ngốc lắm sao? Ai chả biết cô và Vĩnh Quân đâu có thể! Một người như Vĩnh Quân mà lại chấp nhận một con nhóc học thì kém, lại ương bướng, phá phách.... Con gái gì mà ăn nói bỗ bã, phát ngôn bừa bãi (nhớ lại cái vụ vừa nãy đây).....

- Thầy thôi đi, em và cô ấy là một đôi đó ạ!

- Hả? – Nó và ông thầy cùng mồm há hốc. Vĩnh Quân vừa nói gì vậy? Chuyện động trời rồi!

****

- Anh thật là, nếu mà ko nói linh tinh thì giờ đã chẳng phải ở đây trực nhật nhà kho thế này!

- Tại tôi ko muốn nghe ai hạ thấp cô như thế!

- EEEEEEEEEEEEEEEEE, anh nói lại đi! Có thật là lúc nãy anh bênh vực tôi đó sao? – Nó nở nụ cười tươi rói, chờ đáp án của Vĩnh Quân.
- Thế đợi tôi trình bày cô mới biết hay sao? Mệt!
- HHHHHHHHHHHHHHHH. Bì h mới biết anh vẫn còn nhân tính! keeeeeeeeeee
- Cô nói gì thế hả? Hoá ra từ trc cô dám coi tôi là mất nhân tính sao? Cô giỏi lắm! – Vĩnh Quân vừa nói vừa lấy cái chổi hất bụi vào người nó.
- Nè, bụi chết đi đc! .... Mà đúng đó, heeeeeeeeeeeeeeeee. Tôi cho anh biết tay này! – Nói rồi nó lấy cái chổi đập tới tấp vào người Vĩnh Quân.
- EEEEEEEEEEEEEEEEE, cái chổi bẩn đó, đừng có đập vào người tôi! .....
- Cú đập đó.
- Chết cô này, chết cô này!....
- AAAAAAAAAA.... Cứu với... cứu với...

Hai đứa chúng nó chạy đuổi nhau vòng quanh nhà kho, la hét inh ỏi. Cũng may là nhà kho kín chữ thầy giám thị mà nghe tiếng lại bắt phạt nặng thêm.

- Hự uuuuuuuu! – Nó nhảy phốc lên chiếc bàn cũ – Ê hèm! Hự! Tên kia nghe đây, ta là siêu nhân GAO! Nể tình người cao ráo đẹp trai ta tha cho người! HAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Vĩnh Quân cũng lấy đà nhảy phắt lên chiếc bàn – Còn ta là người Nhện, nể tình người con gái chân yếu tay mềm (thực ra cũng định nói là ” xinh xắn, dễ thương” nhưng ko hiểu sao ko thể nói ra đc!) nên ta tha cho người! Haaaaaaa

Cả hai đứa chúng nó cùng cười hả hê!

- Chúng ta dọn dẹp hay phá phách vậy nhĩ?
- Ngốc thế! Cả hai đó anh!

Haaaaaaa – Hai đứa chúng nó lại cười hả hê!

- Cô có người yêu chưa?
- Uà sao lại hỏi thế?
- Thì tò mò muốn biết!
- Chứ ko phải là thích tôi rồi đấy chứ? – Nó cười hỏi mắt cứ nhìn chăm vào mắt Vĩnh Quân,
- EEEEEEEEEEEEE, đừng tưởng bờ nhé nhóc! Ko nói thì thôi!
- Chưa! – Nó đáp gọn lòn!
- Đùa, ko có người yêu thật àh?
- Uhm!
- Chưa yêu bao giờ?
- Uhm! Anh hỏi lắm thế? Ai chả biết anh đẹp trai, yêu lắm!

-....

- Kể cũng lạ, người ta bảo rằng anh thay người yêu như thay áo, hẹn hò bạn gái cứ gọi là tí mít. Thế mà từ hồi tôi đến nhà anh đến giờ, chưa thấy anh đi chơi với bạn gái bao giờ, toàn ở nhà phá tôi ko à?

- Chả biết nữa! Tự dưng chán!

- HHHHHHHHHHHH. Hay anh thích tôi thật!?

- Cái con nhỏ chuyên gia tưởng bờ này! – Vĩnh Quân nhảy xuống khỏi bàn – Dọn dẹp chiến trường thôi ko tí thầy đến lại rách việc! – Hình như có người đang đánh trống làng!

Vĩnh Quân lao vào bếp, xắn ống tay áo và bắt đầu “trận chiến nấu cơm”! Mờ tù lạng ra, cậu đứng lạng người một lúc suy nghĩ. Hình như đang tính toán xem nấu món nào đc trong một đồng thức ăn hỗn độn trong con mắt của cậu!

- Thịt luộc vậy! – Cậu đưa ra quyết và tự hài lòng với ý nghĩ: “chỉ cần rửa sạch, bắc nồi luộc! Quá đơn giản!”. Và ngay lập tức miếng thịt bò đã bỏ vô nồi luộc. THỊT BÒ LUỘC – món mới đó các bạn. keeee. Tiếp đến là rau xào. Một mớ rau muống to đành qua bàn tay cậu nhặt nhanh chuyên nghiệp giờ cũng thành một nhúm! Tuy ít nhưng đảm bảo chất lượng! Toàn ngon non mềm mà! Và cậu buộc phải huy động nốt 3 mớ rau còn lại trong tủ lạnh mới đủ số lượng cần nấu cho 3 người. Bốn mớ rau muống cho ba người trong một bữa ăn! (Giá cả thị trường đang tăng cao, đặc biệt là rau quả, hình như Vĩnh Quân ko xem thời sự thì phải!). Món rau xào của Vĩnh Quân xào khá là đơn giản và tiết kiệm. Bỏ vô chảo, đổ ít dầu và cho rau vào rồi đảo, chọn, dầm, nghiền... nói chung là ko biết cậu ấy đang làm gì, chỉ biết rằng rau vô cùng mềm, nhũn, nát... “Rau xào phải cho muối, mắm, hành khô, ớt, bột nêm, nghệ...” – Rất nhiều thứ đã cậu cho vào rau ngoài cả sự “cần thiết” và cái thứ “cần thiết nhất” thì ko thấy đâu: “TÔI”. Cũng thành hai món rồi! Giờ sang món thứ ba: Trứng rán. “Phải đập vỡ, cho vào bát, ngoáy đều, cho thêm gia vị, bột nêm! Món này cũng dễ!” – Và đúng như cậu nói, trứng đã đập một nhát vỡ vụn luôn! HỒN HỢP TRỨNG gồm: lòng đỏ, lòng trắng, bột nêm, mì chính, và vỏ trứng! (chắc cậu học giỏi sinh nên biết VỎ TRỨNG rất giàu canxi! keeeeeeeeeeeeeee). HỒN HỢP đã bỏ lên chảo, dần vàng ối là vàng, vàng hơn cả sự mong đợi, đó là từ vàng thơm chuyển sang vàng nâu và giờ thì chỉ hơi đen thui một tí thôi! Khá là một mẻ, toát hết cả mồ hôi hột, mới nấu xong có ba món. “Chà nhẽ lại nấu ít thế này, nhỏ ấy nấu bữa nào cũng rất nhiều món, ít cũng phải thêm món nữa!” – Nghĩ bụng vậy, Vĩnh Quân cố bóp đầu bóp chán xem nên làm thêm món gì! Đúng là quá khó với cậu, một bài toán hóc búa, một hiện tượng vật lý khó giải thích, một phản ứng hóa học lằng nhằng... cũng ko khiến cậu phải quá đau đầu như thế này! (giờ mới biết chị em phụ nữ chúng tôi khổ thế nào chứ?). “A ra rồi, dầu sao cũng đã coi là món!”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tỏi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

- Anh hai ơi, thịt luộc này dai quá, khó nuốt lắm!

- Thịt bò mà đem luộc? Ăn được hả anh? – Nó gấp miếng thịt lên ko biết phải nuốt thế nào?

- Anh ơi rau gì vậy?

- Rau gì mà vừa vàng vừa đen, lại nát như thế này? – Nó cầm đôi đũa mà ko tài nào gấp được rau lên. (vụn quá!)

- Hai ơi, trứng cháy vẫn ăn được chứ ạ? – Bé Tùn gấp miếng trứng bỏ vào miệng. “rộp rộp... rộp” – Hai ơi, trứng...

- HAI NGƯỜI THÔI ĐI! – Vĩnh Quân này giờ mới lên tiếng. – Ko ăn thì thôi, tôi đã bỏ ra cả tiếng đồng hồ rồi đó. Ừ, tôi chỉ nấu được thế thôi, ko ăn thì thôi! – Nó, bé Tùn im đi, ko nói gì cả!

- Tôi... tôi xin lỗi.

- Tùn xin lỗi!

Cả hai đưa chúng nó tỏ ra vô cùng ăn năn, hối lỗi.

- Thôi, dầu sao cũng ko thể ăn được mà!

- Hay để tôi đi nấu mì nhé!

- Thôi khỏi!... Ờ đúng rồi! Vẫn còn một món nữa! – Mặt Vĩnh Quân đang tươi tỉnh chợt lại ủ rũ – Mà thôi, chắc cũng chả ăn được đâu!

- Vẫn còn món nữa hả hai? – Bé Tùn e dè hỏi.

- Món gì vậy? Anh cứ mang ra đi, biết đâu lại ăn được!

- Thôi ko nuốt được đâu!

- Thì anh cứ mang ra xem nào?

- Món gì vậy hai?

- CHÁO! ĐƯỢC CHƯA?

- A, có cháo hả hai, Tùn thích cháo lắm!

- Tôi đang ốm, ăn cháo thì ngon quá!

- Thật hả?

****

- Hai! Cháo này nó cứ cứ....

- Biết rồi ko cần nói! Thôi bỏ đấy đi, đừng ăn nữa!

- CÔNG NHẬN LÀ CHÁO NÀY NÓ CỨ CỨ..... NGON NGON LÀM SAO Ý! – Nó và bé Tũn cùng đồng thanh nói khiến Vĩnh Quân quá bất ngờ, ko tin nổi vào tai mình nữa.

- Hai người đùa tôi hả? NGON?

- YES!

- Thật?

- Ờ hay, anh cứ tự thử đi khác biết!

Vĩnh Quân vội lấy một thìa cháo lên ăn thử. Cậu cho miếng cháo cứ từ từ ngấm dần trong miệng, lặng người vì quá sốc! QUÁ SỐC VÌ QUÁ NGON!

- Tôi.... tôi nấu đó!

- BIẾT RỒI!

- Nè nhóc sao bần thế?

- Ở nhà hoài rồi chán. Cái Thảo hum nay chắc nó lại đi ba ma đưa đi công viên chơi. Nó sướng thật!

- Thế ở nhà có anh hai và chị ko thích à?

- Có, nhưng....

- Thế muốn đi thật à?

- Vâng, nhưng anh hai ko cho đi đâu. – Bé Tũn xị mặt khiến nó vừa buồn cười vừa thương. Khô thân con bé, đi ngày nghỉ mà cũng ko đi chơi. Nó chợt nhớ tới ba mẹ nó, ngày trc hồi con nhỏ, nó cũng thích đi đi công viên lắm. Nhớ những lần, ba mẹ dành dụm lắm để cuối tháng nào cũng cho nó đi chơi công viên một lần. Đi đi du quay, chơi nhà bóng, cưỡi ngựa, ăn kem.... Nó chợt cảm thấy hạnh phúc biết nhường nào. Và hình như nó càng cảm thông với bé Tũn. Nó phải làm gì cho bé Tũn rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

- Ê, hỏi nhỏ anh có hay đi công viên chơi ko?

- Hỏi kì! – Vĩnh Quân nói mà mắt vẫn dán vào quyển tạp chí.

- Hỏi thật mà!

- Ko! Đi chưa?

- ĐỪA!

- Ai thèm đùa với cô, mà đang ốm ko nghỉ đi, ở đây nói làm nhảm cái gì đấy?

- Hiiiiiiiiiiii, tui khỏi rồi! Thật đó! – Vĩnh Quân vội ngược mắt nhìn nó, có đùa ko đó, mới cách đây hơn hai tiếng đồng hồ, nó vẫn là bệnh nhân đi quan tâm chăm sóc, ít nhất là có cậu. Mà giờ thật vô tư và hồn nhiên với câu nói: “Tôi khỏi rồi”. Vội sờ tay lên trán nó, cậu nói:

- Cô có sao ko đấy? – Đẩy tay cậu ra, nó nói”

- Ê eeeeeeee, tui làm sao chứ? Đã bảo khỏi rồi mà!

- Khởi thì muốn gì? – Như đoán đc ý của nó.

- Hiiiiiiiiii, anh thật là tâm lý – Nó lại bắt đầu nở nụ cười kiểu iu oi là iu, giả nai oi là giả nai – Chúng ta đưa bé Tũn đi chơi công viên đi!

- ..... – Mất cậu ko tài nào chớp nổi!

****

- Dung dăng dung dẻ, dắt trẻ đi chơi, đến cổng nhà trời. .... – Bé Tũn nắm tay anh hai và nó tung tăng, sung sướng vừa đi vừa hát. Hi, đc đi chơi công viên thì thích quá với nhóc còn gì.

- Hai ơi Tũn mún chơi nhà phao.

- Hiiiiiiiiii, chị cũng muốn chơi! – Quay sang Vĩnh Quân – Cả ba chúng ta cùng lên chơi đi!

- Ko! Tôi ko chơi mấy trò trẻ con này!

- Thôi, chơi đi mà! .... TũN, 1 2 3 nào! – Nó và bé Tũn cả hai cùng nhảy vào lòe bằng đc Vĩnh Quân lên chơi!

- Thả tôi ra! Hai cái người này..... ko..... ko chơi..... mà.....

*****

- Nào nhảy lên đi! Anh nhảy đi! Thích lắm đó! – nó vừa nói vừa kéo tay Vĩnh Quân nhảy. Lúc đầu còn ngượng nghịu, xấu hổ, sau thì chỉ thấy anh chàng của chúng ta cười tít mắt, nhảy hết sức, (căn bản có tay con gái đang nắm chặt lấy tay mình mà! hiiiiiiii) Nhìn ba người, một thằng nhóc to cao lênh đênh, một con nhỏ heo lùn, và một đứa trẻ con bé tí đứng đứng theo vị trí từ cao xuống thấp, nhảy hết mình, la ói ầm ĩ. Chỉ ba đứa chúng nó thôi mà khiến cho những người xung quanh, đặc biệt là ông quản lý, phải ngậm ngùi xót xa cho cái nhà phao đáng thương! (Hiiiiiiiiii, bữa nào đi nhà phao chơi tí, viết thì thế này chứ nói thật Cò chưa lên nhà phao lần nào, toàn chỉ đứng nhìn mấy nhóc em thôi! hiiiiiiiiii).

- Chơi đã quá!

- Xí hồ chết đi đc!

- Xí hồ mà sao nhảy hăng thế!

- Thì tại cô cứ nắm lấy tay tôi mà nhảy tít mù, tôi phải nhảy theo chứ bộ!

- Hả? – Tự dưng ko hiểu sao nó đỏ hết cả mặt!

- Cô cũng biết xí hồ cơ à?

- Nè, có mà anh nắm tay tôi thì có! Đây này, may mà cái tay đau này của tôi, anh ko nắm chứ nắm thì nó còn kinh khủng hơn – Nó giơ đôi tay đỏ ửng toàn gấu vết – Hậu quả của việc đc boy đẹp đẹp nắm tay. keeeeee.

- Thì là tui nắm đc chưa?

- Hai ơi, Tũn muốn chơi đưa quay?

- Sao? Vẫn chưa chán à?

- Chưa!

- Thì cho Tũn chơi chứ sao! Đã ra đây rồi mà! Thế Tũn thích đu quay gì?

- Cười ngựa rồi đi tàu hỏa chị nhé!

- Uhm.

- Này anh hai nhóc trả tiền chứ ko phải chị này trả tiền nha!

- Hiiiiiiiiiiiiiiiiii, thì Tũn hỏi người quản lý của hai mà!

- Cái gì?

- Dạ , à ko..... Tũn nói linh tinh ý mà! Hai mua vé cho Tũn đi! – con nhỏ đánh lạc hướng nhanh ghê!

- Rồi!

Dưới cái tiết trời chiều đông lạnh cóng, nó và Vĩnh Quân đứng sát bên nhau, đôi mắt cùng nhìn về một hướng – hướng bé Tũn đang chơi! keeeeeeeee. Đôi tay nó hình như lại tấy đau, nó nhăn mặt, xoa đau.

- Lại đau hả?

- Hiiiiiiiiii, ko!

- Lại còn nói ko? Đưa đây xem nào! – Vĩnh Quân cầm tay nó lên, nhẹ nhàng xoa. Lại một lần nữa, trái tim nó cứ rung rinh! Đôi tay Vĩnh Quân mềm và ấm thật!

- Đưa nốt tay kia đây!

- Hả?

- Ko lạnh à? Đưa đây ủ áp cho!..... Hiiiiiiiiiiiiii, đây cũng đang lạnh, muốn xin tí nhiệt!

Nó ko hiểu sao, đôi mắt cứ nhìn vào đôi mắt đang sáng long lanh của Vĩnh Quân. Bốn con mắt gặp nhau, lặng im, và cứ nhìn. Chợt cả hai vội quay mặt đi. Có một cái gì đó đang chảy trong hai người!

- Hai ơi! Chị Ly ơi! Hiiiiiiiiiiiiiiiiii – Bé Tũn vừa cười vừa gọi chúng nó. Nhìn bé Tũn, hai đứa chúng nó quên hết chuyện lúc nãy, cũng vẩy tay cười tươi rói với bé.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Ăn kem ko? – Vĩnh Quân quay ra hỏi.

- Có! – Nó và bé Tũn cùng đồng thanh đáp!

- Ko sợ lạnh à!

- KO! – lại đồng thanh đáp!

- Đúng là chịu hai người!

Ba người lại cùng nhem nhem ăn kem, ko biết họ nói gì mà cười tươi lắm! Có lẽ, nếu ko có nó, chắc chẳng bao giờ có thể bấm gấp hình ảnh một anh chàng hot boy kiêu căng, lạnh lùng, khinh người lại có thể vừa ăn kem ngoài đường, vừa đi vừa nói cười. Cái bản mặt lạnh như tiền giờ đc thay bằng những nụ cười luôn trực trên môi và ánh mắt luôn sáng ngời long lanh! Trông cậu thật đẹp! Đẹp theo đúng nghĩa của nó!

- Ê này, cô kém tôi một tuổi đó! Sao toàn xưng tôi với tôi thế!

- Thì anh cũng xưng tôi với tôi mà!

- Thì giờ thay đổi lại đi! Tôi xưng anh, cô xưng em!

- HAAAAAAAAAAAAAAAAA, đùa hả? Gọi tôi bằng em, xưng là anh! Hiiiiiiiiiiiiiiiiii.

- Cô cười gì chứ! Ko muốn thì thôi!

- Hiiiiiiiiiiiiii, nhưng mà nực cười quá! Haaaaaaahahaha. – Nó vừa đi vừa ngoái lại nhìn Vĩnh Quân cười to, bé Tũn cũng hùa theo cười khiến Vĩnh Quân tức đỏ mặt! Chợt: “BINH!”

****

- Có đau ko? – Vĩnh Quân vừa bôi thuốc cho nó vừa hỏi.

- Anh thử đập đầu vào cái cột điện xem có đau ko?

- Cho chừa cái tội dám cười tôi!

- Hiiiiiiiiiiiiiiiiii. Đó, anh vẫn xưng tôi còn gì?

- Hiiiiiiiiiii. Quên, xưng anh nhá!

- Thế thử nói một câu xem nào?

- Em có sao ko? Lặng im để anh bôi thuốc!

- HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Eo ôi, khó nghe quá! Buồn cười quá!

”Cốp”

- Á, đau!

- Có sao ko? Tôi quên mất!

“Cốp” – Tôi ko sao cả! HHHHHHHHHH – Nó gõ lại vào đầu Vĩnh Quân rồi hả hê!

“Cốp ” – Vậy sao?

- Nè, nè..... sao anh gõ đầu tôi nhiều thế? Tôi phải gõ lại anh mới đc!..... Này anh chạy hả, đứng lại! Tôi mà đuổi đc anh chết chắc đó! – Nó và Vĩnh Quân chạy đuổi nhau khắp phòng, chọt:

- Anh chị mất trật tự quá! Có để cho TÙNG xem phim ko?

- HHHHHHHHHHHH. Thế Tùng có thích hai tắt TV ko? Má dạn ko cho Tùng xem hoạt hình nhiều mà!

- HHHHHHHHHHHH..... Thôi anh chị cứ chơi đùa tiếp đi! Tùng vẫn xem đc phim bình thường!..... Tùng xuống nhà đây!..... hiiiiiiiiiiiiiiii!

- Com chị Ly nấu ngon thật!

- Này, định khơi dậy quá khứ đau buồn của hai hả Tùng?

- HHHHHHHHHHHH, hai nấu ăn thua xa chị Ly và lại còn thua xa ba chị ấy nữa!

- Sao? Ba cô nấu ăn giỏi lắm à?

- Hiiiiiiiiiii, cũng đc! Mười người ăn thì 4 người khen ngon.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

6 người chê chứ gì! – Vĩnh Quân ngắt lời nó! - CÒN LÂU! – Cả nó và bé Tùng cùng đồng thanh đáp! (hai cái người này sao hiểu ý nhau thế!)

- Là sao?

- 6 người còn lại thì ngon đến độ ko còn biết dùng lời nào để khen nữa! Hiểu chưa?

- Thôi đi! Nếu vậy đã là đầu bếp nổi tiếng! – Vĩnh Quân nói chọt khiến đôi mắt nó ánh buồn. – Ê, sao vậy? Tôi nói hơi quá à? Xin lỗi nhá!

- Hừ, bực thật!

- Hả?

- Ba tôi nấu ăn ngon thế mà sao ko có ai nhận ba tôi vào làm đầu bếp nhỉ? Họ ko bao giờ cho ba tôi cơ hội cả! Họ mà một lần đc thưởng thức đồ ăn của ba tôi làm xem!..... Một ngày nào đó, nhất định họ sẽ phải mở mắt mà xem ba tôi!... – Nó cứ một tràng tuôn ra như để giải tỏa hết cái cục tức đã nhồi nhét từ lâu.

- Ê, ba cô nấu ăn ngon lắm à?

- Uhm!

Vinh Quân chẳng nói gì nữa, hình như cậu đang suy nghĩ cái gì đó!

- Thôi muộn rồi! Đi ngủ thôi Tũn!

- Vâng, hôm nay cả nhà chúng ta lại ngủ chung nữa nhé!

- KOOOOOOOOOOO! – Nó và Vinh Quân cùng đồng thanh đáp! Cũng phải thôi, hai đứa sợ lịch sử lại lặp lại. Với chúng một lần đó đã là quá đủ! KEEEEEEEEEEEEEE, mà nghĩ lại nếu ko có cái buổi tối ngủ chung ấy liệu giữa hai đứa nó có đc những tiến triển như thế này ko?

****

- Trời đẹp quá chị Ly ơi!

- Uhm, nắng đẹp thật! Thời tiết ấm áp quá! – Nó vươn vai, héch cái mũi tẹt hít hít hà hà hương vị của gió hòa với mùi thơm là là của cây cỏ.

- Ê, rảnh rồi nhĩ? Có thời gian hóng gió cơ à?

- Hiiiiiiiiiiiiiiii, thời tiết hôm nay đẹp quá cơ!

Ngửa mặt lên trời – Ừ, cũng đc!

- A, ĐÚNG RỒI! – Bé Tũn chột reo to khiến nó và Vinh Quân giật mình!

- Cái gì vậy Tũn?

- Chị Ly quên lời hứa là dạy em tập xe đạp sao? Hôm nay rảnh này!

- Ừ nhĩ! “Sao mình có thể quên lời hứa với bác Hiền chứ! Chỉ còn hai ngày nữa là bác ấy về rồi! Mình thật là!” Nghĩ đến bác Hiền sắp về chột nó cảm thấy lòng cứ man mác buồn. Cũng phải thôi, bà Hiền về đồng nghĩa với việc công việc của nó đã đến hồi kết thúc hợp đồng! Những ngày tháng qua dù có rất nhiều điều ko mấy tốt đẹp nhưng với nó đó là cả một quãng thời gian đẹp và hạnh phúc....

- Ê, sao ko nói gì vậy? – Vinh Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- Hiiiiiiiiiiiiiiii. Làm thế nào bây giờ? Tay tôi bị đau, ko biết phải dạy bé Tũn đi xe kiểu gì?

****

- Tũn ko đi, ko đi đâu! – Bé Tũn la inh ỏi, nhất quyết ko chịu leo lên xe.

- Sao vậy? Lúc nãy còn nằng nặc đòi tập mà!

- Nhưng đó là bảo chị Ly dạy, chứ bây giờ là hai. Nhìn hai đi xe cứ liệu xiệu như sắp đổ ỹ! Ghê lắm! Hai đi xe tời thế mà đòi dạy Tũn sao?

- Thì anh mày đã lâu lắm rồi có đi xe đạp đâu chả thế!

- Ừ, ừ Tũn ừ đi đâu!

- Thôi nào Tũn, hai Tũn ngồi đằng sau giữ thăng bằng cho Tũn mà! Yên tâm đi, hai Tũn giỏi lắm mà, làm gì cũng đc, Tũn quên rồi à? Hai Tũn là thiên tài!

Vinh Quân phồng mũi nhìn nó. – “Có thật là cô nghĩ về tôi như thế ko?” – ” Nằm mơ đi, tui chỉ nói thế cho bé Tũn ko sợ thôi!” – Vinh Quân cụt hứng.

- Hai đúng là làm đc chứ chị Ly?

- Uhm, tin hai nhóc đi mà!

- Thế chị Ly là trợ lý của hai nhé! Chị Ly đi xe giỏi lắm mà!

- Hiiiiiiiiiiiiiiiiii. – nó cười măn nguyện, đúng là nó giỏi thật, tập mãi chẳng đi đc xe máy, ko hiểu sao đi đc mỗi xe đạp.

****

- Hai buông tay ra nhá!

- Ko ko.... hai đừng buông, Tũn ngã đấy!

- Tũn đừng sợ, cứ để hai Tũn buông tay ra, cứ đạp bt thôi!

- Đùng, đừng buông.....

Nó nháy mắt Vĩnh Quân, Vĩnh Quân từ từ nhảy xuống, bé Tũn cứ tưởng hai mình vẫn còn ngồi sau, vừa đạp vừa nói.

- Hai đừng buông đấy, hai buông là Tũn ngã đấy.

Nó và Vĩnh Quân đứng cười ngặt nghẽo, bé Tũn lượn một vòng tròn thấy nó và Vĩnh Quân đứng cười, nó giật mình:

- Hai.... hai nhảy xuống rồi à? – Bé Tũn loạng choạng.

- Đừng đừng buông tay Tũn, đạp tiếp đi! – Nó và Vĩnh Quân cùng hô to!

- Tũn....Tũn sợ lắm! – Con bé vừa nó vừa cô đạp những bước đạp khó khăn, chiếc xe bắt đầu trở về vị trí thẳng bằng, bon bon chạy trên đường!

- Hoan hô bé Tũn, Tũn đi đc rồi đấy! – Nó nhảy căng lên, vỗ tay la to. Đạp cả vào tay đau, nó lại rên khế.

- Lại đạp vào tay đau chứ gì? – Vĩnh Quân nhăn mặt.

- HIIIIIIIIIIIIIIIIIIII. Tại vui quá!

- Anh chị ơi, Tũn đi đc rồi! Tũn đi đc xe đạp rồi! – Con bé đạp mấy vòng lượn quanh nó và Vĩnh Quân. Nhìn con bé cười tươi dưới ánh nắng dịu dịu, trông nó đẹp như một thiên thần, à ko nó đúng là thiên thần ái tình mà! Nhưng là thiên thần ái tình của đôi tình nhân nào nhỉ? (câu hỏi này chỉ dùng cho nó và Vĩnh Quân thôi, còn chúng ta thì..... miễn bàn nhĩ? keeeeeeeee) Và cũng có một thiên thần với mái tóc dài cột cao, với những lọn tóc con tung bay phấp phới, cái miệng nhỏ cười tươi, đôi mắt ánh niềm vui và sung sướng ở trong mắt ai đó!

Dừng xe trc mặt Vĩnh Quân và nó, bé Tũn cười tươi:

- Cả nhà mình cùng dạo xe chơi đi! – nói rồi nó kéo cả hai người lên xe. Chiếc xe đạp hồng xinh xinh, với một anh chàng cao to và hai cô bé thiên thần. Gió mát thật, trời đẹp thật, hương đất hòa quyện hương cỏ, hương đường xá..... Tất cả là một cái gì đó thanh thần lắm. Nhẹ nhàng và sáng khoái. Khác hẳn cái ko khí ồn ào đầy bụi đường của những giờ tan ca trên những con đường đông đúc. Sáng chủ nhật, ngày lễ của mọi người, người ra đường ít hơn, có lẽ họ đang ở bên gia đình hay say sưa với giấc ngủ ngon sau những ngày làm việc căng thẳng. Gió thổi khiến ba đứa chúng nó ôm chặt nhau hơn, những đường truyền nhạy cảm, truyền hơi ấm và truyền cả cảm xúc. Ba đứa chúng nó nghe ngao hát, hát bài gì ko biết hình như toàn quên lời, bịa lung tung. Nhưng có điều chúng thấy rất vui. Vĩnh Quân cười nhiều lắm, hân cười khiến nắng đẹp hơn thì phải, ít nhất là trong mắt nó. Hình ảnh ba đứa chúng nó khiến những người đi đường ko khỏi quan tâm. Có người bật cười và nhen nhen trong lòng một cảm giác hạnh phúc lây, có người nhìn chúng nó như những người ko bình thường..... Và dù có ai nghĩ gì đi chăng nữa, thì điều quan trọng nhất là chúng đang đc sống, sống trong hạnh phúc và phảng phất cả tình yêu đôi lứa thâm kín trong tim mỗi người!.....

- Chị Ly ơi, vào nhà chị chơi đi! – bé Tũn chột đặt lời đề nghị với nó.

- Hà? Về nhà? – nó chột thấy lúng túng, nhưng hình như đúng là nó nhớ nhà thật, nó thấy nhớ món ăn ba nấu, nhớ những lời mắng yêu của mẹ.....

- Cô có muốn về ko?

- Hà?

- Sao cô cứ hà mãi thế? Xa nhà lâu thế mà ko muốn về à?

- Ai bảo anh thế? Ai bảo tôi ko muốn về?..... Tôi thấy nhớ ba mẹ quá! – nó òa khóc nức nở. Vĩnh Quân và bé Tũn đc phen giật mình hoảng hốt.

- Ê, đồ trẻ con. Sao khóc ngay đc thế?

- Kệ tôi!

- Tôi đưa cô về nhà nhé! Tiện cho tôi thưởng thức luôn tài nghệ của ba cô đi!

- Thật hả? – nó nhoèn cười tươi rói. – Tôi biết là anh sẽ đồng ý mà!

- Àh thế hóa ra nãy giờ cô giờ trò đúng ko?

- HIIIIIIIIIIIIIIIIIIII. Tôi gọi đóng kịch lắm mà, anh ko biết sao? HIIIIIIIIIIIIIIIIIIII. VỀ NHÀ THÔI! NHỚ BA MẸ QUÁ RỒI – Nó la to sung sướng khiến Vĩnh Quân cũng phải bật cười mà quên cả giận nó.

- Hà?

- Có gì mà bà há hốc miệng thế?

- Thì chuyện bà kể tôi sốc quá chứ sao?

- Uhm, thư tình hẹn hò của bà đó!

- Bà thấy chưa? Đã bảo cho tôi đi cùng thì ko cho!
- Ờ cho bà đi cùng để cùng bị tấn giống tui à?
- HIIIIIIIIIIIIIIIIIIII. Mà cũng may thật!
- Đó, biết bộ mặt bà rồi mà! Biết thế ***** gọi bà đến ăn đồ ba tui nấu nữa.
- Vậy ko phải sợ lộ chuyện mới gọi tôi đi cùng đó chứ! – Nhỏ Trang hếch mặt hỏi trúng tim đen nó.
- Hai đưa vào ăn cơm đi!
- Dạ!
- A ưc ăn rồi!

“Cốp”

- A!
- Bà cẩn thận cái miệng đó! Kéo ko ưc ăn lại còn “phù mả” như chơi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

- Vĩnh Quân ăn nhiều vào cháu nhé! – Mẹ nó gấp tới tấp thức ăn cho Vĩnh Quân.
- Dạ.....
- Ăn nhiều vào! Toàn món bác trai nấu cả đấy! Ngon lắm! – Vừa nói bà lại gấp thêm món “Thịt rau trộn”
- Dạ.....
- Mẹ! Sao gấp cho Vĩnh Quân nhiều vậy?
- Ồ hay con bé này! Người ta vất vả phụ đạo chúng mày ko công, phải ưc bồi bổ chứ! Còn chúng mày, liệu thần hồn, hôm tới thầy mà gửi bài kiểm tra điểm kém thì đừng trách!
- Dạ, mẹ ăn món này đi! Món mới bố nhí? – Nó vội né khéo mẹ nó, cứ nhắc đến chuyện học hành là y như rằng nó lại lảng sang chuyện khác.
- Cảm ơn, cô chỉ giới đánh trống lảng thôi! Món này hôm qua bố cô nấu tôi ăn rồi!

Nhỏ Trang, Vĩnh Quân, bé Tũn và cả bố nó cũng phì cười, khiến mặt nó đỏ ửng vì xấu hổ. Nó quay sang liếc xéo nhỏ bạn và Vĩnh Quân, bé Tũn không quay sang ăn luôn ko phản ứng gì. Thế là tránh ưc cái lờm cháy da mặt của nó.

- Thôi nào! Mọi người ăn đi, công sức cả buổi của tôi đấy!

Vĩnh Quân đưa miếng thịt rau trộn lên miệng, cái mùi vị bùi bùi lạ lạ hòa lẫn vị đậm đậm, mềm thơm của thịt, vị thanh, mát của rau tươi và vị ngọt đến lịm tim khi cả ba thứ mùi vị ấy trộn vào nhau, miếng thịt như tan ra trong miệng cậu! Ngon ko biết dùng lời gì để nói! Hình như cậu thuộc tốp 6 người mà nó đã từng quảng cáo!

- Thế nào? Tin lời tôi nói chưa?
- Bác ơi, vị lạ thật! Cháu chưa từng ưc thưởng thức một món nào kì kì mà ngon lạ như món này!
- Hi hi..... – Bố nó đỏ mặt, dẫu ưc khen ko phải là lần đầu tiên, nhưng ông vẫn thấy mặt ửng đỏ, cái này giống hệt nó luôn. Bố con nó đúng là giống nhau thật!
- Bác có nhiều món ngon thật! Mà bác nấu ngon thế sao chị Ly bảo ko có chỗ nào chịu nhận bác cả vậy? – bé Tũn hồn nhiên hỏi.

- Cũng chả biết cái số ông này thế nào, chắc tại cái vóc dáng nhỏ con, lại dẹt dẹt, ít nói hay sao mà xin đâu người ta cũng loại luôn ko cần thử tài nghệ! – Mẹ nó chẹp miệng.

- Công nhận bác trai ít nói mà hiền quá! – Nhỏ Trang nhanh nhẩu – Chả bù cho nhỏ Ly, nhỏ nói nhiều ko ngớt!

“Cái này chắc giống bác gái” – Vĩnh Quân nhủ thầm.

- Nhưng sao họ tác trách vậy? Giờ là thế kỉ nào rồi, ai còn có cái thái độ làm việc theo cảm tính thế chứ, phải thử năng lực mới biết! – Nhỏ Trang lại luyên thoắng

- Công nhận! Bà cũng có lúc hiểu đời thật!

- Xì, tui mà lì!

Cả nhà lại đc trợn cười!

****

- Ê, đừng đánh con đó! Anh có biết chơi ko vậy? Minh thua bây giờ!

- Thì lần đầu chơi chứ bộ!

- Hà hà..... Hai người sắp thua rồi! Sắp đc ăn tẹt tay rồi!

- Còn lâu, bà với ba tôi tưởng dễ thắng thế sao?.....Cho tui con hội ý tí! – Quay sang Vĩnh Quân – ” phải chơi thế này này, đánh con này này, đừng có mà đánh con kia, nhớ đó!.....”

- Hai người xong chưa? Lâu thế?

- Xong rồi!..... xem ai dễ chơi nghe bà!

.....

- A thắng rồi! Thắng rồi! – Nhỏ Trang sung sướng la to, cầm tay ba nó vung vẩy. Con nhỏ đúng là chả còn biết ý tứ gì cả.

- Ai bảo anh đánh con đó hả? Đánh con đó họ thắng là phải!

- Thì cô chẳng bảo cứ con to thì đánh đi ko chết mà!

- Nhưng ko phải là con nào cũng đánh, họ có bộ, họ đang chờ thì phải tránh đi chứ!

- Làm sao tôi biết họ có bộ gì?

- Thì phải ngهن cổ mà ngó chứ! – Nó bụm miệng.

- Á À..... Nhỏ Trang và bố nó quay sang nhìn nó.

- Thế thì phải đánh bà xung tay rồi! Đưa tay ra đây!

Nó e dè đưa tay ra, mắt liếc xéo Vĩnh Quân. – AAAAAAAAAAAAA. Bà nhớ đó, đánh đau thế lần sau tôi cho bà biết tay!

- Xì, xem liệu có thắng ko đã. – Anh Vĩnh Quân, đưa tay ra, em đánh đau đấy!..... Đau nè! – Nhỏ Trang hô rõ to mà tay nó thì chỉ phẩy một cái nhẹ như phất bụi lên tay Vĩnh Quân.

- Nè nè..... Có bắt công ko đó? Bà đánh tui đau thế mà đánh Vĩnh Quân nhẹ ko à?

- Uhm, tui đánh đau hết cỡ rồi mà! Hiiiiiiiiiiiiiiii. Với lại anh trai tôi thì tôi phải đánh khác chứ bộ! – nhỏ hếch hàm lên nói, mắt cười đều ko tả!

- Ko thêm nc với bà.

- Giờ đến lượt ba chưa? – Nói rồi ba nó cầm lấy tay Vĩnh Quân – Cậu chịu khó! “ĐÉT, ĐÉT, ĐÉT” – Những tiếng kêu này tiếng, cùng với đó là những tiếng rên đau đặng. Vĩnh Quân ôm tay thôi phù phù. Ko ngờ lại đau đến thế! Tay cậu đỏ ửng, rất buốt!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

- Bố làm gì vậy? Sao đánh anh ấy đau thế? – nó hoảng hốt cầm lấy tay Vĩnh Quân, gất lên xối xả. Ba nó chỉ cười.
- Tưởng con muốn thế mà!
- Thì.....
- Giờ đến lượt con nữa đó!
- Á ko, ba đánh đau lắm, con ứ chơi nữa đâu! – nó đứng phắt dậy chạy, ba nó và nhỏ Trang vừa đuổi vừa hô to
- Chơi ăn gian hả? Phạt đánh gấp đôi!

Vĩnh Quân ngồi cười nhìn ba người đuổi nhau vòng quanh nhà. Cậu nhìn sang thấy mẹ nó đang cùng bé Tũn cười ngoặt ngoẹo, hình như mẹ nó quá quen với điều này. Cậu thấy lòng ấm áp lạ, cái tay chẳng còn đau nữa. Ngày hôm nay, cậu đã đc cảm nhận ko khí thực sự của một gia đình. MỘT GIA ĐÌNH HẠNH PHÚC. Có lẽ đúng là như vậy mới sinh ra một con nhỏ như nó. Cậu lại mỉm cười!

****

- Chị đang làm gì thế? – bé Tũn hỏi nó khi thấy nó cứ cầm quyển sách mà đập lia lịa vào đầu.
- À ko? Tại quyển sách này đọc khó hiểu quá!
- Sách đọc khó hiểu hay người đọc kém quá ko hiểu? – Giọng Vĩnh Quân từ đâu bước vào.
- Ê, anh nói gì vậy?
- Ko đúng à? – Nó chột buồn ừ ừ.
- Mà sao hôm nay chăm học đột xuất thế? Vừa đi về cái là lao vào học luôn.
- Thì mai có bài kiểm tra toán một tiết, quên mất! Lúc trên đường về mới nhớ!
- Trời!
- Nhưng giờ đọc chả hiểu cái gì? Toàn bài tập rõ khó, giải mãi chả đc! – Nó than thở.
- Hai em giỏi lắm mà! Sao chị ko nhờ hai. – Quay sang Vĩnh Quân – Hai ơi giúp chị Ly đi.
- Sao hai phải giúp chứ, hai còn bận!
- Thôi đi mà, hai quên là hôm nay đc ăn bao nhiêu đồ ngon mẹ chị ấy gấp à? Hai chả là nhận phụ đạo chị ấy với bác gái thầy.

****

- Phải giải bằng cách này, áp dụng công thức này.... Đừng dùng công thức ấy ko ra đâu. Đó xong rồi đó, giải thử con khác đi.

“Cóp” – Sai rồi, giải lại đi!

Nó xoa trán, nhăn mặt rồi vẫn phải cầm bút giải lại. Học thế này còn kinh khủng hơn ở trên lớp.

“Cóp”, “Cóp”,..... “Cóp”.....

- Ê trán tôi, mọc u rồi đó!
- Mọc u cho cái đầu cô nó sáng một tí! Giải tiếp đi, còn sai còn cho mọc u nhiều!
- “Đồ độc ác, tinh vi.....”
- Cô làm nhầm gì vậy?
- Đầu có, đang nhầm công thức mà!

.....

- Ủ, đúng rồi đó, cứ thế giải tiếp đi.

- Đúng rồi! Tốt.

“Cốp” – A! Cô làm gì thế?

- Thì tôi giải đúng rồi phải đc thưởng chứ, lúc này tôi bị cốc nẩy phát rồi mà.

- Hừ! Đc rồi, xem cô có cốc tôi đc nữa ko?

.....

- A ĐÚNG RỒI! – “Cốp”

- Lại đúng!

“Cốp”, “Cốp”,..... “Cốp”.....

- Alo, mẹ ạ?

-....

- Chiều 3h mẹ đã về ả? Hiiiiiiiiiiii. Cái Tũn nó mong mẹ lắm. Mẹ nhớ mang nhiều quà cho nó.

-.....

Cúp cái điện thoại xuống, Vĩnh Quân quay ra nó và bé Tũn vừa từ cầu thang chạy xuống.

- Chiều 3h mẹ về.

- A chiều mẹ về rồi! Sướng quá!

- Này, sao cô ko nói gì thế?

- À..... ừ..... Tôi sắp thoát khỏi công việc đi làm thuê rồi! Vui quá! Sắp đc trở về bên ba mẹ thích thật!

- Cô vui thế à?

- Hả?..... Tôi..... – Chợt một ko khí im lặng bao trùm tất cả. Sao Vĩnh Quân ngốc thế? Sao cậu lại đi hỏi nó một câu hỏi như vậy? Vui ư? Cũng có thể! Nhưng đó chỉ là cảm giác của những ngày đầu tiên nó đến đây. Còn bây giờ thì ko! Nó đã thực sự thấy yêu những khoảnh khắc ở đây. Dù rằng tất cả chỉ vền vẹn có 1 tuần. Đôi khi cảm xúc và tình cảm ko có khái niệm thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Các em tự giác làm bài! Cất hết sách vở, tài liệu có liên quan đi. Tôi mà bắt đc quả tang em nào gian lận thì đừng trách với tôi. – Thầy giám thị “Hắc xì dầu” nói mà sao cứ nhìn vào nó. Y như là ám chỉ nó ko bằng. Hừ hừ..... Học kém thường hay bị đề ý lắm mà, nhất là những giờ kiểm tra kiểu thế này. Xí, nó ko thêm bận tâm, hôm nay cho thầy sấm mờ soi nó cả buổi, ko thêm giờ sách, quay bài nha. Tóm lại là những gì đc tên Vĩnh Quân giảng giải hôm qua nó cũng hiểu sơ sơ rồi.

- Làm bài cho nghiêm túc đó. – Thầy phát bài cho nó mà nghiêm giọng nói. “Sao thầy cứ có ác cảm với mình thế nhì, lần nào koi kiểm tra cũng nói câu này với mình! Úc thật!”

- Dạ!..... ” Hux! Thầy đúng là “hắc xì dầu”!”

Đọc đề, lần đầu tiên nó thấy hiểu những gì cái đề này viết và yêu cầu. Lần đầu tiên nó thấy cái đầu của nó biết suy nghĩ, cái miệng ko phát ra tiếng và cái mắt chỉ dán vào tờ đề cùng tờ bài kiểm tra. Nó viết, nó giải cứ như tất cả trong cái bộ não chỉ bằng quả nho của nó đã đc lập trình sẵn chỉ việc viết, nghĩ, viết và viết. Những con số giờ ko nhảy nhót, ko treu ngươi, chọc tức nó nữa. Trông chúng giờ thật đáng iu, đáng iu dễ sợ trong mắt nó. Chợt nó giật mình ngẩng lên, nó bất gặp ánh mắt thầy đang nhìn nó, nhìn kĩ ghê gớm. Ko hiểu sao nó thấy run, nó quay đi chỗ khác, nó muốn né tránh ánh mắt nghiêm dễ sợ của thầy.

- Cô Ly! – Nó lại một lần nữa giật mình. – Làm bài đi, ngó nghiêng gì?

- Dạ?... Nó ức ko nói đc gì, cúi xuống và tiếp tục làm bài. Nó lại say sưa giải và viết lia lịa. Và cũng lần đầu tiên nó thấy thời gian một tiết học trôi qua nhanh thế! Nó mỉm cười với bài kiểm tra của mình. “Hà hà..... hà..... Cả 5 câu mình làm đc cả 5! Tí về phải cảm ơn hần mới đc!”

****

Trong phòng chờ giáo viên, một ko khí căng thẳng bao trùm,.....

- Em nói đi, em đã quay cóp bài phải ko?

- Em đã nói rồi! Em ko quay cóp bài! – Nó một mực khẳng định.

- Ko quay cóp bài? Thế tại sao em có thể làm hết đc 5 câu bài tập này?

- Thầy nói thế là sao? Chẳng nhẽ em ko đc phét làm hết cả 5 câu?

- Tôi ko nói ý đó, tôi chỉ hỏi em tại sao em lại làm đc cả 5 câu bài tập này với một sức học như em?

- Thầy nói thế có nghĩa là em học kém, em chỉ có thể quay cóp mới làm đc bài kiểm tra này?

- Đúng!

- Sao thầy có thể vô lý, và áp đặt như thế? Thầy lúc nào cũng có ác cảm với em! Thầy ko công bằng chút nào!

- Em nói cái gì? Tôi là thầy giáo mà em dám nói thế với tôi à? Chính vì sự công bằng nên tôi mới phải làm rõ việc này.

- Em đã tự làm tất cả! Em ko hề quay cóp! Hơn nữa thầy cũng đâu có bắt đc quả tang em làm điều đó chứ! Sao thầy lại khẳng định em quay cóp bài! Thầy như thế ko phải là vô lý hay sao? – Con tức của nó ứa lên tận cổ, nó bật khóc!

- Em tưởng lấy nước mắt ra mà dọa thì tôi sợ à?

- Em..... ko..... thêm làm việc đó! – Nó nấc lên từng tiếng. – Thầy vô lý và bất công lắm, thầy ghét em, thầy luôn có ác cảm với em, thầy.....
– Nó nói với tất cả những suy nghĩ và sự ức chế trong lòng.

- Em.....! – Giọng thầy giám thị trùng xuống. – Đúng là tôi thực sự ko thích em. Tại em là một học sinh ko có ý thức học. Nhưng ko có nghĩa là tôi ghét em, tôi chỉ ko thể tin tưởng vào em, tôi ko tin em có thể tự mình làm hết bài kiểm tra này, nếu chúng sai, hoặc đúng một ít, hay thậm chí đc một nửa thì tôi còn có thể tin. Chứ đằng này, em lại có thể làm đc hết. Mà cùng một bài toán trong số này, nếu tôi ko nhớ nhầm thì bài kiểm tra 10 phút hôm trc em bị 2 điểm.

- Cả hôm qua em đã học thừa thầy.

- Qua một đêm mà em có thể làm đc thế này? Em có thể chịu khó ngồi học cả đêm? – Thầy giám thị cố nhấn mạnh như thể phủ định tất cả những lời nó nói.

- Em biết mà! – Nó hét lên – Thầy ko bao giờ tin em cả, thầy luôn luôn áp đặt tất cả, trong mắt thầy em lúc nào cũng chỉ là một đứa học trò lười nhác, học kém, ngang bướng, ngộ nghĩnh,..... Thầy nghĩ như thế thì cần gì em phải cố gắng nữa, có phải em chỉ thế, chỉ thế thì thầy mới vui, mới hài lòng ko ạ?

- Em im ngay, tôi ko bao giờ có nghĩ như thế? Em là học sinh mà dám gắt, dám lớn tiếng với giáo viên thế à?

- Thừa thầy, cô ấy ko quay cóp ă! – Nó giật mình quay ra phía cửa, gạt hai hàng nước mắt đang chảy dài, nó ngược lên nhìn. Vĩnh Quân!

Vĩnh Quân em nói sao? – Ông thầy giáo kinh ngạc hỏi.

- Thầy muốn biết Ly có quay cóp hay ko thì chỉ việc kiểm tra là biết thôi mà.

- Kiểm tra?

- Vâng, thầy cứ ra một đề kiểm tra tương tự, em ấy làm đc hay ko là rõ thôi mà!

- Ờ cũng phải! – Quay sang phía nó – Em thấy thế nào?

- Ko! Tại sao em phải kiểm tra lại chứ? Như vậy có bất công ko? Bài do em làm, em ko quay cóp!

- Đó, em xem thái độ đấy có chấp nhận đc ko? – Quay sang phía Vĩnh Quân. – Em ko làm đc đúng ko? Tôi biết mà, làm sao em có thể chứ!

- Em đã bảo là em làm rồi mà! Thầy nghĩ thế nào thì tùy!

- Em.....! Thế rốt cuộc em có muốn thầy kiểm tra lại ko?

- Tại sao em phải kiểm tra lại trong khi em đã tự mình làm chúng?

- Ly, hãy tin anh! – Mọi thứ như ngừng lại, ko gian ấy chỉ còn có nó và Vĩnh Quân. Giọng nói ấy vang lên, nhẹ mà sao vang thế, từng từ từng chữ như đi thẳng vào lòng nó. Ánh mắt ấy, sâu mà ẩn chứa cái gì đó rất chân thành. Nó ko biết, đó như là một ngọn gió nhẹ nhưng đủ để thổi bay cái cục tức và cái đầu đang nóng lên của nó. Nó thấy tim mình rung lên khe khẽ, một cảm giác lạ thường xâm chiếm ý nghĩ nó, sự tin tưởng hay một cái gì đó đại loại thế!

****

- Ê, cười lên đi, lúc này nhìn cái mặt đầy nước, xí lắm! Cười trông Ly đẹp hơn đó!

- Cảm ơn anh!

- Hả?..... À, chỉ cảm ơn xương thể thôi sao?

- Sao cơ?

- Thì phải cảm ơn bằng hành động chứ!

*** Hai chiếc xe chợt dừng lại, Vĩnh Quân quay sang nhìn nó, bốn con mắt gặp nhau, lặng yên trong một không gian hình như chỉ còn hai đứa. Vĩnh Quân kéo đầu nó lại gần, gần và rất gần..... Hai đôi mắt đã nhắm lại, đủ để cảm nhận một cái vị gì đó ngọt ngào sắp diễn ra.....

- Koooooooooooooooooooo! Buông tôi ra, buông tôi ra..... Đồ dê xồm! ***

- Ê đang nghĩ cái gì đó?

- À ko... ko.....

- Đang nghĩ linh tinh gì phải ko?

- Đã bảo ko rồi mà!

- Hiiiiiiiiiiii. Thế đã nghĩ phải cảm ơn tôi cái gì chưa?

- À.... rồi rồi.....

- Gì vậy? Nói mau đi!

- Một bữa cơm thật ngon nhé! Dầu sao thì hôm nay cũng là bữa cơm cuối cùng rồi mà!

- Ủ nhỉ? – Hai đứa lại lặng im, chả ai nói gì nữa cả, từng vòng quay xe đạp sao cứ nặng trĩu trên đôi chân nó, còn chiếc SH bên cạnh sao cũng chậm chạp đến lạ thường. Gió cứ thổi, và mọi thứ yên lặng đến dễ sợ!

- Đây, Ly phải nấu thật ngon đấy nhé? – Vĩnh Quân chợt phá tan bầu ko khí ấy.

- Uhm, anh cũng phải ăn nhiều vào nhé!

- Uhm – Lại một sự yên lặng bao trùm. Con đường về nhà hôm nay sao lạ thế? Đường hình như dài hơn, rộng hơn và quá tĩnh lặng. Đã quá trưa rồi mà!

- Anh có quên Ly ko?

- Hả?

- Ý Ly muốn hỏi là..... Mà Ly ngốc thật! Làm sao anh có thể quên Ly đc chứ! Ly là một con nhỏ mà anh ghét mà! Chuyên gia gây rắc rối cho anh! Hiiiiiiiiiiii, người ta bảo khi ghét ai đó thì thường nhớ rất lâu!

- Ko! Quân ko ghét Ly! – Nó nhìn Vĩnh Quân, nó có nghe nhầm ko đó? Vĩnh Quân mà ko ghét nó sao? Uhm thì đúng là kể từ hôm thứ 7 đến giờ nó cảm nhận ở Quân rất nhiều sự thay đổi, nhưng Quân ko ghét nó thật sao? Nó ko biết là nên vui hay buồn nữa. Mà ko! Nó thực sự rất vui! Nó cười, cười tươi lắm, và cũng đẹp lắm!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ly cũng ko còn ghét anh nữa! Ly thấy anh ko xấu như Ly nghĩ! - Thế từ trc đến giờ Ly thấy anh xấu lắm à?

- Uhm, ko chỉ xấu mà còn rất tệ!

- Trời, mà hình như trong mắt anh ngày trc Ly cũng vậy đó!

- Hiiiiiiii. Vậy giờ sao anh ko thấy ghét Ly nữa?

- Thì..... – Vĩnh Quân chợt trông thấy bên đường, một người con gái với mái tóc dài uốn xoắn, lướt qua trên chiếc xe LX vàng. Cậu như khựng lại, ko tin nổi vào mắt mình. ” Cô ấy, đúng là cô ấy rồi!”

- Ly, em về trc đi nhé! Anh..... anh phải đi có việc! – Nói rồi Vĩnh Quân vội quay đầu xe lại, đuổi theo chiếc LX vàng phía trc

Một mình nó cô đơn trên con đường về. Vĩnh Quân đi đâu chứ? Người con gái ấy là ai? Làm sao nó có thể tìm đc câu trả lời chứ. Gió sao thổi lạnh thế? Nó thấy rõ từng cái rít của gió cắt qua da thịt mình. Đau kinh khủng! Một cảm giác gì đó ứa đầy trong lòng nó, trông vắng và cô đơn! Nó đập thật nhanh, thật nhanh, nó đang lẩn tránh một cái gì mà nó cũng ko biết nữa.

***

Hút chut ly nước cam một cái, con nhỏ tóc xoắn héch cái mặt rõ xinh của mình lên:

- Ê, sao nhìn em kinh thế?

- Anh nghĩ anh cần một lời giải thích từ em! – Vĩnh Quân sau một hồi ngẫm nó lâu dễ sợ, giờ cũng lên tiếng.

- Hiiiiiiiiiiii. Thì em đã bảo rồi mà! Ba mẹ em chuyển nhà quá đột ngột, ko báo trc nên em cũng ko thể nói gì đc với anh!

- Nhưng em có thể gọi điện thoại mà! Vậy mà trong suốt hai năm anh chờ đợi ko có lấy một tin nhắn hay bất kì một thông tin nào từ em! – Vĩnh Quân giận dữ.

- Hiiiiiiii. Nhìn anh giận kìa! Tại em muốn xem tình cảm của anh dành cho em đến đâu! – Con nhỏ lại cười và tiếp tục hút ly nước cam

- Anh đã có rất nhiều bạn gái mới!

- Nhưng chưa có một ai đc anh yêu cả! Đúng ko? – Con nhỏ nhìn cậu đầy kiêu hãnh. – Em biết anh vẫn còn yêu em rất nhiều! – Con nhỏ rướn người hôn chut một cái lên má Vĩnh Quân, cậu sững sờ, nó như xóa tan mọi nỗi bức dọc vẫn âm ỉ cháy trong cậu suốt bao ngày qua. – Hiiiiiiiiiiii. Nhìn là biết anh vẫn còn yêu em mà! Em đã biết đc rất nhiều thông tin về anh! Dù anh đã có bao nhiêu bạn gái đi chăng nữa em cũng ko bận tâm. Chỉ cần biết trong tim anh em vẫn giữ vị trí quan trọng nhất là đc! Còn nữa! – Con nhỏ lườm yêu Vĩnh Quân một cái – Trò chơi tình ái của anh đến đây là kết thúc! Giờ anh phải trở lại như xưa, trở về vị trí người yêu của em! Hiiiiiiiiiiii – Con nhỏ lại nở nụ cười rõ tươi, vẫn nụ cười thiên thần ngày xưa cậu từng yêu tha thiết. – Thế nào? Ko đồng ý à? Ko đồng ý thì thôi! Đừng có hối hận! Em về đây!

- Đừng!..... Tất nhiên là anh đồng ý rồi!

- Hiiiiiiii. Biết mà!

Vừa về đến nhà, nó quăng vội cái cặp sách rồi lao vào phòng bếp. Hôm nay nó sẽ làm thật nhiều món ngon cho Vĩnh Quân. Hôm nay sẽ là bữa ăn cuối cùng nó đc nấu cho cậu. Nó hi vọng rằng, Vĩnh Quân sẽ ko bao giờ quên những món ăn do nó nấu, đồng nghĩa là sẽ chẳng bao giờ quên nó như nó lúc này, nó sẽ chẳng bao giờ quên đc Vĩnh Quân đâu! Từng món ăn đc nó chuẩn bị và làm ra bằng tất cả tình cảm của mình. Nó muốn bỏ đầy tất cả những tình cảm của mình dành cho Vĩnh Quân cả những tình cảm sâu lắng mà chưa một lần nó dám nói ra, nó muốn bỏ đầy bỏ đầy tất cả vào những món ăn này. Chưa bao giờ nó lại cảm thấy cái phòng bếp này bé nhỏ thế, nó muốn ôm trọn cả vào lòng mình, ôm trọn cái kí ức ngày đầu tiên nó nấu thức ăn cho Vĩnh Quân, cái ngày mà nó ghét cay ghét đắng cậu. Ghét cái cách mà cậu đối xử, cậu mắng nhiếc nó. Ghét cái từ “ờ ờ”, cái từ “chết đói” của cậu. Nhưng giờ sao nó chẳng còn thấy ghét nữa. Nó chỉ mong Vĩnh Quân về mau, để nó lại đc nghe giọng nói của cậu. Chưa bao giờ nó thêm nghe giọng nói của cậu đến thế!

Lọ hạt tiêu đc quăng vào một góc, nó bắt chợt tìm ra. Vĩnh Quân dị ứng hạt tiêu! Nó nhìn cái lọ mà chính tay nó đã quăng vào góc xó xỉnh này. Cái lọ cô đơn một mình, cái lọ có vẻ buồn, khắp mình nó là lớp bụi bám đầy, chả có ai động đến nó cả. Chả có ai cần nó cả! Nó thấy khóe mắt mình cay cay, chắc hạt tiêu bay vào mắt nó!

Đã quá trưa nhưng Vĩnh Quân vẫn chưa về. Vĩnh Quân đi đâu chứ? Anh ấy đã hứa với mình rồi mà! Một mình nó trong căn nhà rộng mênh mông, nhưng từ bao giờ đã trở nên thân quen với nó. Nhưng sao nó vẫn thấy mình nhỏ nhoi thế này. Nó ước ngay bây giờ Vĩnh Quân trở về, ngồi đối diện nó và cùng dùng cơm. Nó nhớ tới cái cách mà Vĩnh Quân thường thức những món ăn do nó nấu. Cái gì đó rất là ngon miệng! Nó nhớ tới những câu chê bai của cậu: “Món này cũng bình thường! Ăn cũng tạm!...” Nó chợt cười. Nhưng rồi nụ cười lại lịm tắt bởi trc mặt nó chỉ là một khoảng ko, ko có Vĩnh Quân!

Nó đứng dậy, nó muốn đi khắp ngôi nhà, nó muốn lưu lại mọi kí ức, mọi bước chân của mình trong ngôi nhà. Những tấm kính sáng loáng, có đôi bàn tay nó và cả cái vốc dáng cao lêu đêu của Vĩnh Quân vươn tay chui một lần. Nó bước lên cầu thang, nó nhớ tới cái lần phải lết mà lau chùi, nó nhớ tới những

bước chân ngần cùn của bé Tũn chạy trên bậc thang, nó nhớ tới cái dáng vẻ kiêu căng của Vĩnh Quân mỗi lần nói dõ với nó câu gì và bỏ lên phòng.

Mọi đồ đạc cá nhân nó đã sắp xong hết. Căn phòng nó và bé Tũn đã gọn gàng cả rồi. Nó thấy tiếng cười của bé Tũn, nó thấy những cái cốc đầu đau đặng của Vĩnh Quân. Nó nhớ cái nắm tay của đêm ngủ chung. Nó thấy nước mắt đang trào ra, lăn dài xuống môi. Mẩn đắng nhưng cũng thoảng hương vị ngọt ngào của dư âm còn sót lại.

Căn phòng của Vĩnh Quân, nó lặng im đứng nhìn. Nó muốn bước vào nhưng.....

(- Tôi cảm cô đc động vào đồ đạc của tôi!..... Cút ra!.....) – Nước mắt nó lại lăn dài. Nhưng đôi tay nó ko hiểu sao cứ đẩy cửa bước vào. Cái mùi thơm là lạ nhưng nó đã quen rồi, cái poster hình cậu, đôi mắt long lanh ấy, nó thấy ấm áp vô cùng. Khung ảnh cô gái! Nó nhớ ra một cái gì đó. Nó nhớ nét giận dữ của Vĩnh Quân, nó nhớ đôi mắt nóng đỏ của cậu, và nó nhận ra..... – Nước mắt lại rơi, lăn cả xuống cổ, ướt mềm cái cổ áo, thấm tận vào da thịt nó. Lạnh buốt!

****

Đôi mắt nó dán ra ngoài kia, cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Nó gục đầu bên mâm cơm ngủ thiếp từ lúc nào.

- Này, này! – Nó tỉnh dậy bởi cái lay người của.....

- Ồ... bác..... bác về từ lúc nào vậy?

- Uhm, bác vừa mới từ sân bay về thẳng đây. Hình như chỉ có mỗi mình cháu ở nhà? Vĩnh Quân đi đâu vậy?

- Dạ.....! Chắc anh ấy đi có việc ạ!

- Việc sao?... Mà sao mâm cơm còn nguyên thế này? Cháu chưa ăn cơm à? Trời cháu chờ thẳng Vĩnh Quân đúng ko?

- Dạ....

- Cái thẳng này tệ thật! Mà toàn món ngon thế này sao ko chịu về ăn chứ!

- Dạ bác ăn chưa ạ?

- À cũng mới chỉ ăn qua ở trên máy bay, nhưng đồ khó ăn quá!

- Hay để cháu đi hâm lại, bác dùng nhé!

- Uhm, rồi hai bác cháu mình cùng ăn!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Bữa cơm nó chuẩn bị bằng tất cả tấm lòng của mình, sao Vĩnh Quân ko về ăn? Vĩnh Quân ko biết là nó đã chờ cậu? Sao một cú điện thoại cũng ko điện về? Vĩnh Quân có đuổi kịp cô gái ấy ko?..... Vĩnh Quân chắc giờ đang ở bên cô ấy! Cô hòng nó đáng ghét, nó ko tài nào nuốt nổi cơm nữa. Có cái gì đó nhoi nhói trong lòng nó. Đau đến lạ kì!

****

- Đây là quà bác mua ở Mỹ tặng riêng cháu đấy!

- Dạ cảm ơn bác ạ!

- Chi Ly ơi, đây là bức tranh Tũn vẽ chị. Tũn mất cả buổi trưa ở trường đấy! – Bé Tũn cười tươi đưa cho nó bức tranh đc gói gém cẩn thận.

Nó mỉm cười nhưng buồn xót xa. Nó thấy iu cái nụ cười, cái giọng nói, cái khuôn mặt bầu bĩnh của bé Tũn thế. Nó chỉ muốn ôm bé Tũn vào lòng và nó sẽ.... khóc. Chỉ ít phút nữa thôi, nó sẽ đc trở về ngôi nhà gần với 16 năm khôn lớn của nó nhưng ngôi nhà với 7 ngày cũng gần với nó ko ít là kỉ niệm, nó ko muốn, nó muốn thời gian trôi chậm lại, nó chưa muốn rời và nó cũng đang mong chờ. Nó chờ đợi, Vĩnh Quân sẽ trở về kịp giờ cho nó đc nhìn thấy cậu, đc nghe thấy giọng nói của cậu trc khi trở về nhà. Vĩnh Quân sao ác thế? Vĩnh Quân ko biết là hôm nay nó sẽ đi rồi sao? Vĩnh Quân ko muốn chào tạm biệt nó lần cuối ư? Vĩnh Quân bảo ko còn ghét nó nữa mà. Có phải vì cậu đã tìm lại đc tình yêu của mình, cậu muốn dần hết tất cả thời gian có thể để đc ở bên người mình yêu, và cậu ko còn chút thời gian nào dành cho nó, cho phút giây tạm biệt nó chẳng! Cậu đứng là đồ tồi!

- Kia có phải là người yêu mới của Vĩnh Quân ko?
- Tao tưởng là Vĩnh Quân đang cặp với con nhỏ Ly 11A13 chứ? Mới đc mấy ngày à!
- Ko phải đâu, người yêu cũ của Vĩnh Quân đây. Nghe đâu yêu nhau từ hồi năm lớp 9 cơ. Tên là Diệu Lan. Mới chuyển từ Sài Gòn về học trường mình đây.
- Uhm, mà trông xinh nhì. Trông hai người đẹp đôi thật! Chứ con nhỏ Ly chẳng xứng với Vĩnh Quân tẹo nào.
- Công nhận, người ta trông vừa xinh vừa sang thế kia. Ai như con nhỏ Ly đã xấu lại còn nghèo, đã thế lại còn ương bướng nữa chứ!
- Ôi gòi xấu đủ đường!.....
- ....

Chả hề cố ý, nhưng sao những lời nói kia cứ như rót cả vào tai nó. Đi đến đâu nó cũng nghe thấy những lời bàn tán và chê bai nó. Nó muốn khóc, muốn hét lên, muốn cho những kẻ kia một trận. Bản thân nó thì sao? Tội tặc lăm à? Nó biết, nó biết chứ! Nó biết nó chẳng thể xứng với Vĩnh Quân, nhưng có cần phải chỉ trích, phải so sánh, phải chê bai, phải rêu bêu nó thế ko? Nhìn trên sân trường, hình ảnh Vĩnh Quân nắm tay người con gái ấy nó thấy lòng quặn thắt, như có hàng nghìn cái gai đang đâm vào da thịt nó, đau nhói, đau đến kinh khủng. Và..... hình như.....Nó đã yêu Vĩnh Quân mất rồi!

- Hiiiiiiiiiiiiiiii
- Ủa sao tự dưng vui thế? – Nhỏ Trang tròn mắt nhìn nó.
- Thì yêu đời mà!
- Đây, ko đc ở nhà Vĩnh Quân nữa, mày vui thế cơ à?
- Tất nhiên, từ giờ đc ngủ đã, ko phải dậy sớm nấu cơm, ko phải đập cửa vô phòng đánh thức hần dậy, ko phải còng lưng mà lau chùi nhà cửa, ko phải.....
- Nè, nghe lời mày kể có vẻ vui lắm nhưng sao nó cứ.....
- Cứ cái gì mà cứ? – Hít một hơi thật sâu, nó tiếp tục – Tao vui kinh khủng mày ạ!
- Tao thấy mày hôm nay bị làm sao ý!
- Hiiiiiiiiiiii. Con điên, tao thần kinh vẫn ổn định. Chứ có sao? Chỉ có điều là rất vui thôi! Vui lắm – Nó vừa nói vừa cười rõ tươi.
- Sao hôm nay mày cười nhiều thế? Uống nhầm phải thuốc à?
- “Cốp” – Cái con nhỏ này, thì tao vẫn hay cười mà!
- Nhưng hôm nay cười nhiều kinh khủng!

Nó lại mỉm cười tươi, để che giấu đi những giọt nước mắt đang chảy ngược vào trong. Nó muốn khóc lắm nhưng ko thể. Người ta nói khóc cho nhẹ nỗi lòng nhưng nó chẳng thể khóc, mà thay vào đó là những nụ cười. Những nụ cười đau đớn đến vô cùng, cười để che đậy một nỗi đau, cười để rồi nỗi đau đó còn đau hơn, sâu hơn và khó lành hơn!

- Anh Vĩnh Quân! – Nó giật mình bởi tiếng nhỏ Trang, ngược lên nhìn, nó bắt gặp ánh mắt ấy – ánh mắt của Vĩnh Quân.
- Tồn nhắc về Ly nhiều lắm đó!
- Hiiiiiiiiiiiiiiii. Tại dạo này bạn quá ko sang thăm bé Tồn đc!
- Đây là..... – Diệu Lan quay sang hỏi Vĩnh Quân.
- À..... đây là Ly, học kém tui mình một lớp.
- Hi, chào em, chị là Diệu Lan – bạn gái của Vĩnh Quân.
- Dạ..... – Hai chữ “bạn gái” sao nghe mà khiến tim nó muốn tan ra thành trăm mảnh. ngột ngạt, khó thở và... đau quá! – Hiiiiiiiiiiii, trông anh chị đẹp đôi thật! Ngày trc em bảo ai từng yêu anh ấy thì đúng là người con gái ngốc, giờ thì em phải rút lại lời nói này rồi. Hiiiiiiiiiiiiiiii
- Dù có làm đưa con gái ngốc đi chẳng nữa mà đc anh ấy yêu thì chị cũng nguyện làm – Diệu Lan ngả đầu vào tay Vĩnh Quân, héch cái mặt lên nhìn Vĩnh Quân – Phải ko anh? – Nó lặng người, ko hiểu sao nó lại mong chờ một tiếng “Ko” từ Vĩnh Quân.
- Uhm

Chương 16

- Ê sắp có dạ hội noel trường tổ chức mày có tham dự ko?
- Trời, mặt trời hôm nay mọc đằng Tây à? Mày mà cũng quan tâm đến vấn đề này sao? – Nhỏ Trang trố mắt nhìn nó.
- Thì sao? Tao phải tham dự chứ! Năm trc đã ko đi năm nay nhất định phải đi! Biết đâu lại gặp đc anh nào đẹp trai!
- Tao thấy đúng là dạo này mày bị làm sao thật rồi ý! Chả giống mày mọi khi tẹo nào! Lúc nào cũng thấy cười, lại quan tâm tới mấy vụ tiệc tùng dạ hội mới hay chứ.
- Tao đã nói rồi, tao chả sao cả. Hiiiiiiiiiiiiii Thế mày có đi ko?
- Con điên, tất nhiên là có rồi.

Đôi mắt nó lại ánh buồn. Đã gần một tuần nay rồi, ngày nào nó cũng cố tỏ ra là mình thật vui, nó muốn che giấu tình cảm thật sự trong lòng mình. Nó ko biết rằng sống như thế thì đau khổ lắm sao? Nó đúng là một con bé ngốc! Đại ngốc là đằng khác. Nó sợ, nó sợ làm kẻ thứ ba. Nó sợ, nó sợ với mối tình đơn phương đang rạn nứt, đang vỡ nát con tim yếu đuối của nó. Mối tình đầu của nó sao đã đầy đau thương và nước mắt thế? Những giọt nước mắt chả bao giờ dám rơi!

****

Nó vừa về đến nhà đã thấy ba mẹ nó dọn đầy thức ăn ngon trên bàn.

- Ba, hôm nay sao ba nấu nhiều món thế? Nhà có khách quý hả ba?
- Ko! Còn vui hơn là có khách quý ý chứ! – Mẹ nó cười sung sướng đáp. – Ba mày đc người ta nhận làm đầu bếp rồi! Bữa nay là ăn mừng đó!
- Vậy à? Hiiiiiiii. – Nó lại gượng cười. Nó đúng là làm sao thật rồi, chuyện này đáng nhẽ ra như thường lệ thì có lẽ nó phải nhảy cẫng lên, làm vài động tác múa may quay cuồng rồi lao vào thom cái “chụt” vào má ba nó, và cái “chụt” vào môi mẹ nó cho xem. Nhưng hôm nay, nó chỉ cười, nụ cười sao buồn kinh khủng. Chắc tại cái nỗi buồn kia đang lấp đầy cả lòng nó, ko còn chỗ nào cho niềm vui và sự quá khích nữa. Nhỏ Trang nói đúng, nó thay đổi nhiều quá. Nó ko còn là nó nữa. Giả tạo đến kinh khủng!

****

- Ê, chuẩn bị hết chưa?
- Chuẩn bị gì?
- O hay, còn chuẩn bị gì nữa. Đầu óc mày sao cứ để trên mây vậy hả?
- Hôm nay là dạ hội noel rồi! Đừng nói với tao là mày chưa chuẩn bị gì hết nhé! – Nhỏ Trang nhăn mặt nhìn nó.
- Hiiiiiiiiiiii. Ủi, tào quên mất!

“Rầm” – Nhỏ Trang có lẽ sẽ phải té ngửa như thế khi nghe câu nói xanh rờn của nhỏ bạn.

- Tao biết mà, thế mày định ko đi dự tiệc nữa à?
- Ko! Phải đi chứ! Tối nhớ qua sớm rù tao nhé!
- Chắc chắn rồi! Sớm hơn mày tưởng đấy! – Nhỏ Trang cười tinh ranh.
- Mày định mặc thế đi sao?
- Uhm!
- Mày điên à? Sao lại mặc quần? Mặc váy đi!

- Tao làm gì có cái váy nào mà mặc!
- Tao biết nên mượn sẵn cho mày cái váy của bà chị họ đây nè! – Nhỏ Trang lôi chiếc váy từ túi ra. Một chiếc váy trắng bông, đính đá, vô cùng nữ tính và đẹp tuyệt!
- Ê, chiếc váy này có vẻ mắc lắm!
- Uhm, cho nên mặc giữ vào nghe ko? Hiiiiiiiiiiii
- Thôi tao ko mặc đâu, rách phải bắt đền thì chết!
- Con điên, ko phải bắt đền đâu! Ko rách là đc! Mà có rách thì tao nói khéo với bà chị họ là đc! hiiiiiiiiiiii. Mặc vào đi mày, bộ ko muốn “đong zai” hả?
- Đc rồi! .....Ê nhưng mà mày cũng có mặc váy đâu? Sao bắt tao mặc hả?
- Buồn cười nhĩ? Phong cách đầy cá tính của tao rồi, váy vùng gì ở đây hả?

Công nhận, nó nhìn con bạn với chiếc quần tụt đen, chiếc áo cánh tôm trắng với áo gi-le đen, cùng phụ kiện là cái cavat đen đính đá, thực sự trông con nhỏ thật cá tính. (đây là Cỏ dựa theo phong cách ăn mặc của mấy girl lớp Cỏ đây, biết đâu ai trong số những người đang đọc truyện nhận ra thấy tác giả là ai! hiiiiiiiiiiii) Tông màu đen trắng nhỏ Trang mê lắm mà! Lần đầu tiên nó phát hiện, nhỏ Trang cười rất xinh. Nó ước gì nó cũng có đc nụ cười của nhỏ bây giờ, vô tư và hồn nhiên như nó ngày nào!

- Ê, ko thay đi đứng đó ngấm tui hoài, chai hết cả mặt rồi!
- Hiiiiiiiiiiii, rồi, tôi thay liền mà!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

- Ủa sao vừa in thế này? – nó sững sờ trong chiếc váy bước ra chỗ nhỏ Trang.
- Thì tao thuộc lòng cỡ của mày mà!
- Há?
- Hiiiiiiiiiiii. Mà công nhận tao có con mắt tinh tường, nhìn là biết bà chị họ tao và cái vóc dáng lùn tè của mày chung cỡ nhau!
- Này, mày đừng có mà xỏ xiên nhé!
- Hiiiiiiiiii. Thôi lại đây nhanh, tao còn make up cho. Chứ để cái mặt tro chán bóng kia mà đi dự tiệc à?

****

- Mày ơi, đây là tao thật à? – Nó ngắm mình trc gương. Một con nhỏ trong chiếc váy bông trắng, chiếc giày con gót trắng đính đầy đá, mái tóc đen dài đc thả tự nhiên, làn da đã trắng giờ đc phủ thêm lớp phấn hồng trông căng đầy sức sống, đôi má hồng hây hây trên khuôn mặt bầu bĩnh, trông mà chỉ muốn cắn một cái, cái miệng nhỏ xinh với lớp son đường hồng căng mọng, đôi mắt đen, to tròn trông iu kinh khủng. Trông nó cứ như một thiên thần thực sự!

- Sao thấy tay nghề của tao thế nào?
- Tao ko nhận ra mình nữa!
- Con điên ko phải mày thì ai hả! Mà cũng công nhận trông mày đẹp thật!..... Thôi đi thôi, mượn mắt!
- Ê mày có mang lọ xịt cay ko?
- Mang làm gì?
- Thì hai đứa mình xinh đẹp thế này ra ngoài đường rất dễ gặp kẻ xấu!
- Mày ở trên đây có mát ko? Xuống đi, ko chóng mặt chết giờ! Đúng là trẻ con thường hay có trí tưởng tượng!

- Ê, con kia đứng lại, mày dám nói xấu tao à?... ..

- Ê, đừng có chạy, gãy guốc, rách váy, bay mất son phấn bi giờ.....!

- Kệ, đứng lại mau..... con nhỏ kia.....

****

Khấp căn phòng rộng lớn đc trang hoàng đẹp đẽ vô cùng với những chùm bóng bay đủ màu sắc, những sợi dây kim tuyến lấp lánh, những ngọn nến lung linh. Cây thông Noel to hoành tráng với bao nhiêu đồ trang trí. Căn phòng chật kín, mọi người đến rất đông. Không khí Noel tràn ngập khắp nơi. Đâu đó trong những góc nhỏ, nó lại nhìn thấy người ta trao quà cho nhau, những nụ cười căng đầy trên môi, những ánh mắt sáng niềm vui. Tất cả hòa vào những khúc nhạc Giáng sinh ấm áp. Nó chợt nhớ ra rằng, ba mẹ nó chưa tặng quà Giáng sinh cho nó. Chắc tại ba bận với công việc mới, mẹ chắc cũng ko để ý! Con nhỏ Trang nữa. Nó đã tặng quà nhỏ ấy rồi mà. Sao ko thấy nhỏ ấy đưa quà cho nó nhỉ! Đừng nói món quà nhỏ ấy tặng là chiếc váy mượn của bà chị họ đấy nhé! Cả Vĩnh Quân nữa, chắc giờ anh ấy đang sung sướng bên cạnh Diệu Lan. Có lẽ hôm nay họ sẽ trao cho nhau những món quà đẹp nhất. Món quà của tình yêu thì đúng là đẹp đẽ và ngọt ngào nhất còn gì. Nó thấy lòng nặng trĩu. Đêm Noel sao buồn thế này?... .. Chợt nó giật mình bởi giọng nói của Vĩnh Quân vang trên sân khấu.

- Sau đây tôi xin gửi tặng bài hát này đến người con gái mà tôi yêu, người con gái mà tôi đã chót để cô ấy rời xa mình mà tôi ko biết nắm lấy cơ hội. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi yêu cô ấy, yêu rất nhiều! – Mọi người ồ lên, tất cả hướng con mắt về phía Diệu Lan – người con gái trong bộ váy dạ hội kim tuyến rực rỡ và nổi bật. Vĩnh Quân bắt đầu cất giọng hát đầy ngọt ngào, ấm áp..... – Đã bao ngày qua, nhớ hơi ấm đôi bàn tay, nhớ nụ cười và đôi mắt dễ thương. Xuân tàn hạ sang, cách nhau đã bao mùa trăng, anh nhớ em đêm ngày ngóng trông. – Nó nghẹn ngào, hai hàng nước mắt chỉ muốn trực rơi ra, nhưng nó cố kìm, nó ko khóc, nó đủ mạnh mẽ mà! – Có sao trời xanh, lúa đôi phải chia lìa nhau. Để hoa tàn, bầy chim cũng héo hon. Mưa buồn nhẹ rơi nói thay lời anh nhớ em. Mong ngày em trở về gần bên anh. Viết lên trên trời cao những lời yêu em. Viết lên những bài ca dành tặng riêng cho em. Bao ngày xa cách nhau trời đêm như thiếu trăng. Bao ngày mong nhớ em làm con tim anh khô héo. – Nó nhớ những lúc đc hạnh phúc bên Vĩnh Quân, nó khao khát đc trở lại những ngày đó. Nhưng... ..Nó thấy tim mình đau nhói, nước mắt đã trào ra. Nó thấy Diệu Lan đang cười sung sướng. Nó thấy Vĩnh Quân hát với tất cả tình cảm chất chứa trong lòng. Từng lời từng lời cứ rơi cả vào tim nó. Cũng phải thôi, họ đang đc sống trong tình yêu, họ đang yêu, và họ đang hạnh phúc. Nó thấy mình sao ích kỉ thế? Nó thấy mình đã quá mệt mỏi rồi! Yêu một người thì đau khổ vậy sao? Người ta nói, yêu một người là hạnh phúc khi nhìn thấy người ấy hạnh phúc chứ ko phải là có đc người ấy ở trong tay. Nó đc nghe câu nói này hàng trăm hàng nghìn lần rồi. Và đã có lúc nó thấy điều này thật đúng. Nhưng giờ điều đó đã xảy ra với nó. Nó thấy sao mà khó thể. Đúng là nó đang đc nhìn người mình yêu hạnh phúc nhưng nó lại quẩn quại trong đau đớn. Liệu đó là điều hạnh phúc mà nó có đc sao? Nó thấy đau lắm! Cả ở trong tim lẫn khắp toàn thân. Nó thấy lạnh, lạnh đến thấu xương tủy. Thực sự nó đã quá mệt mỏi và đau đớn. Nó ko thể chịu đựng đc thêm nữa. Bấy ngày để bắt đầu một tình yêu, bấy ngày để sống trong đau khổ, dần vật vờ vì một tình yêu đơn phương rỉ máu, và có lẽ cũng chỉ cần bấy ngày nữa thôi để nó có thể quên đi một tình yêu! Nó lao ra khỏi phòng, bỏ lại phía sau những lời hát đầy tình yêu chất chứa..... – Những đêm anh ngủ say mơ đc gặp em. Rót cho nhau lời yêu thương và vòng tay ấm. Em nào đâu hay biết chẳng ở nơi rất xa, phương trời đây có anh ngày đêm mong nhớ em nhiều... ..

Nó chạy trong đêm, nó cứ chạy chạy mãi. Những giọt nước mắt chất chứa bao ngày giờ như thể trào dâng, tung phá và ồ ạt tuôn ra. Cái vị mặn – đắng, mặn lắm! Nó sẽ quên anh, quên người con trai mà nó đã yêu, yêu nhiều, yêu tha thiết và yêu trong lặng câm, trong đau khổ đến tuyệt vọng. Gió thổi lùa vào da thịt nó. Lạnh – đau – mặn – đắng! Gió ơi, hãy thổi giùm ta, thổi hết những gì về anh trong ta, hãy thổi bay, hãy cuốn trôi hết, cuốn trôi đi mối tình đau đau khổ này. Gió ơi thổi, cứ thổi đi nhé.....!

Nó thức dậy. Một ngày mới đã bắt đầu. Nó bước ra cổng, nó muốn hít thở bầu không khí trong lành. Có lẽ sẽ khiến cho lòng nó thanh thản và thoải mái hơn. Vừa ra khỏi cổng, bất giác nó quay lại nhìn cái cổng nhà mình. Quá ngỡ ngàng, nó há hốc miệng. Cái cổng nhà nó đc kết bởi rất nhiều những bông hồng nhưng rực sắc – loài hoa mà nó yêu thích – loài hoa tượng trưng cho tình yêu – một thứ tình yêu mãnh liệt và đắm chìm. Những bông hoa rực sắc đỏ càng đẹp hơn dưới những tia nắng sớm chiếu vào những giọt sương long lanh đọng trên cánh. Trông chúng căng đầy một sức sống. Chợt, nó có cảm giác ai đó đang đứng sau lưng nó. Nó quay lại. Vĩnh Quân. Cậu ấy đứng trc mặt nó, với một hộp quà ở trên tay. Nó ngờ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì thì Vĩnh Quân tiến lại, và đưa hộp quà cho nó.

- Cái gì vậy? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Thì Ly cứ mở ra đi. – Nó mở hộp quà ra. Chiếc áo len trắng! – Anh đã nhận đc 1 triệu rồi. Giờ cái áo này là của Ly.

- Trời, sao còn đưa cho Ly làm gì? Anh cứ để mà mặc. Chứ Ly thì sao mặc đc!

- Nhưng anh đã nói rồi mà, Ly làm quà tặng cho bạn trai!

- Bạn trai á? – Nó thấy tim mình lại nhói đau. Vĩnh Quân sao vô tâm thế? Nó đã bảo sẽ quên anh nhưng sao giờ anh lại xuất hiện, sao giờ lại khơi lên vết thương lòng trong nó. Vĩnh Quân chả lẽ ko có một chút cảm giác gì nhận ra rằng nó thích Vĩnh Quân sao? Vĩnh Quân ko biết thật ư? Vĩnh Quân sao ác thế? Sao vô tình đến vậy? Cậu có biết rằng, giây phút này trái tim nó như bị bàn tay cậu bóp nghẹt, đau đớn và rỉ máu! – Hi..... – Nó lại cười – nụ cười gượng gạo trong đau đớn – Người ấy chắc chả bao giờ muốn mặc đâu!

- Vậy thì tặng anh nhé!

- Hà? – Nó giật mình trc câu nói của Vĩnh Quân.

- À.... sao.... sao tối qua em về sớm vậy? Em..... em có nghe anh hát ko?

- À, em mệt nên muốn về sớm. Hi hi..... Anh yên tâm, anh hát hay lắm! Chắc chị Diệu Lan vui lắm đúng ko?

- Ko! Bài hát đó là anh tặng em mà!

Ko gian xung quanh nó như dừng lại, thời gian như ngừng trôi. Nó thấy tai mình ù lên kinh khủng. Nó.... nó đang nghe nhầm đúng ko?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Vĩnh Quân vừa kết thúc bài hát, cậu thấy nó chạy ra khỏi phòng. Cậu vội vã chạy đuổi theo nó. Nhưng ko kịp..... Bóng nó đã khuất trong màn đêm đêm!

- Anh Vĩnh Quân! Anh chạy ra đây làm gì? Bắt em phải đuổi theo, một chết đi đc!

Vĩnh Quân vẫn đứng đó lặng nhìn vào màn đêm tĩnh mịch – nơi bóng nó đã khuất từ bao giờ.

- EEEEEEEE. – Diệu Lan lay người cậu – Hiiiiiiiiiiiiiiii. Bài hát anh hát hay lắm! Làm em xúc động muốn khóc luôn. Em cứ tưởng rằng anh đã thay đổi, ko còn yêu em nữa cơ! Hiiiiii Nhưng giờ thì thấy ko phải thế nữa rồi! Anh vẫn còn rất yêu em!

- Ko, Diệu Lan à? Bài hát đó anh ko dành tặng cho em!

- Hà – Diệu Lan ngạc nhiên, ko hiểu Vĩnh Quân đang nói gì.

- Anh cứ tưởng rằng anh vẫn còn rất yêu em. Nhưng sự thật lại ko phải như thế! Người anh yêu là một cô gái khác. Bình thường hơn em, ko xinh đẹp đc như em, ko học giỏi và thông minh như em. .. Nhưng ở cô ấy có một tâm hồn thật đẹp. Cô ấy đã đến, đã làm thay đổi con người anh rất nhiều. Cô ấy cho anh thấy cuộc sống đẹp hơn, ý nghĩa hơn, và dạy anh biết cách trân trọng những điều nhỏ bé và giản dị nhất! Anh đã yêu cô ấy và cũng chả biết anh đã yêu cô ấy từ khi nào!.....

- Anh thôi đi! – Diệu Lan hét lên! Rồi cô lại vội giọng trở lại – Vĩnh Quân... Vĩnh Quân, anh đang đùa em đúng ko? Anh muốn thử em đúng ko?...

- Diệu Lan à? Anh xin lỗi.....

- Koooooooo! Anh nói gì vậy? Rõ ràng em là người con gái mà anh yêu nhất mà! Là con nhỏ đó, con nhỏ Ly đúng ko?..... Em... em mới xứng với anh, con nhỏ ấy ko xứng!

- Diệu Lan! Anh xin lỗi, nhưng đừng xúc phạm cô ấy như thế! Anh đã yêu em, yêu rất nhiều, và có lẽ đến bây giờ vẫn yêu em nếu như em ko rời bỏ anh. Nhưng đó chỉ còn là quá khứ! Anh xin lỗi, anh ko còn yêu em nữa. Nếu có cố thì cũng chỉ làm em đau khổ thôi!

- Ko, ko. Vĩnh Quân, em ko muốn nghe!

- Diệu Lan, anh XIN LỖI! – Vĩnh Quân quay lưng bước đi, có lẽ trong lòng Diệu Lan bây giờ cũng đang phải trải qua một nỗi đau, một nỗi đau mà cô đã từng đem đến cho Vĩnh Quân. Nhưng Vĩnh Quân nói đúng, sự gượng ép trong tình yêu sẽ chỉ đem lại sự đau khổ cho cả hai mà thôi! Diệu Lan hãy quên Vĩnh Quân đi như anh đã có thể quên cô, quên một tình yêu đầu đầy mãnh liệt. Nhưng..... Tình đầu là tình mãnh liệt nhưng tình cuối mới là tình bất diệt!

Nó còn chưa kịp định thần lại thì chợt có tiếng “keng... keng...” – tiếng chuông xe đạp vang lên. Bé Tùn lái chiếc xe đạp màu hồng thất nơ hồng, mặc chiếc váy hồng... miệng cười toe toét. Đổ xe trc chỗ nó và Vĩnh Quân, con bé xuống xe. Lấy chiếc hộp trái tim nhỏ cũng màu hồng tươi thắm. Nó rống rạc:

- Đây là thứ ông cần! – nó đưa hộp trái tim cho Vĩnh Quân, ko quên khuyến mãi một nụ cười toe toét nữa. – Tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Chúc anh thành công! – Bé Tùn xèo váy và làm dáng bộ nhún một cái, lại cười rõ tươi, rồi con nhỏ leo lên xe, thành thạo như một người biết đi xe từ lâu, nó đạp khỏi chỗ hai anh chị mình.

Vĩnh Quân từ từ mở chiếc hộp trái tim nhỏ, một chiếc nhẫn cỏ vẫn còn vương mùi thơm cỏ xanh.

- Ly, em đồng ý làm chị dâu của bé Tùn chứ!

- Sao lại dẫn anh ra đây? – Vĩnh Quân lặng người nhìn khung cảnh công viên – nơi cậu và nó đã từng có những giờ phút vui vẻ và hạnh phúc. Cậu nhìn thấy nụ cười tươi rói của nó, cậu nhìn thấy ánh mắt ánh niềm vui của nó,..... hình bóng nó đang hiện ra trc mắt cậu. .... đẹp đến vô cùng!...

- Anh hai! Anh đang nghĩ đến chị Ly đúng ko?

- Nói nhảm gì vậy?

- Hứ! Tùn mà thèm nói nhảm sao? Rõ ràng là anh hai thích chị Ly mà! – Vĩnh Quân lặng người trơ câu nói của bé Tùn. .... – Hai thích chị Ly sao cứ phải giấu ở trong lòng?

- Ai bảo anh thích chị Ly?

- Em bảo!... Hai ko thích chị ấy mà sao từ hôm chị ấy đi, hai buồn thế, ngày nào hai cũng mua rổ nhiều kem bỏ trong tủ lạnh. Chị Ly thích ăn kem, hai muốn bữa nào chị ấy đến thì sẽ có kem ăn đúng ko?..... Hai ko thích chị ấy sao hai lại giới thiệu ba chị ấy vào làm cho khách sạn mẹ?.....Hai ko thích chị ấy mà sao mỗi lần chị Diệu Lan rủ hai đi chơi, hai toàn kêu bạn, những Tùn thấy hai có bạn gì đâu, lại còn lấy xe đạp của Tùn đi lượn vài vòng nữa, rõ ràng hai nhớ tới chị Ly, nhớ tới cái buổi cùng chị ấy tập xe cho Tùn,..... Rồi hai còn một mình đến công viên ngồi dạo, rồi còn mua kem que ăn nữa.....

- Đây..... sao..... sao Tùn biết?

- AAAAAA. Thế hóa ra Tùn đoán đúng à? Hiiiiiiiiiiii, ko ngờ hai mua kem que ăn thật! HAAAAAAA

- Con nhỏ này, hai đang buồn chết đây.....

- Hiiiiiiiiiiii. Thế hai có nhận là thích chị Ly ko?

- Ừ thì đúng là như thế đi..... Nhưng..... chị Ly chắc gì đã thích hai!

- Hai ko thử sao biết?!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Tỏi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Liệu làm thế này đc ko nhóc?

- Hai yên tâm đi, chị Ly thích hoa lá cây cỏ lắm, nhất là cỏ dại. Hiiiiiiii, bình thường nhưng tràn đầy nhựa sống và mạnh mẽ y như tính cách của chị ấy vậy! (Cái này Cỏ tự sướng, mong mọi người thông cảm! hiiiiiiii) Vội lại, tặng nhắn Cỏ nó mới đọc, đồ hai ra chợ mà mua đc đấy! hiiiiiiiiiiii

Vĩnh Quân nhìn những cây cỏ dại tươi xanh tràn đầy sức sống. Bé Tùn nói đúng, nó đẹp như loài Cỏ dại, bình thường, giản dị. .... nhưng mang trong mình một sức sống dẻo dai và mãnh liệt! Một vẻ đẹp ẩn chứa tất cả ở trong một tâm hồn tràn đầy nhựa sống xanh****

Trái tim nó như ngừng đập, nó lặng người, nước mắt ứa ra, hai hàng lệ chảy dài, nó nấc lên thành tiếng, như bao tức giận, bao sự chịu đựng và kìm nén lâu nay bùng ra,.... Nó giận lắm, tức lắm. Nó lao đến, nó cứ đánh, cứ dùng hết sức bình sinh của mình mà đánh vào ngực Vĩnh Quân, những cú đấm thình thịch, đau lắm! Nhưng Vĩnh Quân vững đứng đó, đứng đó, chịu những cú đấm đau điếng. ....

- Anh nói gì thế? Mọi chuyện chỉ đơn giản thế thôi sao? Anh nói đi, nói đi..... Anh có biết rằng tôi đã phải đau khổ thật nhiều vì anh. Tôi đã muốn quên anh..... Tại sao, tại sao anh lại nói những lời này với tôi..... Anh coi tôi cũng chỉ giống những người con gái khác thôi sao? Anh nói đi... nói đi.....

Vĩnh Quân chợt ôm siết lấy nó vào lòng, khoe mắt cậu cay xè, dòng lệ chợt vô tình rơi ra.....

- Anh..... anh xin lỗi! Anh ko biết là đã làm em đau khổ. Anh ko biết mọi chuyện lại thế này..... Anh cũng chẳng biết là mình đã yêu em từ bao giờ. Từ ngày em xuất hiện, cuộc sống của anh đã bị đảo lộn, và chính con người anh cũng thay đổi..... Ở bên em, anh thực sự thấy rất vui, thấy mình như thực sự đc sống..... Từ lúc nào mà anh ko nhận ra em đã giữ một vị trí quan trọng ở trong lòng anh..... Anh ko biết nữa, chỉ từ ngày em ra đi, anh mới hiểu một điều, là anh cần em. .... anh thấy nhớ em..... Và anh đã yêu em, yêu rất nhiều!.....

Nó nghẹn ngào trong dòng nước mắt, nó khóc òa theo dòng cảm xúc, nước mắt tuôn trào, ướt đầm cả chiếc áo Vĩnh Quân, thấm vào da thịt cậu đủ để thấy vị mặn ảm..... – Anh là đồ tồi..... nhưng.... em... yêu.... anh....!

Thế là dưới những tia nắng ấm của sớm mai, dưới những bông hồng nhung đầy hương sắc,.... có một nụ hôn ngọt ngào đc trao cho nhau. Ấm áp, hạnh phúc và xen lẫn cả vị mặn của nước mắt – những giọt nước mắt của hạnh phúc nghẹn ngào.

Và cũng dưới một góc khuất nhỏ có 5 con người đang mỉm cười mãn nguyện chứng kiến một tình yêu đẹp – một tình yêu mà một phần cũng có đôi bàn tay chung sức và vun đắp của họ.

- Nó ngủ rồi, cũng đc một lúc rồi đó. – Mẹ nó thông báo tin tức vừa điều tra thăm dò đc! – Nhanh nhanh lên kéo ko kịp bây giờ.

- Trời ơi nhiều hoa thế này cơ ả? – Nhỏ Trang nhăn mặt!
- Thì kế hoạch A đã thất bại, phải chuyển sang kế hoạch B chứ!
- Kế hoạch này nhất định phải thành công, tất cả phải nhờ vào chúng ta. Và đặc biệt là con đó, Vĩnh Quân!
- Con biết, con cảm ơn mọi người rất nhiều!
- Hiiiiiiiiiii. Cái thằng này!.....
- Mà tụi bay cũng giỏi lắm nha, cái vụ đám gặt cả hai bác!
- Hiiiiiiiiiii. Thì tại cái Ly nha bác nó ko cho bọn cháu nói chứ bộ! Hiiiiiiiiiiiiii
- Thôi, cũng nhờ vào lần này mà tôi mới biết con nhỏ Ly đã lớn thật rồi! – Bố nó trăm tư. – Ấy, bà chủ, bà cứ để đây chúng tôi làm cho, hoa nhiều gai lắm!
- Trời, bà chủ gì ở đây chứ! Gọi là thông gia đi!
- Hả?... Chúng nó vẫn còn đi học mà!
- Thì 7,8 năm nữa thôi mà! Thời gian trôi nhanh lắm, làm quen dần là vừa, ông bà thông gia ả!
- A, vậy là từ giờ anh Quân sắp có vợ rồi, còn bé Tũn sắp có chị dâu rồi. ....! – Bé Tũn reo lên sung sướng.

Thế là nó đã đc nhận hết quà noel của tất cả những người thân yêu thương nó rồi đó, những món quà đẹp nhất, tuyệt vời nhất mà có lẽ chưa mùa Giáng sinh nào nó có đc như mùa giáng sinh năm nay. Có món quà nào có thể đẹp hơn là món quà nó đc trao yêu thương và đc sống trong tình yêu thương chứ! Hạnh phúc và ấm áp tình người. ....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đồ Tôi, Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.